

קונטרס
דברי תורה
פרשת ואתחנן

שנאמרו על ידי
כ"ק אדמו"ר שליט"א מהאלמין

ה' תשנ"ח ברוקלין ניו יארק
הוצאת אור יחזקאל האלמין

**מפעל
הזוהר
העולמי**

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אלי! – משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

**מפעל
הזוהר
העולמי**

נלמד זוהר ונקבל טוהר

פרשת ואתחנן

דרשה שדרש כ"ק אדמו"ר שליט"א בסעודת הודאה לדגל הצלת ד' בנימין דהפריז מתאונה באויר

שבת קודש פ' ואתחנן, שבת נחמו, י"א מנחם-אב תשנ"ו לפ"ק

ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום (דברים ד', ד')

והנה בכתב סופר עה"ת הביא מסורה, ג' פעמים ואתם: (ואתחנן ד, ד) ואת"ם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, (נח ט, ז) ואת"ם פרו ורבו, (ימרו יט, ו) ואת"ם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.

וכתב על זה, וזה לשונו: כי בן עזאי אמר"ב נפשי חשקה בתורה ולא נשא אשה"כ, כי ידע שהתורה מגינה עליו ומצלת אותו מן החטא"ל. אבל מכל מקום ישא אדם אשה, כי מי שיש לו בנים והולכים בדרכיו הרי הוא כאילו לא מת, וכמו שאמרו חכז"ל לא כל המניח בן כמותו כאילו לא מת, וברא מזכה אבא גם לאחר מותו בעשותו

ומדייק בזה באוה"ח הק' עה"פ, דצריך להבין למה אמר "ואתם", בתוס' וא"ו, כמוסיף על ענין ראשון. ועוד הקשה, מהו אומרו "הדבקים", בה"א הידיעה, דלא מצינו שקדם זכרון דביקות זה שיוצדק לומר עליו הדבקים. ומבאר זה בהקדים דרשת חז"ל בסנהדרין (דף ק"ט ע"א) עה"פ (נח ו, ח) "ונח מצא חן בעיני ה'": "ונח", פירוש, אפילו נח שנשתייר מהם לא ה' כדאי, אלא שמצא חן, ע"כ, עיין באוה"ח הק' שם בארוכה.

גם צריך להבין השייכות ד"ואתם הדבקים בה' אלקיכם" ל"כולכם" (וכמו שדייק גם נחום"ס הק' ט).

כט. עיין תוס' יבמות שם, וז"ל: אע"ג דמשמע בפרק אע"פ (כתובות דף ס"ג ע"א ושם) שנשא בתו של ר"ע, דקאמר התם ברתיה של ר"ע עבדא ליה לבן עזאי הכי. הא אמר בפ"ק דסוטה (דף ד' ע"ב) דנשא וגירש, עכ"ל.

ל. עיין ג"כ סוטה (דף כ"א ע"א).

לא. עיין ג"כ ב"ב (דף קט"ז ע"א): דוד שהניח בן כמותו נאמרה בו שכיבה, יואב שלא הניח בן כמותו

כח. ז"ל הש"ס יבמות (דף ס"ג ע"ב): כל מי שאין עוסק בפרי' ורבי' . . . בן עזאי אומר כאילו שופך דמים וממעט הדמות, שנאמר ואתם פרו ורבו. אמרו לו לבן עזאי, יש נאה דורש ונאה מקיים, נאה מקיים ואין נאה דורש, ואתה נאה דורש ואין נאה מקיים. אמר להן בן עזאי, ומה אנעשה שנפשי חשקה בתורה, אפשר לעולם שיתקיים על ידי אחרים, עכ"ל.

שבכל יום שהוא מברך מאה ברכות
בכוונה ינצל ממגפה ודבר ומכל דבר רע
ר"ל, עכ"ל. ובספר שערי אורה שער א'
כתב, וז"ל: ובעוד שישראל צדיקים
ומברכין בכל יום מאה ברכות כהוגן, אז
כולם עשירים מלאים כל טוב ושואבין
מים חיים כפי צרכם, ע"כ. עכ"ל ס'
וואמרו אמן."

וזהו המשך הכתוב ואתם הדבקים גו'
חיים כולכם היום, דע"י ואתם
הדבקים, היינו ע"י מאה ברכות
שמברכים בכל יום, עי"ז חיים כולכם
היום, כנ"ל שינצל ממגיפה וכו'
ושואבין מים חיים וכו'.

והנה אמרו רז"ל (נרכות דף נ"ג ע"ז) גדול
העונה אמן יותר מן המברך,
והטעם לזה מבואר בס' הגן ודרך
משה"ל (ליוס אחד עשר - דף י"ד ע"ז), וז"ל:
כי אמן בגי' צ"א, הוי"ה אדנ"י ג"כ
צ"א, והמברך אינו יכול להזכיר כ"א
השם אדנ"י, ושם הוי"ה במחשבתו
כנ"ל,

מצות ה' לב. והיינו ואתם פרו ורבו,
ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש,
הגם שתהיו קדושים, מ"מ פרו ורבו,
ולמה, יען ואתם הדבקים בה' אלקיכם,
גם אם מתו, אם הנשמה חזרה למקום
מחצבתה חלק אלקי ממעל ודבוקה
במקורה, מ"מ חיים כולכם היום,
עומדים חי לפני ה' ע"י בניכם יוצאי
חלציכם שמזכים אתכם, וק"ל. עכ"ל.

והנה איתא בבעל הטורים עה"פ,
וז"ל: ואתם הדבקים. תגין על
הקו"ף, רמז לק' ברכות שצריך לברך
בכל יום (מנחות דף מ"ג ע"ב), עכ"ל.

והנה בבעה"ט כאן לא ביאר
שייכות המשך הכתוב (מיס
כולס היום) לענין מאה ברכות שצריך
לברך בכל יום.

ונראה לבאר זה ע"פ המבואר בס'
וואמרו אמן"ל. (מלך שני, אות
כ"ד - ע' מ"ז), וז"ל: אודות הק' ברכות
כתב בספר אוצר החיים סוף פ' וילך,

ס' חסידים (הוצאת הנ"ל) לסימן תר"ה (ע' תקצ"א
ואילך). ועיין בארוכה להלן אות ח' מס' אור זרוע,
ובהנשמן שם הע' יח.
לג. להצה"ק ר' יהושע אלטר ווילדמאן זצ"ל,
שעור הרבה על ענין עניית אמן וקדושת תפילין
ומזוזות וציצית. נדפס לראשונה בשנת תרס"ה,
בירושלים עיה"ק, ובשנת תשכ"ה הדפסתו
מחדש, ואח"כ נדפס עוד הרבה פעמים בג'
לשונות: לשון-הקודש, אידיש ואנגלית.
לד. ספר זה הוא ממחברים הקדמונים, והמג"א
(סי' ר"ס) והמטה משה מביאו.

נאמרה בו מיתה, עכ"ל, עיי"ש בארוכה, ובחדא"ג
מהרש"א שם.
ועיין ב"ר (פמ"ט, ה), וז"ל: כל מי שיש לו בן יגע
בתורה כאילו לא מת כו', עכ"ל. וכו' בתנחומא
באבער תולדות א'. פס"ז עה"פ (וירא יח, יט) כי
ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו
ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט גו'.
לב. עיין סנהדרין דף ק"ד ע"א. זהר פ' וירא (דף
קט"ו סע"א). תוספת לזהר ח"ב (דף רע"ג ריש ע"ב). פ'
אחרי (דף נ"ז רע"א). ז"ח פ' יתרו (דף ל"ה ריש ע"ד).
קונטרס "חסדי עולם" (להר"ר ראובן מרגליות) שבסוף

ועפ"ז נמצא, דעניית אמן הוא ענין עיקרי בכל הברכות, ובפרט באמירת המאה ברכות. וכמפורש בספר הגן ודרך משה שם (דף י"ז ע"ג) בהמשך לענין חייב אדם לברך כל יום מאה ברכות, וז"ל: וכשמברך על איזה פרי או שום ברכה, מחוייב לברך בקול רם כדי שחבירו יענה אמן^ל, כנ"ל, עכ"ל.

ובידוע, דפירוש וכוונת "אמן" הוא אמת ואמונה, וכדרשת חז"ל

(שנ"ט דף קי"ט ע"ג): מאי אמן, א"ר חנינא אל מלך נאמן, ופי' רש"י שם: כך מעיד על בוראו שהוא אל מלך נאמן. וכמבואר בשו"ע (או"ח סימן קכ"ד סעיף ו'), וז"ל: ויענה אמן כו' ובכוונה שיכוין בלבו אמת הוא הברכה שבירך המברך, ואני מאמין בזה, עכ"ל^מ. ובספר הגן ודרך משה שם כתב, וז"ל: שמילת אמן עדות הוא על הברכה שהוא אמת^{מא},

אבל מי שהוא עונה אמן מזכיר מנין ב' שמות, כנ"ל, וק"ל^ה. עכ"ל^ו.

[ועיין בס' "ואמרו אמן" (חלק שני, אות ע' - ע"ז-סג), דיש ליתן טעם לשבח על מה שאמרו חז"ל גדול העונה אמן יותר מן המברך, דיש לומר עוד טעם בפשיטות, לפי שלפעמים יתכן שהברכה עצמה תהי' מדרבנן, ועניית אמן על הברכה תהי' מדאורייתא, עיי"ש].

ובס' הגן ודרך משה להלן שם (דף ט"ו ע"ב) כתב, וז"ל: כל איש מישראל ששומע הברכה מישראל מחוייב לענות אמן, אפילו שומע מאשה או מקטן^ז, עכ"ל. וממשיך שם, וז"ל: וכל איש מישראל מחוייב לומר הברכות בקול רם, כדי שישמעו בני הבית או שאר העומדים אצלו ויכולים לענות אמן^ח, עכ"ל.

מ. ובמג"א שם (ס"ק י'): וזהו בברכת הודאה . . אבל בתפילה צריך שיכוין אמת היא ואני מתפלל שיאמנו דבריו כו', עכ"ל.

ומקור הדברים הוא בשל"ה (דף רנ"ג ע"ב), וז"ל: העונה אמן אחר המברך צריך לכיון: אמת ואמונה הוא השבח והברכה שבירך המברך, ואני מאמין בה . . [ובברכות הודאה] יכוין העונה: אמת הוא הברכה והודאה שבירך והודה המברך כו', ואני מודה ומאמין בזה . . [ובברכות השיר והשבח כו'] יכוין: אמת הוא הברכה והשבח שבירך המברך . . ואני מודה ומאמין שהשבחים לו יתברך הם נאים ויאים. והאמן של ברכות הנהנין יכוין העונה: אמת הוא השבח והברכה שבירך המברך שהוא יתברך ברא והמציא זה הפרי, עכ"ל.

ובט"ז שם (ס"ק ג'): ובברכות הבקשות על העתיד יכוין ג"כ שיהי' רצון מלפניו יתברך שיקיים דבר זה, עכ"ל.

מא. שלכן "אם יאמר בלחש, הוא כמו שמעלים

לה. וכן כתב בספר חסידים (סימן י"ח): גדול העונה אמן יותר מן המברך כו', המברך אינו מזכיר אלא שם אחד והעונה אמן מזכיר ב' שמות, כי אמן עולה בגימט' כשם י"ה ושם א"ד, ע"כ. וראה מקור חסד שם, ובס' המנהיג הל' תפילה.

ל. ועיין רש"י ברכות דף מ"ז ע"א (ד"ה עד שיכלה אמן מפי העונים), וז"ל: דאף עניית אמן מן הברכה היא, עכ"ל. **לז.** וממשיך שם, וז"ל: ואם שומע ואינו עונה חייב מיתה. וסימן אמן^ו נוטריקון אנ"י מוס"ר נפ"ש, שכל א' מישראל מחוייב למסור נפשו על עניית אמן, עכ"ל. ועיי"ש בארוכה ב' סיפורים נפלאים בענין זה. **לח.** ובספר חסידים (סימן רנ"ד) כתב, דהאומר בלחש ברכות התורה ושאר ברכות הוא חוטא וגוזל את המקום, שהרי לא נמצא מי שיענה אמן אלא א"כ מרים קולו בברכה.

לט. וממשיך שם: ואם יעשה כך, אזי אם ח"ו נגזר עליו קללה, אזי מהפך הקללה לברכה, עכ"ל, ומביא שם מכתבי הארז"ל פ' ראה, עיי"ש.

הדר זיוי מפני מה אתה בוכה? אמר לי, ידידי, בא ואכניסך ואראך מה גנוז לישראל עם הקודש. תפסני בידו והכנסני לחדרי חדרים ולגנזי גנוזים ולאוצרות ונטל את הפנקסין, הראני אגדות כתובות צרות משונות זו מזו. אמרתי לו, הללו למי הן, אמר לי לישראל. אמרתי לו, יכולין ישראל לעמוד בהן? אמר לי בא למחר ואודיעך צרות משונות מאלו. למחר הכניסני לבית גנזי גנזין ולחדרי חדרים והראני צרות משונות מן הראשונות וקשות, אשר למות למות, ואשר לחרב לחרב, ואשר לרעב לרעב, ואשר לשבי לשבי. אמרתי לו, הדר זיוי כל כך חטאו ישראל? אמר לי בכל יום מתחדשות גזירות קשות מאלו, וכיון שנכנסו לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין יהש"ר אין אנו מניחין אותן לצאת מחדרי חדרים, עכ"ל.

וזה י"ל הרמז ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, פירוש, על ידי "אתם", שהוא ר"ת

שו"ע הרב שם סעיף ב'. ובזהר במקומות הנ"ל: בכל כחו סתם. (מפסיקתא, נעתק להלן) פירש "בכל כוחו" - בקול רם. וכ"ה גם בזהר ח"א (פ' נח דף ס"ב ע"ב), נעתק להלן אות ל"ו. ולהעיר ממ"ש בשל"ה הק' (הובאו דבריו בבאר היטב או"ח סימן תרמ"ג ס"ק א'), דכל אדם ירגיל עצמו לומר כל הברכות בקול רם, כי הקול מעורר הכוונה, ע"כ.

ועיין בספר הגן ודרך משה שם (דף י"ז ע"א) שמבאר מה היא הכוונה.

עכ"ל. ועד"ז כתב בס' הפנים אות מ"ד (דף כ"ז), וז"ל: העונה אמן אחר המברך הברכות, כאילו אמר: אמת ואמונה הוא השם והברכה שברך המברך ואני מאמין בה, עכ"ל.

והנה אמרו חז"ל (שנ"ט ט"ז) כל העונה אמן יהא שמ"י רבא מברך בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של ע' שנה^{מב}, ופירשו הראשונים, שבכל כוחו, היינו: בכל כח כוונותיו^{מג}. ובתוס' שם (ד"ה כל העונה איש"ר נ"ל כמו) כתבו, וז"ל: ור"י אומר, דיש בפסיקתא במעשה דר' ישמעאל בן אלישע, דקאמר התם כשישראל נכנסים לבתי כנסיות ואומרים יהא שמ"י רבא מברך בקול רם מבטלים גזירות קשות, עכ"ל.

ובספר מרכבת שלמה לר' ישמעאל כהן גדול (דף ג' ע"א נסופו) מובא ענין נורא, וז"ל: אמר ר' ישמעאל שח לי סגיא"ל שר הפנים, ידידי שב בחיקי ואגיד לך מה תהא על ישראל. וישבתי בחיקו והי' בוכה והי' דמעות יורדות מעיניו ונופלות עלי. אמרתי לו

להעיד על הדבר" (ספר הגן ודרך משה שם). ועיין ג"כ להלן שם (ליום תשעה ועשרים - דף ל"ז ע"ב), נעתק להלן אות ל"א.

מב. בש"ס שבת כאן: "קורעין לו גזר דינו", סתם. אבל כ"ה (של ע' שנה) בזח"ג כ, א (ברע"מ). תקו"ז בהקדמה (ד, ב). תי"ט (מ, א). זו"ח קיא, ג. רי"ף לברכות פ"ג (בא, ב). רא"ש שם (סי' יט). טור או"ח סנ"ו. שו"ע הרב שם ס"ב. ועיין ג"כ שערי זהר לשבת דף ל"ג ע"א (דף כ"ח ריש ע"א).

מג. כ"ה בפרש"י שם (הובא בתוס' שם). וכן פי' רבינו יונה לרי"ף שם, הובא בטור אור חיים סימן נ"ו.

והנה איתא בס' "ואמרו אמן" (מלך שני
אות כ"ג - ע' מ"ו), וז"ל: מצאתי
בספר קדמון פ' הפסוק וצדיק באמונתו
יחי, כלומר מי שהוא צדיק, כלומר
שעונה צ' פעמים באמונתו, עניית
אמן, יחי, ומשלימין לו שניו באריכות
ימים ושנים טובים וארוכים וכו', עכ"ל.
ויש לקשר זה גם עם מה שהבאנו לעיל
מבעל הטורים, ד"תגין על הקו"ף
שבתיבת "הדבקים" הם "רמז לק'
ברכות שצריך לברך בכל יום".

דהנה מבואר בס' הגן ודרך משה הג"ל
(דף י"ג סע"ג), וז"ל: כתבו חכמי
אמת, שלעתיד נשאל לכל אדם אם הי'
צדיק, דהיינו אם קיים בכל יום אותיות
צדי"ק, דהיינו צ' אמן ד קדושות י
קדישים ק ברכות, עכ"ל (ועיין שם
נארוכה הסדר של כוונת לד"ק).

וזהו הרמז בתיבת "הדבקים", דמלבד
הרמז לק' ברכות שבתגין שעל
הקו"ף דתיבת "הדבקים", מרומז בה
גם ד' הקדושות - באות ד' שבתיבת
"הדבקים", וי' הקדישים - באות י'
שבתיבת "הדבקים". [וצ' אמנים כבר
נכללו בק' הברכות, כנ"ל שעניית אמן
הוא ענין עיקרי בברכה בכלל, ובפרט
בק' הברכות].

ויש להוסיף עוד ברמז הכתוב ואתם
הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם

"אמן, תפילין, מזוזה", עי"ז "חיים
כולכם היום", כנ"ל שקורעין לו גזר
דינו של ע' שנה, ומבטלים גזירות
קשות, ואין מניחין לגזירות קשות
לצאת מחדרי חדרים.

והוא ע"ד הידוע בפירוש הכתוב
ואברהם זקן בא בימים,
דסופי-תיבות "ואברהם זקן בא" הוא
"אמן", היינו שע"י עניית אמן זוכין
להיות "בא בימים", היינו שזוכין
לאריכות ימים.

ולהעיר גם מהא דאיתא בספר
"הפנים" אות כ"ב (דף י"א
ע"ג), וז"ל: איתא בספרים הקדושים, מי
שנזהר מלדבר בשעת התפילה, מסוגל
לאריכות ימים ושיבה טובה. "שיבה"
ר"ת שתיקה יפה בשעת התפילה, עכ"ל.
וכן מובא זה בשם הרמ"ק זצוק"ל.
ועד"ז כתב בספר הגן ודרך משה (ליוס
משעי - דף י' ע"ג), וז"ל: באתי לעורר
לבבכם הטהורים. . לגזור על השמש
להזהיר העם בשעת התפילה שלא
ידברו, דהיינו שיצוה להכריז שתיקה
יפה בשעת התפילה, ואז שיהי' להם
שיב"ה טובא שהוא ר"ת שתיקה יפה
בשעת התפילה, עכ"ל.

וכובן דכן הוא במכ"ש וק"ו כאשר
האדם (לא רק שמהר מלדבר נשעם
התפילה, אלא) גם עונה אמן ואמן יהש"ר
כדבעי].

מד. ובתיקוני זהר תיקון י"ט (דף מ' ע"ב): אין צדקה אלא תפילה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה'
חמשה חומשי תורה.

עלי בעלי פורענות, [שמעתי] שאותו האיש אין לו תקנה, אלא שמעתי מהם דבר שאינו יכול להיות, שאלמלי היה לו לזה העני בן שהוא עומד בקהל ואומר ברכו את ה' המבורך, ועונין אחריו ברוך ה' המבורך לעולם ועד, או יאמר יתגדל ועונין אחריו יהא שמה רבא מברך, מיד מתירין אותו האיש מן הפורענות, ואותו האיש לא הניח בן בעולם, ועזב אשתו מעוברת ואינו יודע אם תלד זכר מי מלמדו, שאין לאותו האיש אהוב בעולם.

באותה שעה קיבל עליו רבי עקיבא לילך ולחפש אם הוליד בן כדי שילמדו תורה ויעמידו לפני הציבור. אמר לו: מה שמך, אמר לו: עקיבא, ושם אנתתך? אמר לו: שושבינא, ושם קרתך? אמר לו: לודקיא. מיד נצטער רבי עקיבא צער גדול והלך ושאל עליו.

ביון שבא לאותו מקום שאל עליו, אמרו לו, ישחקו עצמותיו של אותו הרשע. שאל על אשתו, אמרו לו, ימחה זכרה מן העולם. שאל על הבן, אמרו: הרי ערל הוא, אפילו מצות מילה לא עסקנו [בן]. מיד נטלו רבי עקיבא ומלו, והושיבו לפניו ולא היה מקבל תורה, עד שישב עליו ארבעים יום בתענית. יצתה בת קול ואמרה לו, רבי

היום, דהיו"ם רומז ליום שכולו טוב ויום שכולו ארוך, והיינו דבזכות קיום מצוות הנ"ל הרמוזים בתיבת הדבקים, יאריכו ימים גם בעולם הבא, וינצלו מדינה של גיהנום.

ויובן זה ע"פ המובא באריכות בספר אור זרוע (הלכות שבת, סימן נ"ה), וזה לשון קדשו:

מעשה ברבי עקיבא שראה אדם אחד שהיה ערום ושחור כפחם, והיה טעון על ראשו מטען כעשרה טעונין, והיה רץ כמרוצת הסוס. גזר עליו רבי עקיבא והעמידו, ואמר לאותו האיש, למה אתה עושה עבודה קשה כזאת, אם עבד אתה ואדונך עושה לך כך, אני אפדה אותך מידו, ואם עני אתה, אני מעשיר אותך. אמר לו, בבקשה ממך אל תעכבני שמא ירגזו עלי אותם הממונים עלי.

אמר לו, מה זה ומה מעשיך. אמר לו, אותו האיש מת הוא, ובכל יום ויום שולחים אותי לחטוב עצים ושורפין אותי בהם. ואמר לו, בני מה היתה מלאכתך בעולם שבאת ממנו. אמר לו, גבאי המס הייתי, והייתי מראשי העם, ונושא פנים לעשירים והורג עניים. אמר לו, כלום שמעת מן הממונים עליך אם יש לך תקנה. אמר לו, בבקשה ממך על תעכבני שמא ירגזו

סדר מוצאי שבתות (סימן קמ"ד). ועוד. ועיין בארוכה סיפור כעין זה בזהר חדש רות (דף פ"ד ע"ג) - הובא בבאור הגר"א שם. ובאופן אחר - שם פ' אחרי (דף מ"ט ע"א ואילך). תנא דבי אליהו זוטא שבהערה הבאה.

מה. ועיין ג"כ מנורת המאור (נר א', כלל א', ח"ב פ"ה); שו"ת הריב"ש (סימן קט"ו) (ממדרש תנחומא ומס' כלה [רבתי פ"ב]) - הובאו ברמ"א יו"ד סימן שע"ו ס"ה (קרב תחילתו), ובבאור הגר"א וגליון מהרש"א שם. כלבו - הובא בב"י שם סו"ס שע"ו. מחזור ויטרי

כולכם היום, דכאשר מקיימים את המצוות הנרמזים בתיבת הדבקי"ם, היינו, כנ"ל, ד' קדושות, י' קדישים וק' ברכות, עי"ז זוכים שיהי' חיים כולכם היום, שניצלו מדינה של גיהנום ויזכו ליום שכולו טוב וליום שכולו ארוך. כי על ידי שהאדם מקיים בעצמו את החיובים הנ"ל, עי"ז גם בניו ילכו בדרכיו ויאמרו כל זה, וממילא עי"ז יהי' ברא מזכה אבא (כנ"ל אות ז' ממנח סופר עה"מ) וינצלו הוריהם בשכר זה מדינה של גיהנום ויזכו ליום שכולו טוב וליום שכולו ארוך.

ויש להוסיף בזה, דהנה אמרו חז"ל (שנח דף קי"ט ע"ב): כל העונה אמן בכל כחו, פותחין לו שערי גן עדן^מ, שנאמר (ישעי' כו, ז) פתחו שערים ויבוא

עקיבא לך ולמד לו. הלך ולימדו תורה וקריאת שמע ושמונה עשרה ברכות וברכת המזון, והעמידו לפני הקהל ואמר ברכו את ה' המבורך, וענו הקהל ברוך ה' המבורך לעולם ועד, יתגדל יהא שמיא רבא. באותו שעה מיד התירו המת מן הפורענות.

מיד בא לרבי עקיבא בחלום ואמר, יהי רצון מלפני ה' שתנח דעתך בגן עדן, שהצלת אותי מדינה של גיהנום, מיד פתח רבי עקיבא ואמר (מהלל קלה, יג) ה' שמך ה' לעולם ה' זכרך לדור ודור. וכן מצא מורי הרב רבי אלעזר מוורמישא בתנא דבי אליהו רבא^מ דקטן האומר יתגדל מציל אביו מן הפורענות^מ, עד כאן לשונו.

ועל פי זה יבואר הכתוב, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים

כי בשעה שהוא יאמר ברכו את ה' המבורך אז יהיו מעלין אותי מדינה של גיהנום, עכ"ל. ועיין בנצוצי אורות לזהר פ' נח (דף ס"ב ע"ב אות ו'), דדוקא הקדיש מסוגל להוציא אביו ואמו, ולא קדושה או תפילה או קריאה בס"ת. **מז**. ולהעיר מספר י"ג אורות (עמוד פ"ג), שהרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע אמר, שחיפש את אביו הרה"ק ר' ארי' לייבוש מטאריגראד זצ"ל לאחר פטירתו בגן עדן בהיכל שחשב ששם ימצאנו לפי מדריגתו, אך לא מצאנו, ולבסוף מצאו בהיכל גבוה מאוד. שאל לאביו: האיק הגעת עד כה. השיבו אביו: על ידי הקדיש הראשון שאמרת העלוני עד פה, עכ"ל.

מח. כי הג"ע יש לו הרבה שערים ומחיצה לפנים ממחיצה, וכמ"ש (ב"ב דף ע"ה ע"א) כל צדיק וצדיק נכוה מחופתו של חברו, ובפ' שואל (שבת דף קנ"ב סע"א) אמרו כה"ג כל צדיק וצדיק יש לו מדור לפי כבודו. ואמר, שזה העונה אמן בכל כוחו שפותחין לו

מו. בתדא"ר לא מצאתיו לע"ע. אבל בתדא"א זוטא ספי"ז מובא, בקיצור, סיפור כעין הנ"ל, אבל מסיים שם: בשעה שהוא יאמר ברכו את ה' המבורך אז יהיו מעלין אותי מדינה של גיהנום, עכ"ל. וז"ל בתדא"ז שם: א"ר יוחנן בן זכאי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי אדם אחד שהוא הי' מלקט עצים, ודברתי עמו ולא החזיר לי דבר, ואח"כ ה' בא אלי, אמר לי, רבי, מת אני ולא חי, ואמרתי לו, אם מת אתה, עצים הללו למה לך, ואמר לי, רבי, האזין לי מה שאומר לך דבר אחד. כשהייתי חי, אני וחבירי היינו עוסקין בעבירה בפלטריני שלי, וכשבאנו לכאן גזרו עלינו גזר דין של שריפה, כשאני מלקט עצים שורפין את חבירי וכשהוא מלקט עצים אז שורפין אותי. ואמרתי לו, דינכם עד מתי, ואמר לי, כשבאתי לכאן הנחתי את אשתי מעוברת ויודע אני שזכר היא מעוברת, לכן בבקשה ממך, הוי זהיר בו משעה שיהי' נולד עד שיהי' בן חמש שנים הולך אותו לבית רבו למקרא,

והנה מחז"ל הנ"ל, כל העונה אמן יהא שמי' רבא מברך בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של ע' שנה, אפשר לפרשו בה' אופנים, וכדלהלן.

א. אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו, שבעת מעשה אינו יודע כלל שעושים לו נס, ורק אחר זמן נתגלה לו שנעשה לו נס ומהות הנס

אופן ראשון בנס בכלל, וכן גם בנס שקורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, הוא, שהנס הוא בהסתר, היינו שגם האדם עצמו אינו יודע בהוה מגודל הנס שנעשה לו, ורק לאחריו, כשיאריך ימים, אז נתברר לו למפרע שנעשה לו מזמן נס וקרעו לו גזר דין של שבעים שנה.

דהנה דרשו חז"ל במס' נדה (דף ל"א ע"א), וז"ל: דרש רבי יוסי הגלילי, מאי דכתיב (ישעי' יב, א) אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני, במה הכתוב מדבר, בשני בני אדם שיצאו לסחורה, ישב לו קוץ [ברגלו] לאחד

גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן^{מט}, עכ"ל.

[ועיין ספר שומר אמונים (מ"ג דף רמ"ז ע"ג), וז"ל: כמו שמצינו אצל האריז"ל (מונא נהקדמה לספר עמק המלך, הקדמה ג', פ' ג') שאמר לתלמידיו, שבשעה שהוא ישן בא מלאך מט"ט ומוליך נשמתו לאיזה ישיבה של מעלה שירצה, ולאיזה היכל שרוצה ליכנס וללמוד, ככה היא לעתיד לבוא לאלו שנזהרין בעניית אמונים, שיפתחו לפניהם כל היכלין ללמוד תורה במתיבתא דלעילא, וכל תרעין יהיו פתיחין ליה, ולית דימחה בידיה, כאשר תראה מדברי הקדושים, עכ"ל].

וביון שהאומר אמן נקרא "צדיק", וכן צדי"ק הוא נוטריקון צ' אמנים, ד' קדושות, י' קדישים וק' ברכות, לכן הנהגה בכל הנ"ל זוכה לשכר המבואר במשנה סוף עוקצין: עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, עכ"ל.

וכן ואביו שמר את הדבר. ועיין ג"כ מצודות עה"פ. ובפרש"י עה"פ ואביו שמר את הדבר: היה ממתיין ומצפה מתי יבוא. וכן שומר אמונים. וכן לא תשמור על חטאתי, לא תמתין, עכ"ל. ועיין ג"כ זהר פ' קדושים (דף פ"ב ע"א). פ' יתרו (דף פ"ט ע"א).

ג. וכ"ה ג"כ בילקוט שמעוני ישעי' עה"פ (רמז תי"ז). יל"ש ומדרש תהלים עה"פ (תהלים קלו, ד) לעושה נפלאות גדולות לבדו. נא. כ"ה גירסת רש"י. וכ"ה ג"כ ביל"ש ישעי' שם. וביל"ש תהלים (ומדרש תהלים) שם ליתא.

כל השערים מחדרי ג"ע (חזא"ג מהרש"א כאן). מט. והא' נחה במלת שומר. א"נ, דמלת שומר במקומו עומד, מלשון המתנה*, היינו שממתין בכל סוף ברכה לדקדק איזה ברכה היא לומר אמן עליה, שלא יהא אמן יתומה. ואל תקרי דקאמר לאו דוקא. וכן מצינו בכמה מקומות בתלמוד, ודו"ק (חזא"ג מהרש"א כאן).

(*) עיין רש"י עה"פ: שומר, ממתיין. וכן (וישב לו, יא) ואביו שמר את הדבר, וכן (עקב ז, יב) ושמר ה' אלקיך לך, עכ"ל. ובמהר"י קרא עה"פ: שומר, ממתיין, כמו לא תשמור על חטאתי (איוב יד, טז),

ברגלו, והוכרח לישאר בביתו עם סחורתו. והיה אותו סוחר בוכה ודואג על סחורתו, שלא הלך על הספינה למכרו, ולא היו ימים מועטים שבא ידיעה שנטבעה הספינה ההיא עם כל האנשים, שהיו בתוכה. התחיל אותו הסוחר ליתן שבח והודיה להקדוש ברוך הוא ואמר: אודך ה', כי אנפת בי.

וזה דרך לכל הירא וחרד לומר על כל סיבה המאורע תיבות גם זו לטובה^{נב}, אף שהוא לפי שעה דבר שאינו טובה, אף על פי כן ישמח בלבבו ויקבע בדעתו, שהיא לטובה ולכפרה על חטאיו ופשעיו על העבר ואזהרה והתראה על להבא. ועל פי רוב ענין זה בעצמו הוא לבסוף 'לטובתו נשבר רגל פרתו' (וישלמי הוריות פ"ג ה"ד), ובסוף המעשה נגלה הנס למפרע. ועל זה תיקנו חכמינו, זכרונם לברכה, לומר בכל יום 'מזמור לתודה', כי בכל יום ויום אנו צריכין ליתן שבח והודיה על נסים ונפלאות שיש לנו קיום בגלות המר הזה. ועל כן באמרו מזמור זה - 'מזמור לתודה' - הוא יוצא ידי חובת

מהן (ולא יכול לנאט, רש"י), התחיל מחרף ומגדף, לימים שמע שטבעה ספינתו של חבריו בים, התחיל מודה ומשבח, לכך נאמר ישוב אפך ותנחמני. והיינו דאמר רבי אלעזר, מאי דכתיב (תהלים עב, יח-יט) עושה נפלאות (גדולות^{נב}) לבדו וברוך שם כבודו לעולם, אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו (וזהו עושה נפלאות) לבדו, הוא לבדו יודע שהוא נס, אלז נעל הנס אינו מכירו, רש"י). עכ"ל הגמרא^{נב}.

ובספח"ק קב הישר (פרק ט'), מביא הסיפור הנ"ל (בנס המדרש) בנוסח אחר, וז"ל:

ובפרט בהעלותינו על לבינו השגחת הבורא יתברך, ברוך הוא, עלינו בגלותינו, אשר אין האדם מרגיש בנסים ונפלאות הנעשים לו. בתחילה נראין לו שגיגע לו איזה רעה, ואלקים חשבה לטובה אליו. וכדאיתא במדרש: שני סוחרים היו רוצים לילך יחד בספינה עם סחורה, ואחד נכנס עם סחורתו, והסוחר השני, בהליכתו, כשהיה רוצה לילך אל הספינה, נכשל באבן ונפל, ולפי שעה נעשה חיגר

מד' שצריכים להודות, גם עתה נצלתי ביבשה שלא ירדתי בסחורה שלי לים. ומייתי כדר"א לעושה נפלאות גדולות לבדו וברוך גוי', לפי שמתחילה הי' זה מכוסה מן האדם רק לה' לבדו, והתחיל האדם מקלל ומחרף, אמר שאחר שיתברר לו ניסו אומר בהיפך וברוך שם כבודו גוי', וק"ל. עכ"ל.

נד. ובסוד יוסף: שעל כל סיבה המאורע לא די באמירתו לבדו שאומר גם זו לטובה, אלא ישמח בלבו ג"כ ויקבע בדעתו כו'.
נה. עיין מס' תענית דף כ"א ע"א.

נב. כ"ה (בחצ"ג) בש"ס כאן. וביל"ש (ומדרש תהלים) שם הובא (רק) הפסוק הנ"ל בתהלים: לעושה נפלאות גדולות לבדו. ובחדא"ג מהרש"א שבהערה הבאה: לעושה נפלאות גדולות לבדו וברוך גוי'. ועיין ג"כ בהר"פ בלק שנעתק להלן בסמוך, ובהנשמן שם הע' כ"ט.

נג. וז"ל חדא"ג מהרש"א שם: פי' כי אנפת בי הוא הקוץ שישב לו, כי בזאת ישוב אפך ממני שלא טבעה ספינתי כמו שטבעה לחבירו. וע"ז אמר שהתחיל אז להודות ומשבח כמ"ש אודך ה', ר"ל כאילו הייתי מיורדי הים והייתי ניצול, שהוא אחד

יום, ואין יודע אלא הוא בלבדו. אדם קם בבוקר ונחש בא להרגו, והאדם שם רגלו על ראשו [בלי משים לב] והורג אותו, ואין יודע בו אלא הקב"ה לבדו. הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. אדם הולך בדרך ושודדים ממתינים לו להרגו, בא אחר ונותן כופר תחתיו והוא ניצל, ואין יודע החסד שעשה עמו הקב"ה והנס שקרה לו חוץ הקב"ה לבדו. הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו, לבדו עושה ויודע, ואחר אינו יודע (פירוש "הסולס" כאן)

הרי מזה שישנם נסים שאין האדם יודע בשעת מעשה שנעשה לו נס, וגם לאחר לזמן לעולם לא יודע לו שנעשה לו נס, ורק הקב"ה בעצמו יודע.

ג. נס בדרך גלוי, אבל רק האדם שארעו לו הנס בעצמו יודע מזה, אבל שאר בני אדם אין יודעים מן הנס

אופן שלישי בנס בכלל, וכן גם בנס של קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, הוא, שהוא ניצול בדרך נס גלוי, באופן כזה שגם האדם עצמו יודע שארע לו נס, אלא שהנס הוא גלוי רק להאדם עצמו שעמו נעשה הנס, אבל שאר בני אדם אין יודעים מן הנס שארע עמו.

ד. נס באופן שבתחילה הגיע להאדם איזו דעה, אבל ע"ז ניצול מהיוק גדול יותר
אופן רביעי בנס בכלל, וכן גם בנס של קורעין לו גזר דינו של שבעים

הבאת תודה, כי אין האדם מרגיש בניסו בכל יום, עד כאן לשונו.

ב. נס שלעולם לא יודע לו להאדם שנעשה לו נס, רק הקב"ה בעצמו יודע אודות הנס

אופן שני בנס בכלל, וכן גם בנס של קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, הוא, שלעולם לא יודע להאדם אודות גודל הנס שאירע לו. וכמו דאיתא בזהר הקדוש (פ' נלק דף ר' ע"ג) וזה לשון קדשו:

פתח [ר' פנחס] ואמר, לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. כמה טיבו עביד קוב"ה עם בני נשא וכמה נסין ארחיש לון בכל יומא, ולא ידע אלא איהו בלחודי. בר נש קם בצפרא וחויא אתי לקטלא ל', ובר נש שוי רגליה על רישיה וקטיל ליה, ולא ידע ביה בר קוב"ה בלחודי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. בר נש אזיל בארחא ולסטין מחכאין ליה למקטליה, אתא אחרא ואתייהב כופרא תחותיה והוא אשתזיב, ולא ידע טיבו דעבד ליה קודשא בריך הוא וניסא דאתרחיש ליה בר איהו (הקצ"ה) בלחודי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו, לבדו עביד וידע, ואחרא לא ידע, עכ"ל.

[פתח [ר' פנחס] ואמר, לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. כמה טוב עושה הקב"ה עם בני אדם וכמה נסים עושה להם בכל

אתא אריה אכליה לחמרא, אמר כל דעביד רחמנא לטב. ביה בליליא אתא גייסא שבייה למתא, אמר להו, לאו אמרי לכו כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא הכל לטוב (פלו ה' נר דלוק ה' הגייס רואה אותי, ופלו ה' החמור נוער או התרנגול קורא ה' הגייס נא ופנה אותי, רש"י). הרי שעצם הדברים שארעו לר"ע (שלא ראו אנשי העיר לארמו, שנה הכר, שנאלכו התרנגול והחמור) לא היו דברים טובים, כ"א אדרבא דברים אלו הם היזק לוי"ט. אלא שע"י הזיקות אלו נגרם לו נס גדול.

ה. נס שהוא גלוי לעוד אנשים, ועוד לנס שגלוי לכל העולם כולו

אופן חמישי בנס בכלל, וכן גם בנס של קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, הוא, שקורה לו נס שלא זו בלבד שהנס הוא גלוי לו לעצמו, אלא שהוא נגלה גם לעוד אנשים, ולעתים נדירות קורה לאדם נס כזה שהוא גלוי וידוע לכל העולם כולו.

והנה ככל הנ"ל הוא גם בנס שארע למיודענו ר' בנימין שליט"א. שבעת שנגרמה התאונה להרכב שנסע

שנה, הוא, שבתחילה בא לו להאדם איזו רעה והיזק, אבל עי"ז הוא ניצול מהיזק גדול יותר שהי' יכול לקרות לו ח"ו.

וכמו בעובדא הנ"ל בגמרא נדה, שישב לו קוץ ברגלו, שדבר זה גרם לו כאב כפשוטו, ועוד שגרם לו שלא הי' יכול לצאת למסחר (ועד שהתחיל ממרץ ומגדף²), וכן בנוסח המובא לעיל מספר קב הישר, שנכשל באבן ונפל, ולפי שעה נעשה חיגר ברגלו, והוכרח לישאר בביתו עם סחורתו, והיה אותו סוחר בוכה ודואג על סחורתו, שלא הלך על הספינה למכרו. אבל ע"י היזק קטן זה³ נעשה לו נס, שניצול מהיזק גדול ביותר, שהרי לולי היזק זה הי' יוצא עם חבירו למסחר בספינתו שטבעה בים.

וכן הוא גם בעובדא דרבי עקיבא (מכילתא דף ס' ט"ז) דהוה קאזיל באורחא, מטא לההיא מתא בעא אושפיזא לא יהבי ליה, אמר כל דעביד רחמנא לטב. אזל ובת בדברא (לן נשזה, רש"י), והוה בהדיה תרנגולא (להקילו משנתו, רש"י) וחמרא ושרגא, אתא זיקא כבייה לשרגא, אתא שונרא אכליה לתרנגולא,

נז. וכפי' חדא"ג מהרש"א הנ"ל, דהקוץ שישב לו הוא בבחי' "כי אפנת בי".

נח. ובל' חדא"ג המרש"א הנ"ל, "כי בזאת ישוב אפך ממני, שלא טבעה ספינתי כמו שטבעה לחבירו".

נט. וזהו שדייק לומר "כל דעביד רחמנא לטב עביד", היינו שהמאורעות הם בלתי טובים, אבל "כל דעביד רחמנא" גם דברים שאינם טובים, גם הם "לטב עביד", שיצא מהם טובה לאחר זיה.

ובסיפור דנחום איש גם זו (תענית דף כ"א ע"א), אף שזה שאנשי המלון רקנו את ארגזו מן האבנים טובות ומלאו אותו בעפר, הוא דבר רע (וכמ"ש שם לפנ"ז: דכולא מילתא דהוה סלקא לי' (אפילו רעה, רש"י) אמר גם זו לטובה), אעפ"כ, "למחר כי חזינהו", כשראה נחום איש גם זו שארגזו מלא עפר, "אמר גם זו לטובה", היינו שתיכף אז ראה והרגיש שהמאורע בעצמו (גם זו) הוא דבר טוב.

שהתרסק, אלא שהשי"ת מסבב הסיבות גרם לזה שיאחרו את המטוס (או שנגרע האחרון הפליטו לטוס עם מטוס אחר), ועי"ז ניצלו ונשארו בחיים.

יב

והנה בהמשך דברי בעל הטורים על הפסוק ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום כתב, ד"כולכם היום" סמך לי' "למדתי אתכם" ("ראה לימדתי אתכם גו'"), לרמז "שזכות הרבים מסייעת" (עיין אצות פ"ה מ"ח).

ונ"ל לעניננו, דהזכות שעמדה לו לר' בנימין שליט"א להנצל מתאונת המטוס ולהיות באופן "דחיים כולכם היום", הוא מפני שזכות הרבים סייעה על ידו, כי מיועדנו ר' בנימין דהפריז עוסק לזכות את הרבים בקדושת אמן תפילין ומזוזות, אשר זכות הרבים זו עמדה לו להנצל כו'.

וז"ל ספר חסידים (סימן ס"ה): וצדקתו עומדת לעד (תהלים קיג, ג), זה המזכה את הרבים^ס, כגון מלמד ליראי ה' תיקון תפילין לתקן לאחרים.

ובס' חסידים תנינא^{סא} אות פ"ט (ע' מה) כתב, וז"ל: תמיד תהי' בסיועי עושי מצוה, ולזכות את הרבים להרגילם בציצית ותפילין. ותאמן

בו לשדה התעופה (שמאונה זו גרמה לו להגיע מאוחר לשדה התעופה), הנה התאונה כשלעצמה (וכן האמור) הי' בזה היזק ורעה, ובשעת מעשה לא הרגיש ר' בנימין בזה נס כלל, ואדרבה בודאי נצטער על היזק הרכב (וגם על אחריו לשדה התעופה).

וכן לאחר זה, כשכל הפצרותיו והשתדלויותיו לא הועילו לו שיצרפו אותו לטיסה המתוכננת, הנה לא רק שלא ראה בזה נס, כי אם אדרבה הצטער על זה.

אבל אחר כך, הנה עי"ז נזק (קטן) זה, עי"ז נעשה לר' בנימין שליט"א נס גדול ביותר, שעי"ז לא עלה למטוס הנ"ל, שלאח"ז נתרסק באויר, ועי"ז נשאר בחיים, ונתקיים בו דברי הכתוב בפרשתנו: ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום.

והנס שלו הי' באופן החמישי הנ"ל, שלא זו בלבד שהנס נגלה לר' בנימין בעצמו (ונגלה לו תיכף, בעודו מנטער על הנזק ועל האמור, ומשתלל להשיג טיסה אחרת), אלא שנגלה גם לעוד אנשים, ויתירה מזו, שבזמן קצר נודע הנס לכל העולם כולו. כי תאונת המטוס נודעה לכל העולם כולו, וכולם יודעים גם מזה שהיו אנשים שאירע להם נס ופלא, כי גם הם היו אמורים לטוס במטוס זה

סא. לרבינו משה הכהן, בן אחותו של רבינו הרא"ש (ירושלים, תר"ץ). "ספר חסידים" זה נזכר ב"שם הגדולים" להחיד"א בשם "ספר חסידים כת"י". הזכירו הרב כנסת הגדולה, חו"מ סימן קס"ג, בהגהת הטור אות כ"א.

ס. עיין כתובות (דף נ' ע"א): וצדקתו עומד לעד, רב הונא ור"ח, ח"א זה הלומד תורה ומלמדה, וח"א זה הכותב תורה נביאים וכתובים ומשאלין לאחרים. ועיין בהגהות "מקור חסד" (להר"ד ראובן מרגליות) לספר חסידים כאן.

(הנלמדים מפרשתנו^{סג}, ונשנו צפרשת עקב שהתחלנו לקרות אותה ששנע זז צומן רעוא דכל רעיון^{סד}), וכדלהלן.

יד

מצות תפילין: הנה אמרו חז"ל (נרכות דף ו' ע"ב): מנין שהתפילין עוז הם לישראל, דכתיב (משנא כח, י) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, ותניא, ר' אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש^{סה}.

וז"ל הלכות קטנות להראש הלכות תפילין (סט"ו^{סז}): מפני קיום מצות תפילין [שמניחין על הזרוע והקדקוד] ותיקונן^{סח}, יתקיים באנשי המלחמה וטרף זרוע אף קדקוד^{סח} (נרכה לג, כ), עכ"ל.

התפילה עולה בשלימות, שהיא בטלית של מצוה ותפילין על ראש זרוע, אז נאמר בהם וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, שם ה' באורו שהוא תפילין של ראש, וכל הרואה את שם הוי"ה על הראש, בהתפילה שהיא שם אדני^{סי}, תיכף בורח, וז"ש יפול מצדך אלף וגו' (פירוש "הסולם" כאן).

סו. כהגירסא שהובאה במעדני יו"ט שם (שינוי בהלשון - לא בתוכן הענין).

סז. כלומר, כל מה שתקנו ג"כ חכמים, כי הש"י מסר לחכמים לתקן תקנות טובות ונכוחות בענין כל מצוה ומצוה, ולכן שפיר מתקיים גם על ידי תיקוניהם קרא דוטרף זרוע (מעדני יו"ט כאן אות פ').

סח. ומעיר על זה כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע (בלקוטי שיחות, חלק ט' ע' 11 שוה"ג הב' להערה 57), וז"ל: שמזה מובן, אשר גם בבני גד, מה שהי' בהם "וטרף גו" הוא מצד מצות התפילין שהיתה בידם. וכמפורש בבחי" ס"פ מטות, וז"ל: "כי היו בטוחים בגבורתם וכוחם בזכות המצוה שבידם, וכענין שדרשו רז"ל וטרף זרוע בזכות תפילין שבזרוע אף

עצמך להרגיל בפי התינוקות שמע ישראל ודברים טובים, ולהיות סרסור להשכיר מלמדי תינוקות וסופרים ולהגיה ספרי תורות שלא יהי' בהם טעות. עכ"ל.

יג

ויש להוסיף בזה, דהמצוות הנ"ל (עניית אמן, תפילין ומוזוות) שעוסק בהם ר' ציימין שליט"א, גדול זכותם ציור לזכות על ידם לאריכות ימים ולהנצל על ידם מכל היזק וכו':

עניית אמן, כנ"ל בארוכה דכל העונה אמן יהא שמי' רבא מברך בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של ע' שנה, וע"י עניית אמן יהש"ר מבטלים גזירות קשות העומדות להתחדש בכל יום^{סב}. ועד"ז הוא במצות תפילין ומצות מזוזה

סב. וכן הבאנו לעיל מס' אוצר החיים סוף פ' וילך, שבכל יום שהוא מברך מאה ברכות ככוונה ינצל ממגפה ודבר ומכל דבר רע ר"ל. ונת"ל שעניית אמן הוא ענין עיקרי בזה, וגדול העונה אמן יותר מן המברך.

סג. מצות תפילין מפסוק (פרשתנו ו, ח) "וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך", ומצות מזוזה מפסוק (שם, ט) "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך".

סד. מצות תפילין מפסוק (יא, יח) "וקשרתם לאות על ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם", ומצות מזוזה מפסוק (שם, כ) "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך".

סה. ובזהר פ' בראשית (דף כ"ג ע"ב) כתב, וז"ל: אי צלותא סלקא שלימא, בעטופא דמצוה ותפילין על רישא ודרעוא, אתמר בהו וראו כל עמי הארץ כי שם הוי"ה נקרא עליך ויראו ממך, שם ה' אוקמוה דאיהי תפילין דרישא, ומאן דחזי שם הוי"ה על רישא בצלותא דאיהו אדני^{סז}, מיד כולהו ברחין, הה"ד (תהלים צא, ז) יפול מצדך אלף וגו', עכ"ל. [ואם

כל המניח תפילין מאריך ימים

ו"ל הש"ס מס' מנחות (דף מ"ד סע"א ואילן): ואמר ר"ל, כל המניח תפילין מאריך ימים, שנאמר (ישעי' נח, טו) ה' עליהם יחיו (אזכר שנושאן עליהם שם ה' נמפילין, רש"י) ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחיניני

וזה"ל רמב"ם (הל' תפילין ספ"ד): כל הרגיל בתפילין מאריך ימים, שנאמר ה' עליהם יחיו, עכ"ל.

ועד"ז מבואר בזהר פרשתנו (דף קס"ה ע"א) בגודל מעלת ענין הנחת תפילין (וכן גודל מעלת מלות ל"ים ומלות מוזה). וזה"ל שם: אמר רבי שמעון, בשעתא דבר נש אקדים בפלגות ליליא, וקם ואשתדל באורייתא עד דנהיר צפרא, בצפרא אנה תפילין ברישי' ותפילין ברשימא קדישא בדרועי', ואתעטף בעיטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דבית', אערע במזוזה רשימא דשמא קדישא בתרעא דבית', ארבע מלאכין קדישין מזדווגן עמי', ונפקין

עמי' מתרעא דבית', ואוזפי לייסט לבי כנישתא, ומכרזי קמי': הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא, הבו יקרא לבר' דמלכא, לפרצופא יקרא דמלכא', רוחא קדישא שריא עלי'. אכריז ואמר (ישעי' מט, ג) ישראל אשר בך אתפאר. כדין ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא, ואסהיד עלי' קמי' מלכא קדישא. כדין פקיד מלכא עילאה למכתב קמי' כל אינון בני היכלי', כל אינון דאשתמודען קמי'. הדא הוא דכתיב (מלאכי ג, טז) ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. מאי ולחושבי שמו, כמה דאת אמר (שמות לה, לה) וחושבי מחשבות, אינון דעבדין לשמי' אומנותא בכולא: אומנותא דתפילין בבתיהון ברצועיהון וכתביהון; אומנותא דציצית בחוטיהון בחוטא דתכלתא; אומנותא דמזוזה. ואילין אינון חושבי שמו. וכתבי וחושבי מחשבות. ולא עוד, אלא דקוב"ה משתבח בי' ומכריז עלי' בכולהו עלמין: חמו מה ברי' עבדיה בעולמי' עכ"ל.

קלא סליק בכל יומא לכל חיון מרכבות ואופנים ושרפים ומלאכים דממנן על צלותין, הבו יקר לדיוקנא דמלכא דאיהו מאן דאנח תפילין, דעליה אתמר (בראשית א, כז) ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו, עכ"ל. [ותרגמו ללה"ק: בוא וראה, כל מי שמניח תפילין על ראשו ועל זרועו, קול עולה בכל יום לכל חיות ומרכבות ואופנים ושרפים ומלאכים הממונים על התפילות, תנו כבוד לצורה של המלך שהוא מי שמניח תפילין, שעליו למדנו (את הכתוב) ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו].

עא. ומסיים שם: מאן דייעול קמיה לבי כנישתא כד נפק מתרעיה ולא תפילין ברישיה וציצית

קדקוד, בזכות תפילין שבראש".

השייכות של תפילין לבני גד - יש להעיר: גד הוא אותיות ג' ד' (ראה אות"ה [לאדמו"ר ה"צמח צדק] ויחי שפ"ב, ב ואלך ובהנשמו שם), ובתפילין אמרו (זח"ג רע"מ רנד, ב. וראה ג"כ שם רסב, ב): "שין דתלת ראשין ושיין דארבע ראשין דתפילין כו'". (ולעיר מסיידור [לכ"ק אדמו"ר ר' דוב בער מליובאוויטש] שער התפילין, שבחי' המוחין שבתפילין, בתחילה הם ג' ואח"כ נחלקים לד' עיי"ש). עכ"ל כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע.

סט. לשומרו... שלא יפגעו בו החיצונים, שהאור מלא מהם (אור יקר להרמ"ק, כרך ט"ו ע' י"ב).

ע. וזה"ל התיקוני זהר תיקון מ"ז (דף פ"ג ע"ב): תא חזי, כל מאן דאנח תפילין על רישיה ועל דרועיה,

טו

ועפ"י כל הנ"ל מובן גודל ענין מצות תפילין (ומזוה). ועאכו"כ מיוחדענו ר' בנימין דהפרזי שליט"א, שלא רק מניח תפילין בעצמו (וקונע מזוה נצינו שלו), כ"א הוא מזכה בזה גם את הרבים, הרי גדול זכותו ביותר, וגדול המעשה יותר מן העושה.

וכנ"ל מבעה"ט עה"פ ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ד"כולכם היום" סמיך לי' "למדתי אתכם", לרמז שזכות הרבים מסייעת.

[וביון] דאתינן להכי, נציין לשבח גם את הרב החסיד הנודע לשם ולתהילה, מוקיר ורחים רבנן ותומך תורה, ה"ה ר' יוסף יצחק הכהן גוטניק שליט"א, שמנדב מהונו ומאודו לקנות תפילין עבור אלפי ילדי ישראל, ובפרט לילדי ישראל שיצאו מגלות רוס', ועורך בשבילם בר-מצוה וכו', וכמו שהארכתי בזה בפ' עקב (סימן א') ובפ' תבוא (סימן א').

טז

והנה המובא לעיל מהלכות קטנות להרא"ש ד"מפני קיום מצות תפילין יתקיים באנשי המלחמה וטרף זרוע אף קדקוד", דבר זה שייך במיוחד להנסיגה שארע למיוחדענו ר' בנימין

[ותרגומו] בלה"ק: בשעה שאדם מקדים עצמו בחצות לילה וקם ועוסק בתורה עד שמאיר הבוקר, ובבוקר מניח תפילין בראשו ותפילין ברושם הקדוש בזרועו, ונתעטף בעיטוף של מצוה [טלית], ובא לצאת משער ביתו פוגש במזוזה שהיא רושם של השם הקדוש בשער ביתו, ארבעה מלאכים קדושים מתחברים עמו, ויוצאים עמו משער ביתו ומלוים אותו לבית הכנסת, ומכריזים לפניו: תנו כבוד לצורת המלך הקדוש, תנו כבוד לבן המלך, לפרצוף היקר של המלך. ורוח קדוש שורה עליו, מכריז ואומר ישראל אשר כך אתפאר. אז אותו הרוח הקדוש עולה למעלה, ומעיד עליו לפני המלך הקדוש. אז מצוה המלך העליון לכתוב לפניו כל אלו בני היכלו, כל אלו הנודעים לפניו. זהו שכתוב ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. מהו ולחושבי שמו, הוא כמו שאתה אומר וחושבי מחשבות, אלו שעושים לשמו אומנות בכל: אומנות התפילין, בבתים שלהם ברצועותיהם ובכתיבה שלהם; אומנות הציצית, בחוטים שלהם, בחוט התכלת; אומנות המזוזה. ואלו הם חושבי שמו, כמו שכתוב וחושבי מחשבות. ולא עוד, אלא שהקב"ה משתבח בו ומכריז עליו בכל העולמות: ראו איזו ברי' עשיתי בעולמי].

בלא תפילין בראשו וציצית בלבושו, ואומר אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, אומר הקבה, איפה הוא מוראי, הרי מעיד עדות שקר (פירוש "הסולם" כאו').

בלבושה ואומר (תהלים ה, ח) אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, קודשא בריך הוא אמר, או הוא מוראי, הא סהיד סהדותא דשקרא, עכ"ל. [ומי שנכנס לפניו לבית הכנסת, וכשיצא מפתחו

שם (סעיף א'): וכל הזהיר בה יאריכו ימיו
ימי בניו^{עב}, עכ"ל.

❧ יח ❧

ע"י המזוזה הבית נשמד, ולכן מצוה
להניחה בטפח החיצון הסמוך לדה"ר,
שיהא כל הבית לפניו הימנה ובשמירתה

וממשיך בטור שם, וז"ל: וגדולה
מזה, שהבית נשמר על
ידה, כמו שדרשו^ע בפסוק ה' שומרך
וגומר^ע, מלך ב"ו מבפנים ועבדיו
שומרים אותו מבחוץ, ואתם ישנים על
מטתכם והקב"ה שומר אתכם מבחוץ.
וע"כ נתינתה בטפח החיצון, שיהא כל
הבית לפניו הימנה ובשמירתה, עכ"ל^ע.

ומקורו מש"ס מנחות (דף ל"ג ריש ע"ג).
וז"ל שם: אמר רבא, מצוה
להניחה בטפח הסמוך לרה"ר. מאי
טעמא... רב חנינא מסורא אומר, כי היכי
דתינטריה (לכל הית מן המזיקין, רש"י). אמר
רבי חנינא, בוא וראה שלא כמדת הקב"ה
מדת בשר ודם, מדת בשר ודם מלך יושב
מבפנים ועם (נ"א וענדי) משמרין אותו
מבחוץ, מדת הקב"ה אינו כן, עבדיו
יושבים מבפנים והוא משמרן מבחוץ,
שנאמר ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך
(דמזוזה ליד הימין היא כניסמא, רש"י), עכ"ל.

ימינך. פסוק זה הובא גם במנחות דלהלן. ועיין ג"כ
זהר חדש רות (דף פ"ד ע"ד). ובמס' ע"ז (וכן בזהר פ'
ואתחנן) דלהלן הובא הפסוק "ה' ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם".

עו. ומסיים: ומ"מ לא יהא כוונת המקיימה אלא
לקיים מצות הבורא יתעלה שצונו עליה, עכ"ל.
ועיין רמב"ם הל' מזוזה פ"ה ה"ד. שערי זהר למס'
עירובין דף ד' ע"א (דף ל"ח ע"ד ואילך).

שליט"א, שהרי תאונת המטוס נגרמה,
כפי הנראה, ע"י טרוריסטים ערבים,
במלחמתם נגד עם ישראל שבארצנו
הקדושה, ובזכות העסק שלו במצות
תפילין, בזכות זה ניצל מהם.

וביון דזה שהתפילין עוז הם לישראל
למדו חז"ל מן הפסוק "וראו כל
עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו
ממך", לכן גם הנס עם ר' בנימין
שליט"א (שנא לו, כנ"ל, נזכות עיסוקו נמנע
תפילין) ה' באופן ד"וראו כל עמי הארץ
גו", שנתפרסם הנס בכל העולם כולו,
וכנ"ל בארוכה.

❧ יז ❧

כל הזהיר במצות מזוזה יאריכו ימיו וימי בניו
מצות מזוזה: הנה כתיב בפרשתנו (ו),
ח "וכתבתם על מזוזות ביתך
ובשעריך", ונשנה בפ' עקב (יא, כ). ובפ'
עקב שם (פסוק כ"א) מפורש שכר
המצוה: למען ירבו ימיכם וימי בניכם
על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם
לתת להם כימי השמים על הארץ".

וז"ל הטור (יורה דעה סימן רפ"ה): וכל
הזהיר בה [במצות מזוזה] יאריכו
ימיו וימי בניו, דכתיב למען ירבו ימיכם
וימי בניכם^{עב}, עכ"ל. ועד"ז הוא בשו"ע

עב. וממשיך, וז"ל: ואם אינו זהיר בה יתקצרו,
דמכלל הן אתה שומע לאו. וכן דרשו חכמים (שבת
דף ל"ב ע"ב) בעון מזוזה בניו ובנותיו מתים קטנים
דכתיב (ירמ"ב, לד) דם נפשות אביונים נקיים וסמין
ליה לא במחנת מצאתים, עכ"ל.

עג. ומסיים: ואם אינו זהיר בה יתקצרו, עכ"ל.
עד. מנחות דף ל"ג ריש ע"ב, נעתק להלן בסמוך.
עה. תהלים קכה, ה: ה' שומרך ה' צילך על יד

אינן ניזוקין, משא"כ כשאין שם מזוזה דמתים, כמ"ש לפני זה.

גדולה מצוה מזוזה משאר כל המצוות, דמלבד השכר על קיום מצוה זו (אריכות ימים), מגיע לו הנאה ודיוח מגוף המצוה עצמה, שהבית נשמר על ידה

והב"ח כתב על זה, וז"ל: לפע"ד נראה דה"ק, וגדול מזה, דלא לבד שהקב"ה נותן לאדם שכרו על קיום מצוה זו, דהיינו אריכות ימים הוא ובניו, אלא אף זה דהמצוה עצמה היא שומרת ביתו, שע"י נשמר (ממס) [הבית] מכל היזק. משא"כ בשאר כל המצוות, דאע"ג דנאמן הוא יתברך שישלם לאדם שכר לעתיד על קיום מצותו, מכל מקום אין מגיע לו שום הנאה ודיוח מגוף קיום המצוה בעצמה. משא"כ במצוה זו דאיכא הנאה ודיוח מגוף המצוה עצמה^י, שהבית נשמר על ידה. וזה נוסף לו על השכר שיתן לו הקב"ה על קיום המצוה, כמו שנותן שכר על כל שאר קיום מצוותיו לפום צערא אגרא, עכ"ל.

גדולה מצוה מזוזה משאר כל המצוות, שאפילו אם האדם ישן ואינו עושה כלום, אעפ"כ המזוזה מגינה עליו

ובמ"ז כאן (ס"ק א') כתב, וז"ל: ולי נראה, דתחילה אמר שבמזוזה יש יחוד שמו יתברך ובבואו ובצאתו יזכור יחודו יתברך, ועל זה אמר וכל הזהיר בה, דהיינו שתמיד זוכר יחודו

וז"ל הש"ס מס' ע"ז (דף י"א ע"ב): אונקלוס בר קלונימוס איגיר. שדר קיסר גונדא (גדול, רש"י) דרומאי אבתריה . . כי נקטי ליה ואולי, חזא מזוזתא [דמנחא אפתחא], אותיב ידיה עלה ואמר להו מאי האי, אמרו ליה, אימא לן את, אמר להו, מנהגו של עולם מלך בשר ודם יושב מבפנים ועבדיו משמרים אותו מבחוץ, ואילו הקב"ה עבדיו מבפנים והוא משמרן מבחוץ, שנאמר (תהלים קכ"א, ט) ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם, עכ"ל.

שמירת הבית ע"י המזוזה הוא נס נגלה על מ"ש בטור שם: וגדולה מזה שהבית נשמר על ידה וכו', כתב הבית יוסף, וז"ל: א"וכל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו" קאי. ואע"ג דיותר חביב לאדם אריכות ימים משמירת הבית, משום דאריכות ימים הוא נס נסתר ושמירת הבית הוא נס נגלה, שהדירים בשאר בתים שאין בהם מזוזה נזקין והדר בבית שיש בו מזוזה ניצול, קרי לשמירת הבית גדול. א"נ, משום דשמירת הבית הוא הפך מנהג מלך של ב"ו, שהוא מבפנים ועבדיו משמרים אותו מבחוץ, קרי לי גדול, עכ"ל.

ובפרישה הביא את דברי הב"י הנ"ל, וכתב על זה, וז"ל ואפשר דקאי אדסמיק, ובא לומר, לא זו [בלבד] שאינן מתים כשיש מזוזה, אלא אפי'

ובן הוא במדרש רבה פ' נח (סוף פ' ל"ה, וצממנות כהונה שס), וז"ל: ארטבן שלח לרבינו מרגלית אטיממין (ששזה אומר גדול), א"ל, שלח לי מילי טבא דטבא דכוותה (פ"י דנר שהוא טובה כמותה). שלח ליה חדא מזוזה. שלח וא"ל, אנא שלחית לך מלה דלית ליה טימי (פ"י דנר שאין לו שומא וערך), ואת שלחת לי מילי דטבא חד פולר (שס מטנע). א"ל, חפצי וחפציך (כל ממון שיש לשנינו) לא ישוו בה (עיין יפה מואר כאן). ולא עוד, אלא שלחת מילא דאנא צריך מנטר לה (שאני צריך לשמרו מן הגנבים), ואנא שלחית לך מילא דאת דמיך והיא מנטרא לך (ואנכי שלחתי לך דנר שאסא יושב עלי דאגא והיא מנטרא לך), שנא' (משלי ו, כג) בהתלכך תנחה אותך, בעולם הזה, בשכבך תשמור עליך, בשעת המיתה, והקיצות היא תשיחך, לעתיד לבוא ע"כ.

[ובשאלות] דרב אחאי גאון פ' עקב (סימן קמ"ה) מסיים בעובדא זו, שעיי"ז שארטבון לקח את המזוזה וכו', נפעלה תיכף השמירה, ו"מיד ברחא אותה שדה כו"ו].

[ולחעיר] גם מזהר פרשתנו (דף קס"ו רע"א) בסוגיא דמזוזה, וז"ל: מסטרא דהאי שפחה^פ נפקי כמה גרדיני טהירין מקטרגין לקבלייהו דישאל ולקטרגא לון. וקוב"ה עביד להו לישראל נטירו, כאבא דבעי לנטרא

יתברך, בזה זוכה להאריכות ימי בניו, ואחר כך אמר, אפילו אם אין האדם עושה כלום אלא ישן על מטתו, מכל מקום גדולה המצוה הזאת דאפי' בעידנא דלא עסיק בה מגינה עליו. וזה היפך ממה דאיתא בסוטה (דף כ"א ע"א) מצוה לא מגינה עליה אלא בעידנא דעסיק בה, וכאן תמיד מגינה על הבית בלי פועל האדם אז אלא שהוא ישן, וכמו שסיים הטור, כנ"ל נכון, עכ"ל.

יט

ע"י המזוזה האדם ישן על מטתו, והקב"ה שומר אותו מבחוזין

מקור דברי הטור "אתם ישנין על מטתכם כו'", הוא, כפי הנראה, מירושלמי מס' פאה (פ"א ה"א), וז"ל שם:

ארטבון ע"י שלח לר' הקדוש חד מרגלי טבא אטימיטון (חשונה מאד, וממש לא הי' לה אומה, פני משה כאן), א"ל, שלח לי מילה דטבא דכוותה, שלח ליה חד מזוזה, א"ל, מה אנא שלחי לך מילה דלית לה טימי, ואת שלחת לי מילה דטבא חד פולר (מטנע קטנה, פנ"מ), א"ל חפציך וחפצי לא ישוו בה, ולא עוד, אלא דאת שלחית לי מילה דאנא מנטיר לה, ואנא שלחית לך מילה דאת דמך לך והיא מנטרא לך, דכתיב בהתהלכך תנחה אותך וגו'. עכ"ל.

תמסר בידי משחיתים רק ביד מלאכי חסד בצרום החיים. ולעתיד נקרא קיצה כמ"ש ורבים מיישני אדמת עפר יקיצו (מהר"ו כאן).
פ. דקטיל קוב"ה חילא דילה במצרים - לעיל שם דף קס"ה סע"ב.

עח. בפני משה לירושלמי שם כתב שהי' "יהודי חשוב". אבל ראה בס' שהובאו בעמודי ירושלים (לר"י אייזנשטיין) לירושלמי שם. שדי חמד כרך ט' דברי חכמים סקל"ה.
עט. והמיתה נקראת שכיבה, ותשמור עליך שלא

דרזא דמזוזה איהו קאים תדיר לפתחא, ודא איהו פתחא דלעילא, ודא איהו דרגא דאקרי שומר לאשתכחא בנטירו. דב"נ לאו איהו נטיר, בר נטירו דקוב"ה, דאיהו נטיר תדיר וקאים לפתחא, וב"נ לגו, עכ"ל.

[מִצוּה] שהאדם יקבע מזוזה לפתחו, שיהי' כל אדם נשמר ע"י הקב"ה כשיוצא [מן הבית] וכשיבוא [אל הבית]. וזה סוד ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם. כי סוד המזוזה הוא נמצא תמיד על הפתח, וזה הוא הפתח של מעלה, וזה הוא מדריגה שנקרא שומר, להמצא בשמירה. כי האדם אינו שומר, חוץ משמירה של הקב"ה, שהוא שומר תמיד ונמצא בפתח [הבית], והאדם בפנים [הבית] (פירוש "הסולס" כאן).

בשמאל הפתח מזדמן שד מזיק, וע"י שהאדם רואה את השם של המזוזה שבימין הפתח, אין השד יכול להזיק לו **וממשיך** בזהר שם^{פג}, וז"ל: בספרא דשלמה^{פי}, סמך לפיתחא, לקבל תרין דרגין, אזדמן חד שידא, ואית ליה רשו לחבלא, ואיהו קאים לסטר שמאל. זקיף ב"נ עינוי, חמי ליה לרזא דשמא דמאריה ואדכר ליה, ולא כיל ליה לאבאשא, עכ"ל.

ועיין ג"כ בזהר חדש רות (דף פ"ד ע"ד) שנעתק להלן אות כ'.
פב. לאחר הקדמת הקטע שנעתק להלן ריש אות כ"ג.
פג. עיין מילואים לניצוצי זהר לתיקו"ז תס"ט (דף קל"ו רע"א), נדפסו בסוף ס' התיקו"ז של ה"ר ראובן מרגליו (דף קמ"ח ע"ד).

לבריה מן כולא. אמר קוב"ה לישראל, כמה מקטרגין זמינין לקבלייכו, אשתדלו בפולחני, ואנא אהא נטיר לכו לבר, ואתון תהוון זמינין בבתיכון מלגו וניימי בערסיכון, ואנא אהא נטיר לכו לבר וסוחרני ערסייכו, עכ"ל^{פא}.

[בוא] וראה, מצד שפחה זו יצאו כמה רוחות חוקרי דין שמקטרגים כנגד ישראל, [ובאים] לקטרג עליהם. והקב"ה עשה שמירה לישראל כמו אב הרוצה לשמור את בנו מכל [מקרה]. אמר הקב"ה לישראל, כמה מקטרגים מוכנים כנגדכם, עסקו בעבודתי, ואני אהיה שומר אתכם מבחוץ. אתם תהיו נתונים בבתיכם מבפנים ותהיו ישנים במטתכם, ואני אהיה שומר עליכם מבחוץ ומסביב מטותיכם. (פירוש "הסולס" כאן).

המזוזה שומרת את האדם בצאתו מביתו ובבואו לביתו, כמ"ש ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם

וז"ל הזהר פרשתנו (דף רס"ג ע"ב): פקודא למקבע ב"נ מזוזה לתרעיה, למהוי כל ב"נ נטיר מעם קוב"ה כד נפיק וכד עייל, ורזא ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם, בגין

פא. ואף שבזהר כאן מדובר אודות ליל יציאת מצרים (דכתיב ב' (בא יב, כג) ועבר ה' לנגוף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף), הרי הושווה שמירת ליל שימורים לשמירת המזוזה, כמבואר בזהר פ' בא (דף ל"ו רע"א), שנעתק להלן.

פתח [הבית] לחוץ, הרי השד ההוא [שנמצא בצד שמאל של הפתח] עומד אז לימינו [של האדם] והמזוזה בשמאלו, ואיך נשמר האדם אם [המזוזה] שורה לשמאלו. [ומשיב] אלא כל מה שעשה הקב"ה, כל דבר ודבר רהוץ אחר מינו. באדם נמצאים ב' מדריגות, אחת מימינו ואחת משמאלו, אותה שבימין נקראת יצר הטוב, ואותה שבשמאל נקראת יצר הרע. כיון שיוצא האדם מפתח ביתו, אותו השד נושא עיניו ורואה את יצר הרע כשהוא שורה לשמאל, הוא נמשך לאותו הצד [שהיצר הרע נמצא, דהיינו לשמאל] והוסר מימין. ואז באותו צד [שמאל] עומד אז השם של אדונו, [דהיינו המזוזה], ואינו יכול לקרב אליו להזיק לו, והאדם יוצא וניצל ממנו. וכשנכנס [אל הבית], נמצא השם הקדוש [שבמזוזה] עומד לימינו, ואינו יכול לקטרג עליו. (פירוש "הסולס" כאן).

יזהר שלא לטנק בשער ביתו, מפני בזיון השם, ומפני שאז יש דשות להשד לחבל

וממשיך בזהר שם (דף קס"ד רע"א), וז"ל: וע"ד אצטריך ב"נ דלא יעביד טנופא ולכלוכא בתרעא דביתיה^פ, ולא יושיד מיין עכורין. חד דלא יעביד קלנא לגבי שמא דמאריה, וחד דאית ליה רשו לההוא מחבלא לחבלא. ובג"כ יזדהר ב"נ מהאי, ויזדהר

[בספרו] של שלמה [כתוב], סמוך לפתח, כנגד ב' מדריגות, מזדמן שד אחד, ויש לו רשות להזיק, והוא עומד מצד שמאל [של הפתח]. נושא אדם את עיניו ורואה סוד השם של אדונו [שבמזוזה, שבימין הפתח] ונזכר בו, אין [השד] יכול להזיק. (פירוש "הסולס" כאן).

איך ישמר האדם מן השד המזיק כשיוצא מפתח ביתו לחוץ

וממשיך בזהר שם, וז"ל: ואי תימא, אי הכי, כי נפיק ב"נ מתרעיה לבר, הא ההוא שידא קאים לימיניה ומזוזה לשמאליה, והיאך אתנטיר ב"נ אי איהו שארי לשמאליה. אלא כל מה דעבד קוב"ה, כל מלה ומלה אתמשך בתר זיניה^פ. בבר נש קיימין תרין דרגין, חד מימינא וחד משמאלא. ההוא דימינא אקרי יצה"ט וההוא דשמאלא אקרי יצר הרע. כיון דנפק בר נש מתרעא דביתיה, ההוא שידא זקיף עיניו וחמי ליצר הרע דשארי לשמאלא, אתמשך לההוא סטרא ואתעדי מימינא. ובההוא סטרא קאים שמא דמאריה ולא יכיל לקרבא ולאבאשא ליה, ונפיק ב"נ ואשתזיב מניה. כד עייל, הא שמא קדישא לימינא קאים ולא יכיל לקטרגא בהדיה, עכ"ל.

[ואם] תאמר, אם כן, [זה נכון כשהאדם בא אל הבית, אבל] כשיוצא מן

פה. עיין שו"ע יו"ד הל' מזוזה סימן רפ"ו סי"ב: במקום שיש טינוף . . . טוב לכסות המזוזה, עכ"ל.

פד. עיין ב"ק (דף צ"ב ע"ב): לא לחינם הלך זרזיר אצל עורב, אלא מפני שהוא מינו. ועיין בהנסמן ב"שערי זהר" לב"ק כאן (דף פ"ו ריש ע"ד).

שוו ידיהו על רישיה בזמנא דעייל, פתחי ואמרי, ווי ליה לפלגיא, דהא נפק מרשותא דמאריה. מההוא זמנא קאים בלא נטירו, דלית מאן דנטיר עליה, רחמנא לשיובן, עכ"ל.

[ובשלא] נמצאת מזוזה לפתחו של אדם, היצר הרע ואותו השד [מתחזקים] ומתתקנים יחד, ומניחים ידיהם על ראשו בזמן שנכנס, ואומרים, אוי לו לפלוני שיצא מרשות אדונו. מאותו זמן [והלאה] הוא נמצא בלי שמירה, שאין מי שישמור עליו, הרחמן יצילנו. (פירוש "הסולס" כאן).

בבית שמתקן עליו מזוזה, אין הזיגין בישין קרבים לפתחו ואינם יכולים לקטרג על האדם החד בבית זה

וז"ל הזהר שם (דף רס"ו ע"ה): תא חזי, בעי בר נש בפיתחא דביתא לרשמא שמא קדישא, דאיהו מהימנותא דכולא. דהא בכל אתר דשמא קדישא אשתכח, זיגין בישין לא משתכחי תמן, ולא יכלין לקטרגא לי' לבר נש, כמה דכתיב (מלכים א', ט) לא תאונה אליך רעה וגו'. אתר דפיתחא דביתא שריא כגונא דלעילא. אתר דפיתחא דביתא עילאה שריא מזוזה אקרי. דהוא תיקונא דביתא ופיתחא דביתא. מההיא מזוזה ערקין מארי נימוסין, מארי דדינין קמי' לא משתכחי. וקבל דא לתתא, כד בר נש אתקין מזוזה לפיתחא דביתא, והאי שמא קדישא רשים באתווי, האי בר נש אתעטר בעטרוי דמארי, ולא קרבין לפיתחא דביתא זיגין בישין ולא משתכחי תמן. עכ"ל.

ב"נ דלא ימנע מתרעא דביתיה שמא דמאריה, עכ"ל.

[וע"כ] צריך האדם להזהר שלא יעשה טנוף ולכלוך בשער ביתו, ולא ישפוך שם מים עכורים, [מב' טעמים], א', של איעשה בזיון אצל שם אדונו [שבמזוזה], וא', שאז יש רשות לאותו המחבל [דהיינו השד] לחבל. ומשום זה יזהר האדם בזה, ויזהר האדם של ידחה מפתח ביתו את השם של אדונו. (פירוש "הסולס" כאן).

כאשר האדם מתקן מזוזה בפתח ביתו, כשנכנס לביתו, היצה"ד והשד שומדים אותו בעל כרחם ואומרים: זה השער לה' גו' וממשיך בזהר שם, וז"ל: וכד בר נש אתקין מזוזה לפתחיה, כד עייל (ס"א סה"ט ז"ט), ההוא יצר הרע וההוא שידא בעל כרחייהו נטרי ליה ואמרי זה השער לה' צדיקים יבואו בו (פירוש מהלל קט, כ), עכ"ל.

[ובשהאדם] מתקן מזוזה לפתחו, כשאותו האדם נכנס לביתו, יצר הרע ההוא והשד ההוא שומרים אותו בעל כרחם, ואומרים זה השער לה' צדיקים יבואו בו. (פירוש "הסולס" כאן).

אם אין מזוזה בפתח ביתו, כשנכנס לביתו, היצה"ד והשד מניחים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לו שיצא מרשות אדונו וממשיך בזהר שם, וז"ל: וכד לא קאים מזוזה לפתחיה דב"נ, יצר הרע וההוא שידא מתתקין כחדא,

ראשם ומסתכלים בהשם הקדוש הנראה מבחוץ, שהוא שדי, המתעטר בעטרותיו, שם הזה שולט על כולם, ממנו יראים ובורחים ואינם קרבים לפתחו של האדם. (פירוש "הסולס" כאן).

פתח המצויין במזוזה אין מזיק ואין שטן ואין פגע דע מתקרב אליו, אפילו בשעה שניתן רשות למלאך המשחית לחבל

ובעין זה הוא ג"כ בזהר חדש רות (דף פ"ד ע"ד), וז"ל: א"ר יוסי בר יהודה, פתח המצויין במזוזה אין מזיק ואין שטן ואין פגע דע מתקרב אליו, מפני שהקב"ה שומר הפתח. אפילו בשעה שניתן רשות למלאך המשחית לחבל, זוקף עיניו ורואה ששם שדי עומד על הפתח כדכתיב¹ ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף. לפיכך צריך האדם שיהא תמיד מצוי במצות מזוזה, עכ"ל.

צריך לכתוב מזוזה שלימה, ואינו מספיק כתיבת שם שדי בלבד

וממשיך בזהר פרשתנו שם, וז"ל: א"ל רבי יצחק, אי הכי ירשום ב"נ שמא דא בפתחא דביתא ולא יתיר, אמאי כל פרשתא, אמר ליה, שפיר הוא, דהא שמא דא לא אתעטר אלא באיגון אתוון כולהו רשימין ברשימא דמלכא, וכד אכתב כל פרשתא, כדין שמא דא מתעטר בעטרוי,

[בוא וראה, אדם צריך לרשום בפתח ביתו את השם הקדוש, שהוא אמונת כל. כי בכל מקום שהשם הקדוש נמצא, מינים רעים אינם נמצאים שם, ואינם יכולים לקטרג על האדם, כמו שכתוב לא תאונה אליך רעה וגו'. המקום שפתח הבית שורה שם הוא כעין שלמעלה. המקום שפתח הבית העליון שורה נקרא מזוזה, שהוא תיקון הבית ופתח הבית. ממזוזה ההיא בורחים בעלי חוק, ובעלי הדין אינם נמצאים לפניו. וכנגד זה למטה, כשהאדם מתקן מזוזה לפתח ביתו, וזה השם הקדוש [שדי²] רשום באותיותיו, הרי אותו האדם מעוטר בעטרותיו של אדונו, ומינים הרעים אינם קרבים לפתח ביתו, ואינם נמצאים שם. (פירוש "הסולס" כאן³).

כאשר הוינין בישין מסתכלין בשם שדי⁴ שעל המזוזה, הם יראים ובורחים ואינם קרבים לפתחו של האדם

וז"ל הזהר להלן שם (דף רס"ו ע"א⁵): ת"ח בשעתא דאיגון זינין בישין קריבין לפתחא דב"נ, זקפן רישא ומסתכלן בשמא קדישא דאתחזי לבר, דאיהו שדי דמתעטר בעטרוי, שמא דא שליט על כולהו, מיניה דחלין וערקין ולא קרבין לפתחא דב"נ, עכ"ל.

[בוא וראה, בשעה שאלו מינים הרעים קרבים לפתחו של אדם, נושאים

פז. עיין זהר וזהר חדש שנעתקו להלן בסמוך. להלן אות כ"ב.

פח. ומציין למ"ש בזה בארוכה לעיל מיני' (לזהר פרשתנו דף רס"ד רע"א, אות ע"ז).

פט. בהמשך להנעתק לעיל סוף אות י"ט.

צ. בדפוס מונקאטש במקום תיבת "כדכתיב" באה תיבת "כביכול". ולכאורה נכון הוא ככפנים. ועיין זהר פ' בא (דף ל"ו רע"א).

כנגד השם הזה. [השם] והי"ה מבפנים
ושד"י מבחוץ, כדי שיהי' האדם נשמר
מכל הצדדים מבפנים ומבחוץ. (פירוש
"הסולס" כאן).

**כאשר האדם מניח מזוזה לפתחו, כמה
צבאות קדישים מכריזים ואומרים זה
השער לה' וגו'**

וממשיך שם, וז"ל: א"ר אבא, כמה
חיילין קדישין זמינין בההיא
שעתא דאנח ב"נ מזוזה לתרעיה, כולחו
מכריזי ואמרי זה השער לה' וגו' (פירוש
קט, כ), עכ"ל.

א"ר אבא, כמה צבאות קדושים
מוכנים בשעה ההיא שאדם
מניח מזוזה לפתחו, כולם מכריזים
ואומרים זה השער לה' וגו'. (פירוש
"הסולס" כאן^{צב}).

**האדם בונה בית, והקב"ה אומר לו:
כתוב שמי ושם לפתחך, ואתה תשב
בתוך הבית, ואני אשב בחוץ אצל הפתח
לשמרך**

וז"ל הזהר פ' בא (דף ל"ו רע"ט): אמר רבי
אבא, בכמה אתרין חס קוב"ה על
בנוי. עבד בר נש ביתא וקוב"ה אמר ליה
כתוב שמי ושמי לשוי לפתחך^צ ואת שרי לגו
ביתא ואנא אותיב לבר בפתחך לנטרא
לך, עכ"ל.

פרשתנו דף רס"ד רע"א, אות ע"ז).

צב. ז"ל החיד"א ב"נצוצי אורות" כאן: הוא סוד
מזוזה העולה אדנ"י, שהוא הנק' שם ה' מפני שהוא
ית' נקרא בו. וגם ידוע ששם אדנ"י במילואו עולה
[אל"ף דל"ג נון יו"ד] תרע"א, וזהו כתוב שמי ושמי
לפתחך [פתח הוא "תרעא" בל' תרגום], עכ"ל.

ונפיק מלכא בכל חילוי, כולחו רשימין
ברשימא דמלכא, כדין דחלין מיניה
וערקין מקמיה, עכ"ל.

א"ל ר"י, אם כן ירשום האדם שם הזה
[שד"י] בפתח הבית ולא יותר,
למה [צריכים] כל הפרשה [שבמזוזה].
אמר לו, יפה הוא, כי שם הזה אינו
מתעטר אלא באלו האותיות כולם
הרשומים ברשימת המלך [דהיינו
הנכתבים במזוזה], וכשנכתבת כל
הפרשה, אז מתעטר שם הזה
בעטרותיו, והמלך יוצא בכל צבאותיו,
כולם רשומים ברשימת המלך, אז
מפחדים מפניו ובורחים מפניו. (פירוש
"הסולס" כאן).

ע"י שם "והיה" שבפנים המזוזה (נפרשם
"והיה אט שמוע") **ושם שד"י שמבחוץ,
ע"י האדם נשמר מבפנים ומבחוץ**

וממשיך שם, וז"ל: ת"ח "והיה"
שמה קדישא מתתא
לעילא. ועל דא שדי אתרשים מלבר
לקבלי שמא דא. והי"ה מלגו שד"י
מלבר^{צא}. למהוי נטיר ב"נ מכל סטרין
מלגאו ומלבר, עכ"ל.

[בוא וראה, והיה של והיה אם שמוע]
הוא שם קדוש, [הוי"ה], ממטה
למעלה [כי כתוב תחילה ו"ה ואח"כ
י"ה]. ועל כן נרשם השם שדי מבחוץ

צא. ובספר "לקוטי לוי יצחק" (להר"ג המקובל ר' לוי
יצחק שניאורסאהן זצ"ל, אביו של כ"ק אדמו"ר
מליובאוויטש ז"ע) לזהר פ' בא (דף ל"ו רע"א, דלהלן
בסמוך) מביא (בשם הרמ"ז) דשני השמות, "והי"ה"
שמבפנים ו"שדי" שמבחוץ, הם גימטריא "שם".
צב. ומציין למ"ש בזה בארוכה לעיל מיני' (לזהר

לעשות את השבת לדרתם חסר. דתנינן, תקנו פרשת ציצית בק"ש. [ובדירתן] של אדם נמצא פרשת ק"ש חוץ מפרשת ציצית שחסר משם. במה נשלם, אלא כשאדם מתעטף [בכיתו] בציצית ויוצא בו לפתחו הרי נשלם, והקב"ה שמח בו, ומלאך המות זז משם [והיינו לדרתם, שיהי' שלם ויצא מפתח ביתו במצוה זו, ומלאך המשיחית זז משם] וניצול האדם מכל נזק. מנלן, ממאי דכתיב מזוות, מאותיותיו משמע ז"ז מו"ת, שלא ניתן לו רשת לחבל וזו מפתחו, עכ"ל, עיי"ש בארוכה.

כב

שם שד"י שעל המזוזה מבחוץ הוא ד"ת שומר דלתות ישראל, או שומר דירת ישראל, ז"ל סידור האריז"ל להר"ש מראשקוב, כוננת מזוזה (מ"א דף ל"ז ע"ג ואילן): בצאתו מביתו יניח אצבעו על המזוזה ויכוין. . שם שדי, שומר דלתות ישראל . . ויתפלל ויאמר יהו"ה ישמרי בכח שם שדי ר"ת שומר דלתות ישראל, עכ"ל צה.

ובדרכי משה (יו"ד הל' מזוזה סימן רפ"ח אות ג') הביא בשם הכל בו הל' מזוזה, וז"ל: מה שנהגו לכתוב זה השם [שם שד"י] יותר משאר שמות, מפני ששם זה נוטריקון שומר דירת צי ישראל צ"ל, עכ"ל.

ד' (דף ש' סע"ב).

צה. ועיין ג"כ משנת חסידים מס' מזוזה (פ"ג מ"ט).
צו. כ"ה בכל בו שם. ובדרכי משה לפנינו: שומר דת ישראל!

צז. וכן הביא בשערי זרם למס' עירובין דף ד' ע"א (דף ל"ח סע"ד) בשם טעמי המצוות לרקנט.

[אר"א, בכמה מקומות רחם הקב"ה על בניו: עשה אדם בית, והקב"ה אמר לו: כתוב שמי ושם לפתחך, ואתה תשב בתוך הבית, ואני אשב לחוץ אצל פתחך לשמור אותך. (פירוש "הסולס" כלן)].

כא

ע"י המזוזה זו המות מן הבית. - מזו"ת הוא אותיות 'זו מות'

ז"ל התיקוני זהר (תיקון כ"ז - דף ס"ו ע"א): וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, אלן תרין סמכי קשוט, זו מות מן ביתא דאיהי שכינתא ולא אתקריב לגבה, הה"ד (נמדנר א, יט) והזר הקרב יומת, ואתון דמזוז"ת אינן ממש ז"ז מו"ת, עכ"ל.

[וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, [מזוזות] אלו [הם] שני סומכי האמת [נצח והוד]. [ע"י המזוזה] זו מות מן הבית שהוא השכינה ולא נקרב אליה. זהו שכתוב והזר הקרב יומת. ואותיות של מזוז"ת הן ממש [האותיות של] ז"ז מות. (פירוש "מעלות הסולס" כלן)].

וז"ל זהר חדש רות (דף פ"ד סע"ד ואילן צ"ד): ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדרתם (שלם טו, לא). מאי שנא [דהכא] ובשבת לדרתם חסר, דכתיב (משל לא, טו)

ובספר "לקוטי לוי יצחק" לזהר כאן מפרש ד"קאי על השם שד"י שבחוץ המזוזה, שהוא השומר, ר"ת שומר דלתות ישראל. ועיין מ"ש בזה כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש ז"ע בלקוטי שיחות חלק י"ט ע' 121 שוה"ג להע' 7.

צד. נעתק, בשינויים, בתוספת לזהר ח"ג סימן

שומרי ה' צלי על יד ימיני, ה' ישמור צאתי ובואי מעתה ועד העולם^ק, עכ"ל.

והביאו ברמ"א (סו"ס רפ"ה), וז"ל: י"א כשאדם יוצא מן הבית, יניח ידו על המזוזה^{קא} ויאמר ה' ישמר צאתי וגו'^{קב}. וכן כשיכנס אדם לבית יניח ידו על המזוזה, עכ"ל.

יניח אצבעו הנק' אמה על שם שד"י שעל גבי המזוזה וינשקנה ויכוין ס"ת

להעיר מס' סגולות ישראל (מערכת מ' אות י"ד), וז"ל: צריכים לזהר במה שאמר רבינו הקדוש משיח ד' מרן הבעש"ט ז"ל זי"ע, שלא ליתן המזוזה בשפופרת של ברזל, משום שהמזוזה היא להאריך ימים והברזל הוא להיפוך, ואינו בדין שיניף המקצר על המאריך, עכ"ד הקדושים זי"ע, עכ"ל ס' סגולות ישראל. ולהלן שם מביא ממס' כלים (פט"ז מ"ז), דאמרו שם "בית המזוזה", ומפרש הר"ם ז"ל: בית מעץ כמין קנה יכניסוהו בו המזוזה כו'.

ועיין בכנסת הגדולה (י"ד סימן רפ"ה ס"ב), וז"ל: נוהגים שנוקבים הקנה במקום שם של שד"י כדי שיראה לחוץ. וכדי שלא ימחק חס ושלום כשמיניחין היד לנשוק המזוזה, עושין ונותנין באותו חזר זכוכית, עכ"ל.

ק. ומוסיף שם: "וענין הנחת יד שכתב, מוזכר בהדיא בפ"ק דע"ז (דף י"א ע"א) - נעתק לעיל אות י"ח קרוב לתחילתו.

קא. ומציין: מהרי"ל שם, ומוכח בעבודת כוכבים דף י"א.

קב. ומציין: "במדרש". ויש שהעירו על זה, שנשתבש כאן הדפוס, ובמקום "מדרש", צ"ל "מהר"ש". ומציינים להלכות ומנהגי ר' שלום מנוישטט (מהדורת רש"ש שפיצר, ירושלים תשל"ז, ע' 50 סימן ס"א), וז"ל: מהר"ש ז"ל. בכל עת שאדם יוצא מפתח הבית, מניח ידו על המזוזה ואומר הש' שומרי הש' צילי על ידי ימיני. אשירי. עכ"ל.

ולהעיר, שהרמ"א לא הביא כאן גם הפסוק השני, "ה' שומרי ה' צלי על יד ימיני", שהביא בדרכי משה דלעיל (וכפי שהוא במהר"ש הנ"ל).

ובספר הגן ודרך משה (שנעמק להלן אות כ"ה) כתב, וז"ל: והשם שד"י ר"ת שומ"ר דלתו"ת ישראל, שומ"ר דלת"י יהודי"ו, עכ"ל.

בצאתו מביתו יניח ידו על המזוזה ויאמר ה' ישמר צאתי וגו'

ז"ל הדרכי משה (סימן רפ"ה אות ז', נסס מהמרי"צ^{קא}): ובכל עת שיצא מן הפתח יניח ידו על המזוזה^{קא} ויאמר ה'

צח. עיין ליקוטים ממחר"ר שלום מאושטרייך, שבסוף מנהגי המהרי"ל (מהדורת רש"י שפיצר, ע' תרל"ד סימן צ"א), שכתב, וז"ל: בכל עת שיצא האדם מפתחו, יניח ידו על המזוזה ויאמר: ה' שמרי ה' צלי על יד ימיני, אשרי, עכ"ל. ועיין הלכות קטנות להרא"ש סוף הל' מזוזה (וושם הובא הפסוק בלשון רבים).

צט. ובפתחי תשובה (סימן רפ"ה ס"ק ד') כתב, וז"ל: עיין בשו"ת רבינו עקיבא איגר סי' נ"ח שכתב, דאם אין המזוזה בתוך תיק לא נכון להניח ידו עליה. . . ואם רצונו להניח ידו, טוב להוריד מלבושו אשר על אצילי ידי להניח על המזוזה, ע"ש, עכ"ל. ובלקט יושר יו"ד (ע' 60) כתב, וז"ל: וזכורני כשהלך מביתו לא נגע במזוזה, אך מסתכל בה. אבל כשהלך מביתו לדרך נגע במזוזה, עכ"ל.

ובספר יוסף אומץ סימן ת"פ כתב, וז"ל: ראיתי לא"א החסיד ז"ל נוהג שכיסה כל המזוזות בטס נחושת על פני כולו, רק במקום השם של שד"י הכתוב לו מבחוץ למזוזה הי' נקב בטס ההוא, והי' הנקב ההוא כמין דלת של נחושת תלויה בטס עצמו, והיתה הדלת סובבת על צירה באופן שהאדם יכול להגביה הדלת ולהניח תחתיו אצבעו על השם שד"י הנ"ל. והחסיד הגאון מהר"ר ישעי' סג"ל שנסע לירושלים הנהיג לתום דרכו בהיותו אב"ד פה, לסתום הנקב שעל השם של שד"י בזכוכית או בקרן מזהיר באופן ששם של שד"י יהי נראה מתוכו באר היטב. וגם הוא דרך נכון מאד, עכ"ל.

[בענין מ"ש שכיסה כל המזוזות בטס נחושת, יש

י"ד צד"י רי"ש, אותיות שד"י, ועי"ז
נכנע היצה"ד

ז"ל סידור האריז"ל להר"ש
מראשקוב, כוונת מזוזה (ס"א
דף ל"ז ע"ב): אחר שהניח טלית
ותפילין, בהליכתו לבית הכנסת ינשק
המזוזה ויכוין בשם שד"י כדלקמן,
עכ"ל.

וז"ל לקמן שם (דף ל"ז ע"ב ואילן): בצאתו
מביתו יניח אצבעו על המזוזה
ויכוין. . ויניח אצבעו הנק' אמה. . על
השם שד"י. . ויזכור בפיו שם שד"י,
ויכוין ס"ת של יציר' כזה יו"ד צד"י
רי"ש אותיות שד"י, ועי"כ נכנע
היצה"ר קי.

ע"י שם שד"י (שעל גבי המזוזה מנחמן) ושם
והי"ה (שפנים המזוזה) מבניעים את השד
העומד בפתח עם שס"ה ממונים שלו
(השט"ן עה"כ עולים למס' שס"ה)

ועוד תכוין שם שד"י שומר דלתות
ישראל. . ואחורי שד"י תיבת
והי"ה. . ואם תמלאהו באלפין יהי'
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, גי' מ"ה. . ושד"י
עם מ"ה זה גי' שט"ן, והשט"ן עם
הכולל גי' שס"ה, שהוא להכניע עם
שד"י ומ"ה לשד העומד בפתח עם

שס"ה ממונים שלו, כנז' בזוהר פ'
ואתחנן.

יתפלל ויאמר ה' ישמרי בכח שם שד"י,
וחילופו תכ"ה שיצילנו מן היצה"ד.

ויתפלל ויאמר: יהו"ה ישמרי בכח
שם שדי ר"ת שומר דלתות
ישראל, וחילופו באותיות מאוחרות
תכ"ה, שיצילנו מן יצה"ר שחתום בסוף
שם שד"י: יו"ד צד"י רי"ש. עכ"ל
סידור האריז"ל.

ותוכנו הובא ג"כ בברכי יוסף שעל
גלין השו"ע (יו"ד סו"ס רפ"ה),
וז"ל: והאר"י זצ"ל כתב, יניח אצבעו
הנקרא אמה על שדי וינשקה, ויתפלל
לה' שישמרנו בשם שד"י, וחילופו
באותיות המאוחרות תכ"ה, שיצילנו
מיצה"ר, עכ"ל.

כג

ע"י ראית המזוזה (והאליה) נזכר האדם
לקיים שאר המצוות

ז"ל הזהר פרשתנו (דף רס"ג ע"ב): פקודא
למקבע ב"נ מזוזה לתרעיה קד. . ותו,
דלא ינשי ב"נ דוכרנא דקוב"ה לעלמין.
ודא איהו כגוונא דציצית, כד"א (שלם טו,
לט) וראיתם אותו וזכרתם את וגו'. כיון
דחמי בר נש להאי דוכרנא, אדכר בגרמיה
למעבד פקודא דמאריה, עכ"ל קי.

המצוות להרח"ו ז"ל פ' ואתחנן דף צ"ד איתא
כוונה זו בשם מוהר"א ז"ל. וע"ע דבר נחמד
בספה"ק אמרי נועם להר"צ מוהר"ר מאיר
מדזיקוב זלה"ה בפ' שופטים דף ע'. ע"כ.
קד. המשך לשון הזהר נעתק לעיל ריש אות כ'.
קה. עיין ג"כ רמב"ם סוף הל' מזוזה, שנעתק להלן
ריש אות כ"ד.

קג. ובשו"ע האריז"ל (בהוצאת ירושלים תשד"מ עם
פירוש "מראה כהן" - ע"י ע"ו) כתב בקיצור, וז"ל: כשיצא
אדם מפתח ביתו ונותן ידו על המזוזה ונושק יכוין
בכוונת להניצל מיצה"ר, שיצר במילוי יו"ד צד"י
רי"ש ס"ת שד"י, ויכוין ששם שד"י הכתוב במזוזה
יצילנו מיצה"ר ונכנס בתוכו להכניעו, עכ"ל.
ובפירוש מראה כהן שם מצייין, שבס' טעמי

אמרו חכמים הראשונים, כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, שהרי יש לו מזכירין רבים^א, והן הם המלאכים שמצילין אותו מלחטא, שנאמר (תהלים לד, ט) חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם, עכ"ל הרמב"ם.

וב"ה בטור יו"ד (סימן רפ"ה), וז"ל: וצריך לזהר מאד בה, כמו שאחז"ל^ב כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, מפני שיש במזוזה יחודו של הקב"ה. ותמיד בבואו ובצאתו יזכור יחודו של הקב"ה ויתן יראתו על פניו לבלתי יחטא, עכ"ל.

ומקורו מש"ס מנחות (דף ל"ג ריש ע"ג). וז"ל שם: רבי אליעזר בן יעקב אומר, כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, הכל בחיזוק שלא יחטא (מכל וכל עומד נחזק שלא יחטא, רש"י), שנאמר (קהל ד, יג) והחוט המשולש (תפילין וציצית ומזוזה, רש"י) לא במהרה ינתק^א, ואומר חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם, עכ"ל.

אשדי חלקם של ישראל שע"י ציצית, תפילין ומזוזה ניכר בהם שהם בני מלכים ז"ל הזהר פרשתנו (דף רס"ו ע"א^א) זכאה חולקהון דישראל, כדין

[מצוה] שהאדם יקבע מזוזה לפתחו. ועוד [טעם למזוזה], כדי שלא ישכח האדם זכרון הקב"ה לעולם. ו[טעם] זה הוא כמו ציצית, כש"א וראיתם אותו וזכרתם את וגו'. כיון שהאדם רואה זכרון ההוא, נזכר בעצמו לעשות מצות אדונו. (פירוש "הקולס" כאן).

מזוזה כוללת כל המצוות ושקולה כנגד כל המצוות

ועיין בסידור עם דא"ח לכ"ק אדמו"ר ר' דוב בער (צו של הרצצעל השו"ע והמ"א), דמזוזה כוללת כל המצוות ושקולה כנגד כל המצוות (עיי"ש דף רע"ה ע"ב ואילן).

בד

ע"י המזוזה כשיכנס ויצא מביתו יפגע תמיד ביחוד השם. מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו, ציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא

ז"ל הרמב"ם סוף הלכות מזוזה^א: חייב אדם להזהר במזוזה, מפני שהיא חובת הכל תמיד. וכל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקדוש ב"ה ויזכור אהבתו ויעור משנתו ושגיותו בהכלי הזמן^ב, וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם, ומיד הוא חוזר לדעתו והולך בדרכי מישרים.

קו. נתבאר בארוכה בלקוטי שיחות לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע, חלק כ"ט, שיחה ב' לפ' עקב (ע' 61 ואילן).

קז. להעיר מרמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

קח. עיין ג"כ זהר פרשתנו (דף רס"ג ע"ב), נעתק לעיל אות כ"ג.

קט. מנחות דף מ"ג ע"ב, נעתק להלן בסמוך. הובא ג"כ - בשנינויים - בטור או"ח סוף הל' ציצית (סוף סימו כ"ד).

קי. הטעם לזה שהרמב"ם שם השמיט פסוק זה, נת' בלקוטי שיחות שם. ובטור או"ח שם הביאו.

קיא. בהמשך להנעתק לעיל אות כ'.

בשבע שנים, ואפילו אם קנה אדם מזוזה חדשה יבדוק אותה אם היא כשירה, עכ"ל.

מעשה נפלא שהכה דעם ובדק בבית יהודי, ובדקו מזוזות ביתו ומצאו אותה חסד הפסוק "למען ירבו וגו'"

וממשיך שם, וז"ל: ואין אני יכול להתאפק מלהודיע לכם המעשה במדינת פיהם, שהכה הרעמים וברק בתוך בית יהודי אחד בארץ אצל מזוזות הבית בלי שום היזק, וכאשר באתי לעיר ההוא לבדוק המזוזות כמנהגי, סיפר לי היהודי הנ"ל את המאורע. אמרתי לו: שמא המזוזה היא פסולה, אמר לי: זה ימים מועטים שקניתי את המזוזה. אמרתי לו אף על פי כן. ובדקתי אותה ומצאתי חסד הפסוק למען ירבו וכו'. על כן יזהר כל אחד לבדוק מזוזותיו אף אם הם חדשים מקרוב באו, עכ"ל.

להזהר שלא שלא ימחק שם שד"י שעל גבי המזוזה

וממשיך שם, וז"ל: ובפרט כשאני משמים על השם שד"י איזה דבר לכסותו אז הוא נמחק בימים מועטים. והשם שד"י ר"ת שומ"ר דלתו"ת ישראל שומ"ר דלת"י יהודי"י. וזה דוקא כשאנינו נמחק. וזהו סוד מזוזות אותיות ז"ז מו"ת, שזו והולך מהחדר שיש בו מזוזה כשרה. ואפילו אם יש לו כמה חדרים כולם חייבים במזוזה, עכ"ל.

אשתמודען ישראל דאיןון בני מלאך קדישא, דהא כולהו אתרשימו מיניה . . אתרשימו בלבושיהו, בעטופייהו דמצוה, אתרשימו ברישיהו, בבתי דתפילי בשמא דמאריהן, אתרשימו בידיהו ברצועי דקדושה . . אתרשימו בבתיהון במזוזה דפתחא. בכולא רשימין דאיןון בני מלאכא עילאה. זכאה חולקהון, עכ"ל.

[אשרי חלקם של ישראל, כי אז ניכרם ישראל שהם בני המלך הקדוש, כי כולם רשומים ממנו . . רשומים בלבושם, בעטוף של מצוה. רשומים בראשם, בבתים של התפילין, שהם שם של אדונם. רשומים בידיהם, ברצועות של קדושה . . רשומים בבתיהם, במזוזה בפתח. בכל דבר הם רשומים שהם בני מלך העליון. אשרי חלקם. (פירוש "הסולס" כאן)].

ועיין ג"כ בזהר שם לפנ"ז (דף קס"ה ע"ב), נעתק לעיל אות י"ד.

בה

אינו נקרא צדיק תמים עד שיקיים ר"ת של תמי"ם: תמי"ד יקיי"ם מצו"ת מצ"ת - ר"ת מזוזה, ציצית, תפילין

ז"ל ספר הגן ודרך משה (ליום אחד עשר - דף י"ט ע"א ואל"ף): אינו נקרא צדיק תמי"ם עד שיקיים ר"ת של תמי"ם, תמי"ד יקיי"ם מצו"ת מצ"ת, וזהו מצ"ת ר"ת מזוזה ציצית תפילין. ואפרש לכם מתחילה מצות מזוזה, שכל אדם מחוייב לבדוק מזוזתו פעמים

זך

והנה הבאנו לעיל (אות ז') מ"ש בכתב סופר עה"ת בשם המסורה, דג' פעמים ואתם כתיב: (ואתחנן ד, ו) ואת"ם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, (נמ ט, ו) ואת"ם פרו ורבו, (יטו יט, ו) ואת"ם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.

ויש להוסיף בזה בדרך רמז, דהנה נת"ל (אות ו') דאת"ם הוא ראשי תיבות אמן, תפילין, מזוזה. והיינו, דע"י ההשתדלות בג' דברים הנ"ל, עי"ז זוכה שיקרימו בו ג' הכתובים הנ"ל:

(א) ואת"ם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום - אריכות ימים ושנים טובות, כמשנת"ל בארוכה (אות ה') ואילן) בענין עניית אמן, דכל העונה אמן יהא שמ"י רבא מברך בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של ע' שנה, ומבטלים גזירות קשות וכו'. וכן לענין תפילין נת"ל (אות י"ד) דכל המניח תפילין מאריך ימים. וכן לענין מזוזה נת"ל בארוכה (אות י"ז ואילן) דכל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו, וע"י המזוזה זו המות מן הבית וכו'.

[וכן לענין ציצית, כמו שנת"ל (אות כ"א) דתקנו פרשת ציצית בק"ש, ובדירתו של אדם [במזוזה] נמצא פרשת ק"ש חוץ מפרשת ציצית שחסר משם, וכשאדם מתעטף בביתו בציצית ויוצא בו לפתחו הרי נשלם, ומלאך

רשע שאינו נזהר במזוזה, לא יאריך ימיו בהצלחה, כ"א ירד מנכסיו, ועני חשוב כמת וכמושיך שם, וז"ל: ואם תאמר, הרי כמה רשעים שאינם נזהרים בזה, ואף על פי כן הם חיים ויושבים בהצלחה. תשובה לדבר, תהיה בטוח שלא יאריך ימיו בהצלחתו, ובודאי בקרב ימיו ירד מנכסיו ועני הוא חשוב כמת, וגם ח"ו בניו מתים כשהם קטנים בעון מזוזה כדאיתא בשבת פ"ג, עכ"ל ספר הגן ודרך משה, עיי"ש עוד באריכות.

בו

וגדול זכות מצוות אלו (עניית אמן, תפילין ומזוזה) נמיוחד לשמירה ולהלש"ה, כי מצוות אלו (ונפרט ענין עניית אמן) הם בבחי' "מת מצוה", שמעטים המה המתעסקים בהם, וזכה ר' בנימין מיודענו שהוא עוסק בזה בהשתדלות תירה ביתר שאת ויתר עז.

וכדאיתא בספר חסידים (סימן רס"א), וז"ל: אהוב לך את המצוה הדומה למת מצוה שאין לה עוסקים, כגון שתראה מצוה בזויה או תורה שאין לה עוסקים כו', אתה תלמדם ותקבל שכר גדול כנגד כולם, כי הם דוגמת מת מצוה, עכ"ל. וכעין זה כתב ג"כ שם (נסימן ק"ה), וז"ל: כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה, תדרשנה לפי שהיא כמת מצוה, ומצוה שאין לה רודפים רדוף אחרי' לעשותה כו', עכ"ל.

קיד. מלבד המבואר בארוכה לעיל בענין עניית אמן, ובענין תפילין ומזוזות.

קיג. עיין לעיל סוף אות י"ז, ובהנעתק שם בהע' מ"ה.

ויש להוסיף עוד בענין השייכות דמצות מזוזה לענין "ואת"ם פרו ורבו", כי איתא במנחת חינוך (מ"ה א') בארוכה, מדברי הפוסקים, דכל זמן שהבנים חיים בעוה"ז, מקיים האב מצות פרי' ורבי', עיי"ש. ולכן, ע"י שהאדם זהיר במצות מזוזה, אשר ע"ז יאריכו (ימיו ו) ימי בניו, ע"ז מקיים מ"ש בכתוב "ואת"ם פרו ורבו גו'".

[ובאמת פסוק "ואת"ם פרו ורבו וגו'" שייך לומר במיוחד על מיודענו ר' בנימין הנ"ל, כי הוא עוסק בהשכנת שלום בית בין איש לאשתו, אשר בזה מתקיימת ממילא מצות פרי' ורבי'. ויש להוסיף בזה בקשר ובשייכות ל"ואת"ם גו' חיים כולכם היום", דע"י שמשכין שלום בין איש לאשתו, אשר ע"ז מתקיימת מצות "ואתם פרו ורבו", והאיש ואשתו מביאים חיים לעולם, על כן, מדה כנגד מדה, זכה מיודענו ר' בנימין לינצל מתאונת המטוס ונתקיים בו "חיים כולכם היום"].

ג) ואת"ם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. עיין רש"י עה"פ דפירש "כהנים" - שרים. וזה י"ל לענין עניית אמן, כי נת"ל (א"ת ג') דכאשר מברכין בכל יום מאה ברכות כהוגן (ואף עניית אמן מן הנכנסים ה"א), אז כולם עשירים מלאים כל טוב כו'. וכן לענין תפילין, כי נת"ל (א"ת י"ד) דע"י תפילין שבראש, ע"ז וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא

המות זו משם כו'. וכן נת"ל (א"ת כ"ד) דכל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, והרי ע"י העדר החטאים הרי הוא מאותן שכתוב בהן חיים כולכם היום (עיין רש"י עה"פ מוקם כ, כג)].

וכן אצל מיודענו ר' בנימין דהפריז שליט"א, דע"י שהוא עוסק לזכות הרבים בג' המצוות המרומזים בתיבת ואת"ם שבפסוק "ואת"ם הדבקים ב' אלקים", ע"ז נתקיים בו "חיים כולכם היום", שניצול מהסכנה והוא נמצא בעז"ה אתנו היום בחיים. **ב**) ואת"ם פרו ורבו - בנים זש"ק עוסקים בתורה ובמצוות והולכים בדרכי אבותיהם, כמשנת"ל (א"ת ח') בענין עניית אמן, דבן קטן האומר יתגדל, ועונין אחריו יהא שמי' רבא מברך, מציל אביו מן הפורענות. והבאנו לעיל (א"ת ז') בשם הכתב סופר עה"ת, דהאדם צריך לקיים מצות פרי' ורבי', כי מי שיש לו בנים והולכים בדרכיו, הרי הוא כאילו לא מת כו'. וכן לענין תפילין נת"ל (א"ת י"ג) דמ"ש וצדקתו עומדת לעד, זה המזכה את הרבים, כגון מלמד ליראי ה' תיקון תפילין כו'. ומבואר ברד"ק עה"פ, וז"ל: יש מפרשים [וצדקתו עומדת לעד] בעוה"ז, ופי' לעד [היינו] לבניו ולבני בניו עד עולם, עכ"ל. וכן לענין מזוזה נת"ל בארוכה (א"ת י"ז ואל"ף) דכל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו קטו'.

קטו. ועיין בטור שנעתק שם הערה מ"ה, וז"ל: וכן דרשו חכמים בעון מזוזה בניו ובנותיו מתים קטנים כו', עכ"ל. ומכלל לאו אתה שומע הן.

זה הוא מחמת שהאנשים מחוג הנ"ל אין מתנהגים במדת האמת.

וזהו ואת"ם אותיות אמ"ת, דכאשר ילכו במדת האמת, וממילא יקיימו ג' המצוות המרומזים בתיבת ואת"ם, אז יזכו להשכר המרומז בג' הכתובים של ואת"ם (אומיות אמ"ת): ואת"ם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ואת"ם פרו ורבו, ואת"ם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, וכנ"ל בארוכה.

❧ כט ❧

ונראה לי להוסיף עוד ברמז הפסוק ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. דהנה בבעל הטורים על פסוק זה פירש "כהנים" כפשוטו. וז"ל: אילו זכו ישראל היו כולם כהנים גדולים, ולעתיד לבוא תחזור להם שנאמר (יש"ה ס"א, ו) ואתם כוהני ה' תקראו.

והנה בקינות לתשעה באב (ד"ה איכה אלי קונו מאליו) נאמר: **מַחֲטָאת סְתִירַת מְזוּזוֹת**, חזון ענתותי החלו לבזות, נעו ענמים לחומו להבזות. ועלה ברעיוני בשעת אמירת הקינות בתשעה באב העבר, דמכאן רואים, דבזמן החורבן לא קיימו בני ישראל מצות מזוזה, ואדרבה, עוד ביזו את המזוזה הקדושה על ידי שסתרו אותה מפתח דלתות בתייהם, וכלשון הקינה "מַחֲטָאת סְתִירַת מְזוּזוֹת", ובגלל זה חרב בית מקדשנו.

עליך גוי' קטז - וזהו "גוי קדוש". וכן לענין מזוזה (ותפילין ויציאת שם, דכאשר האדם מניח תפילין בראשו ובזרועו, ומתעטף בעיטוף של מצוה, ובצאתו מביתו פוגש במזוזה, אז ד' מלאכים קדושים מלוים אותו לבית הכנסת ומכריזים לפניו: "הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא כו'"). וכן נת"ל (אומ כ"ד), דמי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו ויציאת בבגדו ומזוזה בפתחו, מובטח הוא שלא יחטא - אשר עי"ז הוא בבחינת ממלכת כהנים וגוי קדוש.

וישכר זה ד"ו אתם תהיו לי ממלכים כהנים וגו' שייך במיוחד למו"ה ר' יוסף יצחק הכהן גוטניק שליט"א, שהוא גם כהן כפשוטו, שימשיך בכהונתו ויוסיף כח וחיל בג' פעולות הנ"ל.

❧ כח ❧

והנה מובא בספרים, דאת"ם (שהוא ר"ת אמן, תפילין, מזוזה) הוא אותיות אמ"ת. ולדרכינו נ"ל, דאם הולכים נגד האמת ר"ל, אז כאשר רואים שמישהו אחר עוסק בזיכוי הרבים בג' המצוות דאמן תפילין ומזוזה המרומזים בתיבת את"ם (אמ"ת), אזי רוצים להפריע להם וכו'.

וכמו שהבאנו להלן (בקונטרס כשרות תפילין ומזוזות סי"ח), שמישהו מחוג מסויים התבטא לחסיד חב"ד, דאם חסידי חב"ד מפיצים את קיום מצוות מזוזה ("מנצח מזוזה"), אז אנו צריכים לעשות ההיפך מזה רח"ל. וכל

לכולם בשם יקרא, מרוב אונים ואמין
כח איש לא נעדר.

אחר כך כתיב שם עוד בישעי' מ',
למה תאמר יעקב ותדבר ישראל
נסתרה דרכי מה' ומאלקי משפטי
יעבור. עי"ש.

ויש לנעוץ סוף ההפטורה, מרוב אונים
ואמין כח איש לא נעדר,
בתחילתה, נחמו נחמו עמי יאמר
אלקיעם וגו' כי לקחה מיד ה' כפלים ככל
חטאתיה. אך תחילה נבאר בדרך רמז את
הכתוב "מרוב אונים ואמין כח".

דהנה **אוניי**ם הוא אותיות אמ"ן י"ו,
ועם הכולל הוא בגימטריא
אמ"ן טו"ב. ובא לרמז, דעל ידי אמירת
אמן בכוונה הראוי' זוכה האדם לכל
טובות עולם הזה.

ויש להוסיף עוד על זה, דאוניי"ם (עס
ה' אותיות) בגימטריא קי"ב, שהוא
ראשי תיבות שם הקדוש יעננו ביום
קראינו, דבשכר אמירת אמ"ן בכל כחו,
בקול רם ובכל כח כוונתו, עי"ז זוכה
שיקויים בו ה' יעננו ביום קראנו.

❧ **לא** ❧

וכתב בספר הגן ודרך משה (ליום תשעה
ועשרים - דף ל"ז ע"א ואל"ך), וזה
לשון קדשו: באתי לי להזהיר ולזולתי
להזכיר גדול השכר של עניית אמן יותר
מהמבכר, שבזה הוסיף כח וגבורה של
מעלה, ואין לך גדול לפני הקדוש ברוך
הוא כעניית אמן, הובא בזה הקדוש
פרשת וילך"ז, כמה פעמים גדולים

וזמבא בספרים, דבעת אמירת הקינות
בתשעה באב צריכים אנו לקונן
גם על חורבן ופירצות הדור הזה. וע"כ
רמז לנו בעל הקינות, מחטאת סתירת
מזוזות חזון ענתותי החלו לבזות, דהוא
ג"כ מפירצות הגדולות בדור הזה,
בעוה"ר. וע"כ צריכים לתקן דבר זה
ביתר שאת.

ועפ"י הנ"ל דביהמ"ק נחרב ג"כ בגלל
עון זה שביזו מצות מזוזה
וסתרו את המזוזה מפתחי בתיהם, יש
לומר, דעל זה רומז ג"כ הפסוק הנ"ל,
ואת"ם, ר"ת אמן, תפילין, מזוזות, דאם
נקיים מצוות אלו, נזכה לביטול החטא
והסיבה שגרמה לחורבן בית המקדש
והגלות, וכאשר בטלה הסיבה (החטא)
בטל המסובב, הגלות והחורבן, וזוכים
לבנין בית המקדש במהרה בימינו, שאז
יהיו כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם
וכו', ואז יקויים בנו ממלכת כהנים וגוי
קדוש כפשוטו, שהכהנים ישמשו
בעבודת בית המקדש בב"א.

❧ **ל** ❧

ועל דרך זה יש לפרש מקראי קודש
(ישעי' מ') האמורים בהפטורת
השבוע (שהוא נחמה ראשונה משנעשה דנחמתי):
נחמו נחמו עמי יאמר אלקיעם, דברו על
לב ירושלים וקראו אליה, כי מלאה
צבאה כי נרצה עונה, כי לקחה מיד ה'
כפלים בכל חטאתיה. וההפטורה
מסיימת בפסוק שאז מרום עיניכם וראו
מי ברא אלה, המוציא במספר צבאם

(דף רפ"ה ע"ב):

כד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן, לכוונא

קיצ. כפה"נ נפלו בס' הגן כמה ט"ס, ולכן לשלימות
הענין מעתיקים הננו בזה את לשון הזהר. וז"ל שם

העולם, כמה מלאכים קדישין נוטלין נשמתו ומכריזין קמיה פתחו שערים ויבוא גוי צדיק, כמה דהאי בר נש פתח שערים כל יומא ויומא שומר וממתין לענות אמן על ההוא דמברך. ועליו נאמר כי מכבדי אכבדק, כי כל היצורים נבראו רק לכבוד הש"י ב"ה.

ולפי פשוטו אמן היינו האמנת דברים, שיאמינוקא דבריו ויקום הברכה שבירך המברך ואני מאמין בזהקב. אמרו רז"ל שומר אמונים, נוצר אלו שאמרו באמונה. אומר ש"ץ מחי' מתים והעונים אמן אף שעדיין לא ראו תחיית המתים ומאמינים בהקדוש ברוך הוא

פתחים^{סי} למעלה וכמה טובות משתכחין בכל העולמות ע"י המשכות האורות והשפע בעניית אמן, כמה חדרה שכונה^{סי}.

ומה שכר לישראל הגורמים כל זה בעלמא הדין ובעלמא דאתי, בעלמא הדין למלטם בעת צרה ח"ו, אז קול הכרוז יוצא בכל העולמות פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, כמה דישראל הוי גורמין דנפתחו שערי רחמים שערי דברכה, כך השתא פתחו שערים לקבל התפלות מאותן דמתערי בעלמא הדין. ובעלמא דאתי מה שכרייהו, דכד יוצא זה בר נש מן

האי בעלמא דין, בעלמא דאתי מאי אגרייהו. דכד יפוק ב"נ מהאי עלמא דהוה שומר לאתבא אמן, מאי שומר, כלומר נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך ומחכה לי' לאתבא אמן כמה דאצטריך, נשמת' סלקא ומכריז קמי', פתחי שערים קמי', כמו דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה שומר אמונים. עכ"ל זה"ק.

[זה] [שכרם] בעולם הזה. בעולם הבא מהו שכרם. כי כשיצא האדם מעולם הזה שה' שומר לענות אמן, מהו שומר, כלומר ששומר אותה הברכה שאומר המברך ומחכה לו לענות אמן כמו שצריך, אז נשמתו עולה ומכרזת לפניו: פתחו שערים לפניו, כמו שהוא ה' פותח שערים כל יום כשה' שומר אמונים (פירוש "הסולם" כאו).

קיצ. כפה"נ צ"ל: כמה פתחים גדולים פתוחים.

קיש. כפה"נ צ"ל כבזהר כאן: כמה חדו בכולה.

קכ. עיין בזהר שם לפנ"ז (דף רפ"ה סע"א).

קכא. כפה"נ צ"ל: ויאמנו.

קכב. עיין לעיל (סוף אות ד') משו"ע (או"ח סימן קכ"ד סעיף ו'), וז"ל: ויענה אמן כו' ובכוונה שיכיון בלבו אמת הוא הברכה שבירך המברך, ואני מאמין בזה, עכ"ל. ושם ג"כ מספר הגן ודרך משה (ליום) אחד עשר - דף ט"ו ע"א, וז"ל: שמילת אמן עדות הוא על הברכה שהוא אמת, עכ"ל.

לבייהו כמה דאצטריך, כמה פתחין [רברבין] דברכאן פתיחין לי' לעילא, כמה טבאן משתכחין בכולהו עלמין, כמה חדו בכולה.

[כשישראל למטה שומרים עצמם לענות אמן ולכוין לבם כמו שצריך, כמה פתחי ברכות פתוחים למעלה, כמה טוב נמצא בכל העולמות, כמה שמחה היא בכל (פירוש "הסולם" כאו)].

מאי אגר להו לישראל דגרמין האי, אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי. בעלמא דין, בשעתא דעאקין להו ומצלן צלותא קמי מאריהו, קלא מכרזא בכולהו עלמין פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי אמונים אלא אמונים. פתחו שערים, כמה דישראל פתחין להו תרעין [רברבאן] דברכאן, כך השתא פתחו שערים ותתקבל צלותהו מאינן דעאקין להו.

[ומהו שכרם של ישראל שגרמו לזה, שכרם הוא בעולם הזה ובעולם הבא. בעולם הזה, בשעה שמצירים להם ומתפללים תפילתם לפני אדונם, הקול מכריז בכל העולמות, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי אמונים אלא אמונים [דהיינו ששומרים לענות אמן]. פתחו שערים, כמו שישראל פתחו להם שערי הברכות, כך עתה פתחו שערים ותתקבל תפילתם על אלו שמצירים להם (פירוש "הסולם" כאו)].

לב

ועל פי האמור לעיל מספר הגן ודרך משה בגודל השכר של עניית אמן יותר מהמברך, כי בזה הוסיף כח וגבורה של מעלה, יש לפרש מה שמביא בספר ואמרו אמן (מלך שם, ע' 15-16) בשם ספר הרוקח, וזה לשונו:

כתב הרוקח הל' תפלה וברכות, וז"ל: בספרי (ע"פ האזינו לג, ג), ר' יוסי אומר, מנין שעונין אמן וכו', ת"ל הבו גודל לאלקינו (האזינו ס). וכ"כ בילקוט שמעוני פרשת האזינו, וזה לשונו, מנין שעונין אמן, שנאמר הבו גודל לאלקינו, עכ"ל, עיין שם ס"ד.

וע"פ הנ"ל מספר הגן ודרך משה, מובן שפיר הטעם שדין עניית אמן למידין מפסוק הבו גודל לאלקינו, כי כנ"ל, ע"י עניית אמן מוסיפים כח וגבורה של מעלה, אשר עי"ז נותנים לו ית' גדולה וכבוד.

המברך, ושפיר יש לומר, דאין הכי נמי, דהברכה עצמה היא מדרבנן והאמן גדול מהברכה והוא דאורייתא.

ויש לומר, דהספרי סבירא ליה דאף אם מברך להשי"ת מדרבנן, מכל מקום האמן הוי דאורייתא מהפסוק הזה הבו גודל לאלקינו, כמו בברכת התורה דנפקא לן מהפסוק הזה בברכות כ"א וקיימא לן דהוא דאורייתא, כמו שכתב בהפר"ח סימן מ"ז ובשג"ת אריה סימן כ"ד.

ולפי זה יש ליתן טעם לשבח על מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה הנ"ל שגדול העונה יותר מן המברך, והרבה טעמים נאמרו בענין זה. אבל לפי הנ"ל יש לומר עוד טעם בפשיטות, לפי שהברכה עצמה היא מדרבנן והעניית אמן היא מן התורה כנ"ל וק"ל. עד כאן לשון ספר ואמרו אמן.

שמחי' מתים. וכן כל אמונים של עתיד יענה אמן, שיהיה רצון מלפניו יתברך שיקוים דבר זה.

וצריך להזהיר להמוני עם, שלא יאמרו תהלים או מעמדות או שאר תחנונים בעת חזרת הש"ץ תפילת שמונה עשרה, כי בוודאי אי אפשר לכוין באמן כראוי ועונין אמן קטופה חטופה יתומה, אין זה בירך אלא נאץ.

ובאתי כמזכיר לענין תפילין בעו"ה שכמה אנשים מתים ואין מקיימים מצות תפילין כתיקונא כדינא וכהלכה, ומברכין ברכה לבטלה. וגם להזהיר שהיוד של הקשר של יד שיהיה ממש דבוק ונשען להבית של יד, ובאם לאו לא יצא ידי חובת תפילין. וארוז"ל¹ בשכר מצות תפילין מאריכין לו ימיו, עכלה"ק של ספר הגן, עי"ש.

הרי לנו מזה גודל הכח של עניית אמן יהא שמיה רבא, דבזה מוסיפים כח בפמליא של מעלה.

קכג. עיין בזה בארוכה לעיל אות י"ד.
קכד. וממשיך בספר ואמרו אמן שם, וז"ל: והנה ממילא ש"מ דלענות אמן אחר הברכה הוא מן התורה, כמו דילפינן בברכות כ"א בברכת התורה לפניה מן הבו גודל לאלקינו. ופסקו הפוסקים, הפרי חדש באורח חיים סימן מ"ז והשאגת אריה סימן כ"ד להדיא, דברכת התורה לפניה הוי דאורייתא. אם כן דילפינן גם אמן מפסוק זה, הוי גם כן דאורייתא, כמובן.

ואין להקשות על זה, דהאין שייך לומר דהטפל יהיה יותר נחשב מהעיקר, דהעיקר, הברכה, יהי' דרבנן והנטפל להברכה, האמן, יהיה דאורייתא, דהא דיו לבא מן הדיו להיות כנידון. הא בכאן חזינו דלא אמרינן דיו בזה, הא אמרו חז"ל בברכות (נ"ג ע"ב) ובגזיר (ס"ו ע"ב) דגדול העונה יותר מן

לג

ועל זה מרמז הכתוב בסוף הפטורת פרשתנו, מרוב אונים ואמיץ כח, דע"י שעונים אמן יהא שמיה רבא ברוב עם (וזהו מר"צ אוניס), עי"ז פועלים שיהי' ואמיץ כח, היינו שמוסיפים כח וגבורה של מעלה כביכולקה.

ולזה הקדים הכתוב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא, ואחר כך אמר מרוב אונים ואמיץ כח איש לא נעדר. דלכאורה מה ייצא לנו מזה שנשא למרום עינינו ונראה מי ברא אלה. אך על פי האמור יובן שפיר, דתחילה צריך לקיים שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, אשר אז נראה שיש פמליא של מעלה, ונדע אשר ע"י עניית אמן יש בכח האדם להוסיף בכח וגבורה של מעלה, כנ"ל, ורק לאחר זה, כשודע את כל הנ"ל, אז מקיים מרוב אוני"ם ואמיץ כח, היינו שעונה אמן יהש"ר מברך, אשר עי"ז הוא מוסיף כח בגבורה של מעלה.

לד

ועפ"ז יש לבאר עוד הכתוב מרוב אונים ואמיץ כח איש לא נעדר, והפסוק שלאחריו, למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה' ומאלקי משפטי יעבור. דהנה איתא שם עוד בספר הגן ודרך משה (ליום כ"ט - דף ל"ו ע"א), וזה לשונו:

ובספר ווי העמודים ז"ל: כתב הרמב"ם אף ששיבה בבית הכנסת למצוה יחשבקי, המדבר שיחה בטילהקי עבירה מכבה מצוה. ואסור לדבר שיחה בטילה אף שלא בשעת התפילה, ומכל שכן בשעת התפילהקי. על כן מן הראוי שכל קהילה וקהילה, מקום אשר דבר המלך מלכו של עולם ודתו מגיע, יעמדו אנשים על זה אשר ישגיתו בעיניהם על המדברים ויביישו אותם ברבים, ובזה נראה כבוד ה' בארץ וכל העם ישמעו ויראו וגו', והמזהיר והנזהר יזכו לראות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כבוד אומר כולו, אמן כן יהי רצון, עד כאן לשונו.

קכז. ז"ל הרמב"ם שם ה"ו: בתי כנסיות ובתי מדרשות אין נוהגין בהן קלות ראש, כגון שחוק והיתול ושיחה בטילה, עכ"ל. וכ"ה גם בשו"ע שם. ועיין מגילה דף כ"ח סע"א ואילך. תוספתא מגילה פ"ב.

קכח. ועיין בדרשות חתם סופר (ח"ב דף שע"ט ע"ד), וזת"ד: אם אנו נוהגים בהם [בבתי כנסיות ובתי מדרשות] קודש אזי הם עתידים להקבע בארץ ישראל (מגילה כ"ט ע"א), ויש להם גם עתה קדושת ארץ ישראל, והתפלות נשתלחות [משם] לשער השמים. . . אך אם ח"ו אנו נוהגים בהם בזיון ומדברים בהם דברים בטלים, התפילות הולכים אל החיצונים והרי הם כעובדי עבודה זרה. עיי"ש.

קכח. וזהו הרמז במאמרם ז"ל (הובא לעיל ריש אות ה') כל העונה אמן יהא שמ"י רבא מברך בכל כוחו קורעין לו גזר דינו, דלכאורה צ"ב הכוונה בתיבות "בכל כחו". ועיין רש"י ותוס' שם, שפירשו "בכל כחו" - "בכל כח כוונתו". אמנם לדרכינו י"ל, דעיקר כוונתו הוא שיהיה "בכל כחו", היינו, דעל ידי עניית אמן יהש"ר שלו יוסיף בכח וגבורה של מעלה.

קכו. ז"ל הרמב"ם הל' תפילה פי"א ה"ט: הישיבה שם מעסקי המצוות היא, שנאמר (תהלים פד, ה) אשרי יושבי ביתך וגו', עכ"ל. וכ"ה גם בשו"ע או"ח הלכות בית הכנסת סימן קנ"א סוף סעיף א'. והוא ע"פ ברכות דף ל"ב ע"ב.

עצמו מדין של מעלה, או על כל פנים להקל ענשו לעתיד בטענות אונס, זה מהני רק באם מקיים המצוות הבאין לו בנקל כדבעי, אבל באם גם אלו אינם עולין לו כהוגן, מגלגלין עליו את הכל. ומהאי טעמא, מי שאינו לומד כל השבוע ולומד בשבת ויום טוב בעתות הפנאי, ניצול על כל השבוע, דזה מגלה שגם בימות החול היה שוקד על דלתי התורה לולא טירדות המרובות, אבל באם אינו לומד בשבת ויום טוב, נענש גם על ימי החול, ע"כ תוכן דברי השל"ה.

ומבאר בספר דבר ישראל (נמאמר ענין אמן), דהוא הדין לענין אמירת אמן ואמן יהא שמיה רבא, דאם ידונו אותו למעלה על תורה ומצוות שלו שלא קיימן, וירצה לתרץ עצמו בטענת אונס גופא ודממונא ושאר טירדות המונעין אותו, לא יתקבלו טענותיו, שהרי בשעה שהיה בבית המדרש (ולא היה טיוד נעסקיו) לא קיים מצוות שחייב בהם כאמירת אמן ויהא שמיה רבא אף בלי אונס. קל וחומר שיחה בטילה, שהיה יכול למנוע עצמו בשב ואל תעשה, ודאי אין שום ישוב די חזק ליישב פשעו. ומה גם שבאותו הזמן שהרגיש לאות ועייפות לדברי קדושה, היה איתן חזק לפטפט בכל מיני דברים בטלים ושיחת חולין בקול רעש גדול, והאיך לא יכסה כל פניו בוושה וכלימה בעת זוכרו כי לאמירת אמן ודברי קדושה אבד קולו והרגשת הלב ולא נשאר לו בלתי קול נמוך לבד או גם זה לא.

ועל פי זה יבואר הכתוב מרוב אונים ואמין כח איש לא נעדר, פי', אף על פי דמוטל על כל אחד ואחד לבוא לבית הכנסת ולהתפלל, איש לא נעדר, מכל מקום אמר הכתוב שלאחריו, למה תאמר יעקב ותדבר ישראל, היינו שלא תדבר בכלל דברים בטלים בבית הכנסת, ותחשוב בזה אשר נסתרה דרכי מה', אך באמת לא כן הדבר, רק הכל גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא. וע"י שיזכור האדם תמיד דבר זה, וישתדל שלא לדבר שיחה בטילה בבית הכנסת, עי"ז יתבטלו מעליו כל הדינים, ויקויים אצלו סיום הכתוב ומאלקי משפטי יעבור, ודו"ק.

לה

ועל דרך זה נבוא לבאר מה שאמר נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם, כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה, ובמדרש (איכה רנ"ה סוף פרק א'): חטאו בכפלים, דכתיב חטא חטאה ירושלים, ולקו בכפלים, דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים וגו', ומתנחמים בכפלים, דכתיב נחמו נחמו עמי וגו'.

ויש לבאר ענין הנחמה בכפלים. דהנה ביטול אמירת אמן הוא ענין חטאו בכפלים, ולכן שופטים על זה את האדם בכפלים גם על שאר עוונותיו, וזהו ולקו בכפלים. והוא עפ"י מה שכתב זקני בעל של"ה הקדוש זי"ע על פסוק כי אקח מועד אני מישרים אשפוט, כי מה שמחשב כל אחד על מצוות שונות שקשה לו לקיימן מחמת טירחא או שאר אונס וקישוים, ורוצה לפטור

וְשֵׁם (פֹּה מ"ס - ע' ל') כתב, וז"ל: והובא בספר יש שכר־קט בדיני קדיש (סימן ו'), וזה לשונו: לענות אמן יהא שמיה רבא מברך דוקא בכח ובקול רס"ל. ומביא לשון הזוהר הק' (פרש"מ דף ס"ז ע"ב), וזה לשונו: בזימנא דישראל אתיבו אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחם ובקול רס"ל קודשא בריך הוא איתמלי רחמין וחיים על כולא כו'. לכן יהיה אדם נזהר לכוין לענות אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו ובקול רס (עכ"ל), עד כאן לשונו.

וְזֶה שפתח הנביא ואמר נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם, דאם תקיימו כראוי עניית אמן הרמוז בסוף ההפטורה בתיבות מרוב אוני"ם ואמין כח, אז תזכו לקיום היעוד ומתנחמים בכפלים, דכיון דע"י ביטול עניית אמן לוקים בכפלים ח"ו, כדמשמע מדברי השל"ה ק, ע"כ היות ואמרו רז"ל (סוטה י"א ע"א) מרובה מדה טובה ממדת פורעניות, הרי שאם מקיימים עניית אמן כראוי זוכים לנחמה בכפלים.

וְעַכְשָׁנָה פתח הנביא נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם, דבשכר עניית אמין הרמוז בתיבות מרוב אוני"ם ואמין כח, זוכים לנחמה בכפלים.

וַיֵּשׁ לומר, דבסיום הכתוב איש לא נעדר מרומז ג"כ מצות מזוזה.

וּמִפְרֹשֶׁ בזה ג"כ כוונת הכתוב והיה עקב תשמעון, ופירש רש"י מצוות קלות שאדם דש בעקביו, היינו מצוות שבאין לו לאדם בנקל כדישת העקביים. וזהו והי' עקב תשמעון, פי', אם מצוות אלו תשמעון, או אם המצוות שדשין בעקביים כהליכה לבית הכנסת ובית המדרש תשמעון, אז ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד גו', ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטןך וגו', ודו"ק].

וְעַל פי זה מובן דכאשר אין עונין אמן ואיש"ר בכלל, או שאין עונין אותן כראוי, עי"ז נענשים באופן דכי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה, כי ע"י שאין עונין אמן כראוי, עי"ז נענשים גם על מה שאין עוסקים בתורה ותפילה כל היום, כנ"ל בשם השל"ה הק', דהרי אין לו שום אמתלא שהוא טרוד בעסקיו, דהלא בעת התפילה אינו טרוד בעסקיו. ונמצא דביטול עניית אמן הו"ע חטאו בכפלים, ועי"ז לקו בכפלים ח"ו. וזהו כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה.

וְהִנֵּה בס' "ואמרו אמן" (פ"א פה י"ח - ע' י"ב) מביא מדרש (הוגל נרוקס) שכשישראל אומרים אמן יהא שמיה רבא, אומר הקדוש ברוך הוא: מתי אקבץ את שארית ישראל מבין העכו"ם.

קכט. בס' ואמרו אמן כאן מציין, שמחברו הי' מגריי האריז"ל, ומביאו בעטרת זקנים לשו"ע או"ח ריש סימן א'.
קל. עיין לעיל אות ה' בתחילתו, ובהנמון

בהערות שם.
קלא. בזהר שם: בזמנא דישראל אתיבו בקול רם אמן יהא שמיה רבא מברך וכו'. ועיין בזה לעיל הע' ט"ז

עולים יחדיו בגימטריא יב"ק, שהוא עולה מספר תיבת אוני"ם (עס האומיות) כנ"ל (אות ל'), שרומז לעניין עניית אמ"ן, שעי"ז מוסיף כח בגבורה של מעלה (כנ"ל אות ל"ה).

ולזה אמר הכתוב אח"כ אתה החילות להראות וגו' את גדלך ואת ידך החזקה, דע"י עניית אמ"ן מוסיפים כח בגבורה של מעלה כביכול, וזהו "גדלך", גדולתו של הקב"ה. וכל זה הוא ע"י עניית אמ"ן שרומז בתיבת אוני"ם, בגימטריא הוי"ה אלהי"ם, כנ"ל.

ל

ולפי דברי המדרש הנ"ל, שכשישראל אומרים אמ"ן יהא שמיה רבא, אומר הקב"ה: מתי אקבץ את שארית ישראל מבין העכו"ם, יש לפרש ג"כ דזהו שאמר בפסוק שלאחריו, אעברה נא ואראה את הארץ הטובה וגו', דבשכר עניית אמ"ן כראוי (המרומו נפסוק שלפני זה), זוכים לבוא לארץ ישראל, בביאת משיח צדקינו בב"א.

ויש לומר עוד, דבפרשת ואתחנן נצטוונו בפירוש על מצוות תפילין ומצוות ומזוזה, והוא בפרשת קריאת שמע: מצוות תפילין מפסוק (ו. ט) וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך, ומצוות מזוזה מפסוק (ט. ט) וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך. ובפסוק שלאחריו (ט. ט) כתיב והי' כי יביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר נשבע

דבאמת צ"ב מדוע אמר לשון איש לא נעדר, ולא אמר לשון אדם, גבר או אנוש.

אך הביאור בזה, דהנה תיבת אי"ש (עס ג' אומיות) בגימטריא שד"י, שהוא השם הקדוש של המזוזה, ר"ת שומר דלתות ישראל. וזהו אי"ש לא נעדר, שרומז כאן מצות מזוזה, דבזכות מצות מזוזה יזכו שהשי"ת ישמור את כאו"כ בצאתו ובבואו שאיש מהם לא נעדר, ועי"ז נזכה ג"כ לקיום היעוד שאמר בתחילת ההפטורה, נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם, מתנחמים בכפלים.

לח

ויש לומר, דעל כן קורים הפטורה זו תמיד בפרשת ואתחנן, כי בפרשת ואתחנן מרומז ג"כ ענין זה של עניית אמ"ן, שעי"ז זוכים לכל ההשפעות הטובות, כדלהלן.

דהנה הכתוב אומר ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור, ה' אלקים אתה החילות וגו', אעברה נא ואראה את הארץ הטובה וגו', דבענין ואתחנן אל ה' מרומז גודל חשיבות התפילה. ובפרט עפ"י מה שכתבו התוס' בשם הירושלמי, דתיבת ואתחנן גימטריא תפל"ה, והיינו דרמזו כאן גודל חשיבות התפילה.

ובתיבות הוי"ה אלהי"ם (ה' אלקים אלהי סמילת גו') רמז ענין עניית אמ"ן, כי ב' השמות דהוי"ה ואלהי"ם

בשכר קיום מצות עניית אמן ותפילה כראוי (הרמזים נמצא ודק"ה), עי"ז נזכה לחיים טובים כל הימים. ועי"ז נזכה ג"כ לגאולה שלימה, וכדברי המדרש הנ"ל שכשישראל אומרים אמן יהא שמיה רבא, אומר הקב"ה: מתי אקבץ את שארית ישראל מבין העכו"ם. וזהו כי יביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה וגו'. דזוכים לזה ע"י עניית אמן ותפילה כראוי (הרמזים נמצא ודק"ה ס"ד כ"ל), דעי"ז מקדשים את בית הכנסת ובית המדרש כראוי, ודו"ק.

וזהו גם ענין ההפטורה נחמו נחמו עמי גו' שאומרים תמיד בשבת פרשת ואתחנן, ואיתא על זה במדרש ומתנחמים בכפלים, כי ביאת המשיח (שאו יחי) אקץ את שארית ישראל מנין העכו"ם, כי יבאך גו' ובנין בית המקדש, וזהו נחמה כפולה.

❧ מא ❧

ומעתה נבוא ליישב דקדוק האור החיים הקדוש (לעיל נראים דגרינו) בפסוק ואתם הדבקים בה' אלקיכם, שאמר ואת"ם בתוספת וא"ו, כמוסיף על ענין ראשון, ועוד דקדק מהו אומרו הדבקי"ם, בה"א הידיעה.

ולדרכינו יתבאר שפיר. דהנה כבר הארכנו דג' המצוות אמן תפילין מזוזה רמזים בתיבת את"ם. וי"ל, דעל כן הוסיף הכתוב אות ו'

לאבותיך וגו', דבזכות מצוות אלו זוכים ג"כ ליכנס לארץ ישראל.

וזהו השייכות של הפטורה נחמו נחמו וגו' לפרשת ואתחנן (שכל שנה ושנה אומרים הפטורה זו נפרשת ואמנן), כי בפרשת ואתחנן שפיר רמזים כל המצוות האלו אשר על ידיהם זוכים לכל ההשפעות הטובות בעולם הזה, ולנחמה בכפלים כנ"ל.

❧ מו ❧

ועל דרך זה יתפרשו עוד כתובים בפרשתנו (ו, מד-כה. ס"ז, א): ויצונו ה' לעשות וגו' לטוב לנו כל הימים לחיותינו כהיום הזה, וצדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' אלקינו כאשר צונו, כי יביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה וגו'.

דהנה כבר הבאנו למעלה (הערה י"ז) מה שכתב בתיקוני זהר תיקון י"ט (דף מ' ע"ג): אין צדקה אלא תפילה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, דכל אלו אומרים בשעת התפילה (וגם קורס נמוכה נשעם התפילה צמיס צ' וס' ונצנ"ק). הרי דתיבת צדק"ה רומזת לעניית אמן.

וזהו כוונת הכתובים, לטוב לנו כל הימים לחיותינו כהיום הזה, דבשכר וצדקה תהיה לנו גו', היינו

אמן יהא שמיה רבא ותפילה כראוי, דגם בשכר זאת נזכה לגאולה בקרוב, ככפנים.

קלד. וזהו הרמז במאחז"ל (ב"ב דף י' ע"א) גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, דמלבד פ"י הפשוט דקאי על מצות צדקה, י"ל דקאי ג"כ על עניית

מצוות אלו דעניית אמן, תפילין ומזוזה, יזכו לרב טוב כו'.

ויהא רעוא מן שמיא שיקויים בנו הנאמר ברמב"ם הל' תפילין (ספ"ד קלה) כל הרגיל בתפילין מאריך ימים שנאמר ה' עליהם יחיו. ובהלכות מזוזה (ספ"ו קלי) מסיים הרמב"ם, וז"ל: אמרו חכמים הראשונים, כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, שהרי יש לו מזכירין רבים, והן הם המלאכים שמצילין אותו מלחטא, שנאמר חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם, עכ"ל.

ובזכות ג' מצוות אלו נזכה לראות במהרה ישועתן של ישראל בביאת גואל צדק בב"א.

בהתחלתו, ואת"ם, כי הנה מדת היסוד רמוזה באות ו', כידוע מספה"ק, וע"כ אמר אות ו' אצל תיבת את"ם, לרמז, דג' מצוות אלו הם יסוד גדול בכל התורה כולה, ועל ידיהם זוכה האדם לחיים כולכם היום.

וזהו הרמז באות ה' של תיבת הדבקי"ם. דהנה ארז"ל (מנחות דף כ"ט ע"ג) עולם הזה נברא בה"א ועולם הבא ביו"ד, שנאמר כי ביי"ה ה' צור עולמים. נמצא מזה, דאות ה"א רומזת לעולם הזה. וי"ל, דעל כן אמר אות ה' בתיבת הדבקי"ם, פירוש, דאם תקיימו מצוות אלו הרמוזים בתיבת הדבקי"ם כדברי בעל הטורים (לעיל אות ג'). ועיין ג"כ שם אות ו' ואות ס'), תזכו לטובת עולם הזה הרמוז בה"א.

וכל אחד יוכל ליקח מוסר השכל, שע"י עשיית מצות השי"ת בג'

כשרות תפילין ומזוזות

מפתח

- סימן א. סוגי אנשים שקונים תפילין ומזוזות.
- סימן ב. כור המבחן באיזו מדרגה עומדים (אדם ניכר... נכסין).
- סימן ג. מעשה נורא עם הרב ר' אליעזר זירקיןד שליט"א.
- סימן ד. כמה רבבות מאחב"י היו מניחים כל יום תפילין פסולים, שהבתים לא היו מרובעות.
- סימן ה. נוסח המודעה שנדפסה ב"מדריך לכשרות".
- סימן ו. שערורי' חדשה - מורידים המזוזות מבתי התשב"ר.
- סימן ז. מעשה נורא מהרמב"ם אודות אנשי מדינה אחת שכפרו בתחיית המתים מן התורה.

קלה. ועיין ג"כ לעיל אות י"ד בתחילתו. **קלה.** ועיין בארוכה לעיל אות כ"ד. ועיין ג"כ שם אות י"ז.

סימן ח. היכי דמי תשובה?

סימן ט. עידן המחשבים (קאמפיוטער"ס).

סימן י. בתחילה מרמים את אנשי שלומם, ואחר כך אומרים שאין צורך במזוזות כלל וכלל.

סימן יא. מוטל על כל אחד לעורר אודות חיזוק קיום מצות מזוזה ותפילין.

סימן יב. בארץ ישראל מפיץ הרב יוסף יצחק הכהן גוטניק שליט"א מזוזות ותפילין לאלפי נערי ישראל, ובארה"ב מורידים המזוזות מבתי הספר.

סימן יג. כמה חדרים כשרים יהיו בארצות הברית בעוד כ' שנה?

סימן יד. המזוזות שיש לנו - האם הם באמת כשרים?

סימן טו. מעשה נורא מספר "הגן".

סימן טז. אסון גדול שקרה בעיר בני ברק, בגלל שלא בדקו את המזוזה.

סימן יז. מעשה נורא מאוירון שנפל עם 179 בני אדם ורק 5 יהודים ניצולו.

סימן יח. איפה אתם, סוחרי המזוזות?

סימן א

סוגי האנשים שקונים תפילין ומזוזות

המדקדק ביותר על כשרות התפילין, קונה את התפילין אצל

סופר תלמיד חכם וירא שמים, וקונה תפילין ומזוזות מהודרים ביותר, ולא איכפת לו אודות יקרות התפילין והמזוזות¹, כי העיקר אצלו שיהיו בתכלית ההידור.

ואם שמוע ישמע על הקלף שאינו כראוי, או על הבתים והרצועות וכדומה, הוא קונה פרשיות אחרות או בתים אחרים, כי העיקר אצלו שיהיה

בתכלית הכשרות, ואם מפזרים כסף בזמנים אלו על בגדים או על מידי דאכילה, כל שכן שצריכים לפזר על מצוות גדולות וחשובות כתפילין ומזוזות.

בתם מדקדק במצוות קונה אצל סופר תלמיד חכם וירא שמים, אבל רוצה דוקא שיהיה בזול.

אנשים פשוטים הולכים לחנות הספרים, וקונים אצל בעל החנות (דמיון כלל הוא יהודי שמעוט מוקן ופילאוס) ומבקשים לקנות מזוזה או זוג תפילין כשרים, ואפילו מהודרות.

אלא היה פורע כל מה שהיו שואלים לו בפעם (ראשונה), והיה אומר למוכר, הרי המעות לפניך, קח כל מה שתמצא. וכמ"ש בזהר בפרשת תרומה (נדף קכ"ח ע"א). עכ"ל.

קלז. עיין שער המצוות להאר"ז² ל' פ' עקב (מצות צדקה), וז"ל: בענין הצדקה והמצות, לא היה קמצן כלל... גם כשהיה קונה איזה מצוה, כגון תפילין, או אתרוג, לא היה מקפיד לדעת כמה יתן במצוה ההיא,

ומהודרים, ודי בעבורו אם יקנה את זה
בחנות "כלבו"...

סימן ג

**מעשה נורא מהקלף, עם הרב ר' אליעזר
זירקין שליט"א**

בחודש אדר תשד"ס, נודע בשער בת
רבים שהקלף של תפילין
שכמה אנשים מבני ישראל החרדים
לדבר ה' בארצינו הקדושה ובחוץ
לארץ משתמשים בהם, נעבד בבתי
חרושת של עכו"ם, בלי שום השגחה או
סימנים, והדבר נשתתק אז בלי פירסום
ורעש.

ברם זכור אותו האיש לטוב, הרב
החסיד ר' אליעזר זירקין
שליט"א, סופר ושו"ב חשוב, חסיד
חב"ד, שכשנודע לו שכל הקלף שמכרו
אז היו פסולים ממש, ועפ"י הלכה
נכתבו כל ספרי תורה, תפילין ומזוזות
בפסול, התקשר אלי בטלפון, שאבוא
אליו בהקדם הכי האפשרי.

כשהגעתי לביתו, סיפר לי, איך שרוב
יהדות החרדית משתמשים
בתפילין ומזוזות פסולים ל"ע, וקוראים
בספרי תורה פסולים, וזאת, לא משום
שהסופרים אינם יראים ושלמים, אלא
משום שהקלף נעשה בפסול. והסביר לי
מציאות והשתלשלות הענינים. גם
הראה לי המקורות בספרי הלכה, שאף
בדיעבד פסולים. אחר כך שאל אותי,
כדת מה לעשות, ואמר לי: יש לכם
הכח והאמצעים לפרסם דבר זה, ע"כ
תעשו למען השם מה שביכלתכם.

לדאבונינו נכשלים קונים אלו בקניית
תפילין ומזוזות פסולים
לגמרי, שנפוצים היום לאלפים
ולרבבות, בעוה"ר.

המוני העם (שמוקף יהדותם הוא למחצה לשליש
ולרביע) הולכים למאנהעטן
וקונים בחנות גדולה (הנקראת
דעפארטמענט סטאר) תפילין ומזוזות סתם,
שאין להם שום חזקת כשרות.

סימן ב

**כוד המבחן באיזה מדרגה עומדים
(אדם יכיר ... נכיסו)**

בקניית התפילין והמזוזות ניכרת
מידת התקרבותו של האדם
להשי"ת.

אם הוא מסוג א', שמדקדק ביותר על
כשרות התפילין, אזי לא איכפת
ליה אם עולה כסף, כי הוא רוצה דוקא
תפילין או מזוזות כשרים ומהודרים
ביותר.

אם הוא מסוג ב', סתם מדקדק
במצוות, הרי שמוכן לשלם כסף
שיהיו התפילין או המזוזות כשרים
למהדרין, אבל אינו מוסר את נפשו בעד
זה, ואם אינו מוצא תפילין או מזוזות
מהודרים ביותר, לא ימסור נפשו בעד
זה, דהרי לא מצא.

אם הוא מסוג ג', הוא מאותם האנשים
שנקראים "א איד ביז די
קעשענע", דאם נוגע כבר לכיסו, אינו
מעוניין לקנות תפילין כשרים

על זה עניתי להרב זירקינד:

ראשית, צריכים לפרסם בכל העתונים שנתהווה מכשול גדול בקלף שסופרי סת"ם חרדים קונים עבור כתיבת תפילין ומזוזות, שכולם פסולים בעוה"ר, ע"כ יפרסם נא כבודו בעתונים, שאלו שכתב להם ספרי תורה תפילין ומזוזות על הקלף שלא היה כשר, יבואו אליו ויכתוב להם תפילין ומזוזות וספרי תורה שנכתבו על קלף כשר שנעשה בתכלית הכשרות, חנים אין כסף.

הרב זירקינד שליט"א כתב מכתב על אתר, והדפיסו בעתון "דזשואיש פרעס", וציוה לתלות צילום של המכתב גם בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות, שהוא מוכן לכתוב מחדש תפילין ומזוזות בחינם, וכן עשה. אבל לדאבונינו שום סופר אחר לא עשה כמעשהו של הרב זירקינד שליט"א.

שנית, צריכים לעשות צילומים מכל המראי-מקומות, ולשלחם לגדולי הרבנים, שיכתבו תשובות אודות ענין זה, כדי שכאשר ישאלו אותם בני אדם, ידעו תיכף את המצב לאשורו, ויענו הלכה למעשה.

ישבנו משך לילה אחת, צילמנו מכל ספרי השו"ע והפוסקים (אגב,

הרב זירקינד שליט"א יש לו ספרי ענקים, שהמלה אלפי ספרים יקרי המיליונים), ועוד באותה לילה שלחנו את הצילומים לכל הרבנים החשובים.

אגב, הרב זירקינד שליט"א הי' מעבד קלף במרתף שבביתו, אבל לא הי' מספיק בעד כל הקונים שלו, והוצרך לקנות ג"כ ממקומות אחרים.

בעזר השם עלה בידינו אז, שכמה וכמה אנשים מבני ישראל, בארץ ישראל ובארה"ב, קנו אז קלף אצל יהודי אחד בארץ ישראל, שהיה מעבד את הקלף מתחילה ועד סוף, ואף שעלה ביוקר. שילמנו אז ארבעה או ששה דאלאר בעד כל קלף של מזוזה. לפני עשרים ושנים שנה שילמתי לסופר מומחה מאה דאלאר בעד כל מזוזה, ובסך הכל קניתי אז עשרים ואחת מזוזות].

ויש להאריך עוד מענין זה, ואי"ה עוד חזון למועד.

סימן ד

כמה דבבות מאחב"י היו מניחים כל יום תפילין פסולים, שהבתים לא היו מדובעות

בשנת תשל"ה טילפן אלי הרה"ח ר' מענדל וועכטער שליט"א שליט,

וכתב על זה בפרמ"ג (משבצות זהב) ס"ק י"ט, וז"ל: בודאי עונש הסופר יותר מהשוטט מאכיל טריפות, דזה לאו וזה מכשיל במ"ע, שאין מניחין תפילין. ואף אם נאמר ל"ת חמור מעשה (יבמות פ"ק), מ"מ ברכה לבטלה [עיין או"ח סימן רט"ו ד] י"א דהוה לא תשא ד"ת בכל יום [עיין מג"א שם ס"ק ו']. עכ"ל.

קלט. הי' תלמיד וחסיד גדול של כ"ק אדמו"ר

קלח. עיין שו"ע או"ח הל' תפילין (סימן ל"ב סעיף כ'), וז"ל: עונש הסופר מרובה, לכן צריך להיות מאוד ירא שמים וחרד לדבר השם כו', עכ"ל.

וכתב ע"ז בעטרת זקנים שם, וז"ל: מכ"ש שלא ליתן לנערים המתלמדים לכתוב תפילין, ובודאי עתיד ליתן את הדין. ע"כ ראוי למנות בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר כותבי תפילין מהוגנים כמו שממנים שוחטים ובדוקים, עכ"ל.

התפילין שלהם, והרבנים הגדולים פסקו שהתפילין פסולים.

ואלו שמותיהם:

הגאון בעל מנחת יצחק זצ"ל, גאב"ד פאפא זצ"ל, גאב"ד צעליס זצ"ל, גאב"ד קאפיש זצ"ל, גאב"ד שארמאש זצ"ל, יבלח"ט הגאון בעל שבט הלוי שליט"א, הגאון בעל משנה הלכות שליט"א, ועוד.

וגם מחותני להבחל"ח כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצוק"ל כתב תשובה באריכות לאיסור על הבתים האלו. וב"ה ישראל קדושים הם, שמאז שנתפרסם הענין לא האמינו כבר לאף אחד, ולקחו רק בתים לבנים, שרואים בחוש שלא טחו אותם בטיח.

ומאז נתרבו בעז"ה עוד כמה אברכים יראים ושלימים שעושים בתים על צד היותר טוב, וכעת יכולים לקנות אצל אברכים אלו, אבל צריכים לברר מי המה הנאמנים.

סימן ה

נוסח המודעה שנדפסה ב"מדריך לכשרות"

ז"ל המודעה שנתפרמה בשנת תשל"ה ב"מדריך לכשרות":

היות שבזמן האחרון נפרץ גם בין אנ"ש המדקדקים במצוות,

וסיפר לי על מה שנתוודע בארצנו הקדושה המכשולות הגדולות בענין הבתים של התפילין, שבעל הבית שעוסק בענין עשיית הבתים, הוציא מכשול גדול מתחת ידו, שרוב הבתים שעשה נמרחו עם טיח^{קמ}, וביקש ממני שאכניס מודעה בנדון זה ב"מדריך לכשרות" שהוצאתי אז לאור עולם.

אמרתי לו שאני מסכים לזה, אבל בתנאי שיכתוב שמו על

המודעה. הר"מ וועכטער ענה לי על זה, שהוא מפחד פן יהרגו אותו סופרי סת"ם או המוכרים. אמרתי לו, שהיות ואני מעורר על כשרות המאכלים, אי אפשר לערב ב' ענינים אלו, כי אם אכתוב שגם כל התפילין פסולים, אז עיקר השונאים שלי (נעלי הנמים, המכשירים והסומרים, שמרוויחים מליוני דולרים על הכשרות) יהי' להם "סחורה" ויפרסמו (כי להם הכסף והזהב) שלא יאמינו לדברינו כלום, כי אנחנו פוסלים הכל אשר לכל.

ואמר לי הרב וועכטער שליט"א:

הרי בין-כך יש לכם כבר שונאים, ומדברים עליכם, וא"כ למאי נפק"מ אם ידברו עליכם על עוד דבר. משא"כ אנכי הנני איש פשוט, ומי יודע מה יוכל לקרות אתי.

סוף כל סוף הכנסתי המודעה הזאת ב"מדריך לכשרות" (ירמון

דהמאמדות הקהלות^{קמא}), ותהום כל העיר, וכולם רצו לרבנים לשאול שאלות על

קמ. עיין להלן במודעה אות ג'.
קמא. שנה ב', קונטרס י' (כך ב'), אלול-תשרי תשל"ה-ל"ו.

מסאטמאר זצ"ל, וכעת הוא מחסידי כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוק"ל, ומכהן כרב ומשפיע בקהילת חב"ד בארץ הקודש.

באמת צריך שיהי' נעשה הכל ע"פ הוראת מו"צ.

(ב) שלא לדקדק במחירים, רק ישלם כפי אשר יושת עליו, כדי שיהיו כשרים ומהודרים אפי' למהדרין מן המהדרין.

(ג) כשקונה בתים, יזהר לראותן כשהם עדיין לבנים, כדי שלא יהי' טיח או דבק במקום שמעכב לריבוע קמ"ג ולשלימות הבתים, וכדי שיהי' נראה החרוץ בין בית לבית במקומם ממש. ודלא כמו שעושין הרבה, שאחר שמשחרין את הבתים עושים חרוץ שלא במקומו כדי שיהי' נאה ומהודר יותר.

(ד) שכל הדברים שצריכים להעשות, יהיו נעשים רק ע"י עבודת יד, בלא שום מאשין.

(ה) השי"ן של הבתים יהי' נעשה בידים, ע"י צבת, ולא ע"י דפוס, כדי לצאת דעת המחמירין שסוברין שזהו נקרא חק תוכות.

וז"ל הקול סופרים (נאגרת ש"י לאמ"י נאום ט'): וכאשר תסדר תפילין, תמדוד

שקונים תפילין ומזוזות מן הבא בידם, ומחמת חסרון ידיעה נכשלים לפעמים במצוות עשה דאורייתא, משום שאינם מדקדקים להזהר ממי נכתב. וביותר נפרץ הדבר בהבתים של תפילין, הן בהבתים שנעשו בא"י והן בהבתים שנעשו בחו"ל, כי נמצא כמה שנעבדו ע"י אנשים יר"ש שנעשו בתחילה באופן שיש חשש בכשרותם.

ע"כ ראינו לנכון להודיע לאנ"ש המדקדקים במצוות שיהי' בלי שום פקפוק, ובפרט במצות עשה דאורייתא שנוהגת בכל יום ויום קמ"ג, שיזהרו עכ"פ בכל הדברים שאזכור להלן. והגם שא"א להעמיד הדת על תילה, מ"מ במה דאפשר צריכים להזהר:

(א) שלא לקנות תפילין ומזוזות רק מסופר מובהק שהוא יר"ש, וכן לא יקנה בתים רק מאומן מומחה שהוא יר"ש ועושה הכל ע"פ הוראת מו"צ. ודלא כההמון שדי להם שיהי' "היימישער און חסידישער איד", אבל

קמב. ועיין מנחת חינוך סימן תכ"ג בסופו שכתב, וז"ל: וכן נראה אפשר, דגבי מזוזה, דבכל רגע עובר בעשה, הוא חמור יותר, כסברת הר"ן ביומא גבי פקוח נפש דלאו חמור מסקילה, והבאנו כמה פעמים בחלק זה. וגם לענין תשובה אפשר דחמור מטעם הזה, ואין להאריך ע"ז, עכ"ל.

קמג. עיין משנה ברורה (הלכות תפילין סימן ל"ב סעיף ל"ט) שכתב אודות גודל החומרא שיהיו מרובעין כדין. וז"ל השו"ע שם: וצריך לרבע במקום מושבן וגם הבתים, עכ"ל. וכתב על זה במשנה ברורה שם (ס"ק קע"ז), וז"ל: מושבן - והוא התיתורא, דהיינו שיחתוך המעברתא מב' צדדיו כדי שיהא ניכר

ריבוע התיתורא, וכדלקמן בסי' מ"ד. וצריך להשגיח מאוד על זה כי כל זה מעכב אפילו בדיעבד. וגם יש להשגיח בענין התפירה, כי מחמת שהסופרים עושין נקבים גדולים קצת, נמשך החוט לצדדין ועי"ז אין התפירות שוות בריבוע, זה נכנס וזה יוצא. והתיתורא צריכה להיות מרובע בין מלמעלה ובין מלמטה. ועכשיו בעו"ה הרבה שאין משגיחין על תפיליהן שיהיו מרובעין כדין, אפילו המדקדקין במצוות יש שאין משגיחין כי אם על ראש הבתים שיהיו מרובעין ואין משגיחין על התיתורא ועל התפירות שהוא ג"כ מעיקר הדין, והוא דבר הנקל לתקן, עכ"ל.

מדינה אחת שכפרו בתחיית המתים מן התורה מפני שנטמטמו במאכלות אסורות

ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרש"י עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורים, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות,

מקודם ריבוע הבתים, כי אין לסמוך על חזקת אומן, כי עינינו רואות עד היכן מגיע חזקתן, כי בתחילה היו עושין הסופרים גם הבתים, משא"כ עתה. גם ישלחו לך הבתים לבנים, למען תוכל לראות מה נעשה בהן, אם אין בהם נקבים, וכ"ש שלא יהי' מוטחים בטיחה עבה שיש בה ממש, עכ"ל.

וב"ז נכתב בדור הקדום, וכ"ש עכשיו שבודאי צריכים להזהר עכ"פ בכל הנ"ל.

המעוררים

סימן ו

שערוריה חדשה: מורידים המזוזות מבתי התשב"ד

הנה בזמן האחרון יש סוג חדש של אנשים, אשר מורידים המזוזות מבתי התלמוד תורה של תשב"ר, כמו הרפורמים רח"ל, ובזה מסיתים ומדיחים עפ"י דרכו של ירבעם בן נבט שחטא והחטיא את הרבים, ואין להם חלק לעולם הבא.

וכל זה בא להם ע"י שחטאו והחטיאו את הרבים, שאכלו והאכילו לבנ"י נבילות וטריפות, חלב ודם, ונטמטם מוחם כל כך עד שאין רואים ומרגישים כלל לאן הגיעו, ממש לדיוטא התחתונה רח"ל.

סימן ז

מעשה נורא מהרמב"ם אודות אנשי

סימן ח

היכי דמי תשובה?

זכור! עדיין אינו מאוחר מדי! מאי דהוה הוה, אבל בתנאי שעושים תשובה. והיכי דמי תשובה? אמרו חז"ל (יומא דף פ"ו ע"ג): היכי דמי בעל תשובה, אמר רב יהודה, כגון שבאת לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושני' וניצל הימנה . . באותה אשה, באותו פרק, באותו מקום, עכ"ל. וכן פסק הרמב"ם בהל' תשובה (פ"ג ה"א), וז"ל: אי זו היא תשובה גמורה, זה שבא לידו דבר שעבר בו, ואפשר בידו לעשותו, ופירש ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשלון כח . זהו בעל תשובה גמורה, עכ"ל קמה.

ויש להוסיף בזה, דהטעם לזה שהתשובה צריכה להיות בסמיכות לזמן עשיית העבירה, כי אח"כ מבלבל היצה"ר את דעת האדם בהבלי עולם הזה, ואז חוזר לסורו ח"ו, ועוד מעט צריכים ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ולכן אל תחמיצו את ההזדמנות, לטובתכם ולטובת בניכם. ולמען ייטב לכם בעולם הזה ובעולם הבא.

סימן ט

עידן המחשבים (קאמפיוטער"ס)

אפילו יהדות אפשר למדוד כהיום הזה עם המחשבים. (קאמפיוטער"ס

וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לבן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכן החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיוז פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכזרת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

עושה, אף על פי שאינה תשובה מעולה, מועלת היא לו ובעל תשובה הוא, עכ"ל.

קמה. ומוסיף שם, וז"ל: ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהי'

סימן י

כל אחד צריך לעודד אודות חיזוק קיום מצות מזוזה ותפילין

היות ולדאבוננו עלה בידי הס"מ לארוב ברשתו חלק גדול מכלל ישראל, שנעשו כתנועת הרפורמים והקונסרבטיבים למיניהם רח"ל, לעקור מתוך כלל ישראל, באמתלאות שונות, את יסודי הדת, שהם מצות תפילין ומצות מזוזה, ע"כ צריך כל אחד ואחד מישראל, בכל מקום שהוא, לעורר ביתר שאת על הפירצות האלו, ועל חשיבות מצות תפילין ומצות מזוזה.

מה נאמר ומה נדבר, הרבנים שותקים ואינם מוחים על ביטול מצות מזוזה, שעיי"ז נחרב בית מקדשינו ותפארתינו (מלעיל לומ' כ"ט), שביזו והשפילו וקיררו^מ ערך קדושת המזוזה אצל עם ישראל, מה שאינו עולה על הדעת לשום בר ישראל, לחנך בניו ובנותיו ללא מזוזה ח"ו, וגם לרבנות הגידוף שהסירו את המזוזות וביטלו מבתי ספריהם. וכאשר הורי התלמידים באו בטענה, היתכן שהורידו המזוזות מעל דלתות בית הספר, ענו המנהלים בלעג וצחוק: "וכי לא הייתם אף פעם עם ילדיכם אצל רופא שאין שם מזוזה על הפתח?" אוי לאזנים שכך שומעות.

נלע"ו). אמנם מדת יהדותו של היהודי נמדדת ע"י התפילין והמזוזות. כל בית מישראל שאין לו מזוזה, אינו ניכר עליו כלל שהוא בית יהודי, כי המזוזה היא הסמל של הבית היהודי.

מורי ורבותי!

יהודי שאין לו מזוזה, או אם כופר בעיקרי מצות מזוזה, יורד מטה מטה רח"ל. רעדה אחזתנו כשחושבים אודות הפירצה הנוראה ששמענו שקרה בעיר מאנראו, ביום שבעה עשר בתמוז, בעת הפגנת החרדים. שבשעה שאמרו המפגינים בקול רם "אבינו מלכינו", בא לשם ראש הקהל וצעק: "לכם יש את ה"אבינו מלכינו", אבל לנו יש מיליוני דולרים", עפ"ל.

בואו ונחשוב חשבוננו של עולם, איך אפשר לאדם שחושב עצמו בין חסידים ואנשי מעשה, להוציא דיבורים כאלו מפיו. והאיש הזה הוא אברך שחובש שטריימל על ראשו^מ, ואולי אף בגרביים לבנים בשב"ק, היתכן שיוציא מפיו דיבורים כאלו רח"ל, אשר אפילו לאנשי מפ"ם במדינת ישראל הי' זה חידוש שיוציאו מפיהם דיבורים כאלו. אין זה אלא בגלל המכשול שנכשלו להוריד את המזוזות מדלתות בתי ספריהם, ועל ידי זה ירדו מטה מטה.

קמז. עיין רש"י עה"פ (תצא כה, יח) אשר קר"ך בדרך, וז"ל: לשון קור וחום, צננך והפשירך מרתיחתך. וכ"ה במדרש תנחומא כאן וס"פ בשלח. ומבואר בספה"ק, שעיקר חפצו ורצונו של עמלק היתה "אשר קר"ך בדרך", להכניס קרירות בלבבות בני ישראל בדרכם דרך ה'.

קמו. ועל כגון אלו הי' כ"ק מחו' האדמו"ר מקלויזנבורג צ"ל ממליץ בדרך צחות: שב"ת ראשי תיבות ש'טריימל ב'מקום ת'פילין, ש'טריימל ב'מקום ת'פילה, ש'טריימל ב'מקום ת'ורה. שחושבים שאם חובשים על ראשם שטריימל, מותר להם לעבור כל עבירות שבתורה רח"ל.

הפתחים. וכי בי-דואר צריך מזווה על הפתח? מי הם בעלי הבתים של המוסד? המוסד שייך לעיריית ניו יארק. והראי' הכי טובה לזה הוא, שאם רוצים השופטים בקיום המוסד, מקיימים אותו, ואם אין רוצים בקיומו, סוגרים את המוסד ושמים עליו סורג ובריה. שומו שמים על דברים אלו!

סימן יב

בארץ ישראל מפיץ הרב יוסף יצחק הכהן גוטניק מזוזות ותפילין לאלפי נערי ישראל, ובארה"ב מודידים המזוזות מבתי הספר

בשהייתי בארץ ישראל, ראיתי בבית האכסניא מודעה לסעודה רבתי, חגיגת "בר מצוה", שמארגן הנגיד החסיד הנכבד והמפורסם הרב ר' יוסף יצחק הכהן גוטניק שליט"א לילדים עולים מרוסיה בכלל, ובפרט לילדי טשערנאביל. הרב גוטניק קנה עבור כל אחד מילדי הבר-מצוה זוג תפילין, סידור, חת"ת ועוד. ומארגן לכבוד הבר מצוה של הילדים הללו חגיגת בר מצוה ענקית ברחבת הכותל המערבי ברוב עם הדרת מלך. אחר כך הייתי עוד הפעם בארץ ישראל, וראיתי עוד הפעם כנ"ל. והרב הנ"ל מחלק ג"כ מזוזות לאלפים ורבבות מבני ישראל.

[אנב, כאן המקום להזכיר בשבחו של הרב ר' יוסף יצחק הכהן גוטניק שליט"א, שמנדב מהונו ומאודו לקנות תפילין עבור אלפי ילדי ישראל, ובפרט לילדי ישראל שיצאו מגלות רוסיה, וכנ"ל].

גם בנו שם במאנראו בנין אחד ע"ש עקשטיין, שהיה פאבליק סקול לא-דתי, ועל הבנין ההוא לא שמו מזוזות מעולם.

סימן יא

בתחילה מרמים את אנשי שלומם, ואחר כך אומרים שאין צורך במזוזות כלל וכלל

בעת שרצו לקבל רשיון מהממשלה עבור בנין המוסד "שערי חמלה", הורידו את המזוזות מכל הדלתות שבתוך הבנין, לשם מטרה זו, כדי "להכין" את הבנין קודם בדיקת אנשי המימשל.

דרכם היתה, שאחר שהלכו משם המבקרים של המימשל, היו מחזירים את המזוזות על הפתחים. כן הי' במשך עשרה חדשים, שבכל פעם שהתכוננו לביקורת אנשי המימשל, היו מורידים את המזוזות מעל הפתחים, וכשהלכו משם אנשי הביקורת, היו מחזירים את המזוזות על הפתחים.

לבסוף החליטו, על פי דרישת המנדבים, להוריד את המזוזות, באמתלא שמורידים את המזוזות כדי לבדקן, והמזוזות לא הוחזרו להדלתות. ובאמת אין שום פלא בזה, כי שכחו לגמרי מהקב"ה.

בדרשת אחד הרבנים שלהם ביום כ"ז מנחם אב תשנ"ג, אמר בערך כך: עשו צעקה ברחוב, שמעבירים את הילדים על דתם כמו בגזירת שמד רח"ל, כי אין שמים מזוזות על

אוי לעינים שכך רואות, ואוי לאזנים שכך שומעות.

הסרת המזוזה וביטול מצותה באונס בכניעה לפני ממשלת הכופרים הוא אצלם בגדר יהרג ועל יעבור, וסתירת המזוזה ועקירת ציוויה כדרישת הכפירה, עבור בצע כסף ברצון, שהוא באמת מרידה במלכות שמים רח"ל, על זה אין משגיחים כלל וכלל, רק הכל מותר להם. ועל כל ישראל לצאת נגדם באופן גלוי.

סימן יד

המזוזות שיש לנו האם הם באמת כשרים?

אנו מלמדים את בנינו לנשק את המזוזה בכל ערב קודם השינה, ואומרים להם שהמזוזה היא שמירה על הבית, כמרומו בשם שד"י שעל גבי המזוזה, שהוא ר"ת ש'זמר ד'לתות י'שראל (או ש'זמר ד'ירת י'שראל), כמשנ"ט בארוכה לעיל (ס"א אות כ"ג).

אמנם לזה נחוץ מאוד לדעת אם המזוזה היא באמת כשרה. וכמ"ש בדרכי משה (יו"ד סימן קפ"ז אות ד', מהמרדכי ג"ס מהר"ם סקמח), וז"ל: מובטח אני, שכל בית מתוקן במזוזה כהלכתה, אין שום מזיק יכול לשלוט בו, עכ"ל. ובסידור האריז"ל למס' (מזות מזוזה) כתב, וז"ל: צריך לבדוק המזוזה שתהי' כשירה תמיד, שאז הבית ניצל משדים ומרוחות רעות, עכ"ל. וכעין זה כתב

אמנם לאידך גיסא תסמרנה שערות ראשינו, דמצד אחד רואים איך שילדי טשערנאביל החולים נותנים להם מזוזות לפתחיהם, אבל הילדים הבריאים בסאטמאר גזלו מהם המזוזות, באמתלא שכן הוא מחוקי המדינה.

סימן יג

כמה חדרים כשרים יהיו בארה"ב בעוד כ' שנה?

זה כמה חדשים שאל אותי חסיד גור אחד, היתכן שאני שותק ואינני מגיב נגד השערורי' הלזו שמורידים מזוזות מדלתי הבתי ספר בסאטמאר. ועניתי לו, דכל זמן שאחרים לא מוחו בדבר, משך כמה שנים, הוצרכתי להגיב על זה ולמחות נגד פירצות שונות, אבל כעת שברוך השם יש לנו גדולי וצדיקי הדור שליט"א שמוחים על זה, אינני צריך לעסוק בזה, דבמקום גדולים אל תעמוד.

ואמר לי הנ"ל, דלפי דעתו בעוד עשרים שנה לא יהי' שם תלמוד תורה כשירה ח"ו, רק הכל יהי' כמו פאבליק סקול. ובשבוע הזו סיפר לי עוד, שבויליאמסבורג, בשלט שעל בנין המוסדות של סאטמאר, שהי' כתוב עליו "יונייטעד תלמודיקעל אקאדעמי", הורידו מהשלט תיבת "תלמודיקעל", והשאירו רק תיבות "יונייטעד אקאדעמי".

סימן טז

אסון גדול בעיד בני-ברק, בגלל שלא בדקו את המזווה

עובדא שמענו מעיר בני ברק, ומעשה שהי' כך הי': אצל אחד מאנשי העיר החרדית בני-ברק נחלה א' מבניו ל"ע. הלך אחד השכנים לכ"ק האדמו"ר מליובאוויטש (שליט"א) זצ"ל, וסיפר לו אודות מחלתו של בן שכנו. אמר לו הרבי, שיבדקו תיכף כל המזוזות שבדירת המשפחה. ברם אבי הילד, בהיותו מתנגד לאדמו"ר'ם חסידיים, הלך לשאול את אחד מראשי הישיבה הליטאים, גדול מפורסם, אם ישמע לעצה זו של בדיקת המזוזות. ואמר לו הראש ישיבה, עה, כל זה סיפורים חסידיים (חסדישע מעשיות) ואל תחוש לדבריו... אם ילד נחלה ל"ע צריכים לשאול ברופא, ותו לא.

זמן קצר אח"כ נעדר הילד ל"ע והלך לעולמו, ובין המנחמים בא גם השכן הנ"ל שהלך לשאול בעצת כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש, ומגודל אמונת צדיקים שלו הוריד אחת מהמזוזות שבתוך הדירה, ולגודל פליאתו מצא, שתיבת "בניכם" שבפסוק "למען ירבו ימיכם וגו'" היתה חסרה בהמזווה!

ראו עד היכן הדברים מגיעים, גודל כוחה של המזווה, ומה שיכול

ג"כ בספר הגן ודרך משה שנעתק לעיל (ח"א אות כ"ה), בענין "סוד מזוז"ת אותיות ז"ז מו"ת", "שזו והולך מהחדר שיש בו מזווה כשרה", עכ"ל. ועיי"ש סיפור נפלא.

אבל בעוה"ר 97 אחוז מהמזוזות בזמנינו הם פסולים.

והבנים צריכים לעורר את הוריהם מענין גדול זה. כי הרבה פעמים אין יודעים ואין מרגישים בזה, שרוב המזוזות הקטנות שמוכרים כהיום בחנויות הספרים וכדומה פסולים המה.

סימן טז

מעשה נורא מספר הגן ודרך משה

ז"ל ספר הגן ודרך משה (ליום אחד עשר - דף י"ס סע"א וילן): ואין אני יכול להתאפק מלהודיע לכם המעשה במדינת פיהם, שהכה הרעמים וברק בתוך בית יהודי אחד בארץ אצל מזוזות הבית בלי שום היזק, וכאשר באתי לעיר ההוא לבדוק המזוזות כמנהגי, סיפר לי היהודי הנ"ל את המאורע. אמרתי לו: שמא המזווה היא פסולה, אמר לי: זה ימים מועטים שקניתי את המזווה. אמרתי לו אף על פי כן. ובדקתי אותה ומצאתי חסר הפסוק למען ירבו וכו'. על כן יזהר כל אחד לבדוק מזוזותיו אף אם הם חדשים מקרוב באו, עכ"ל.

(נעתקו לעיל ח"א סוף אות י"ז ובהערות מ"ה-מ"ו שם) דכל זההיר במצות מזווה יאריכו ימיו וימי בניו, ואם אינו זהיר בה יתקצרו - נקרא אצלם "חסדישע מעשיות", וד"ל.

רבינו בעל תולדות יעקב יוסף ז"ל. דפוס-צילום, בני-ברק תשנ"ה.
קנ. לדאבונינו, מה שמובא בטור וש"ע יו"ד ר"ס רפ"ה

בדלתות ביתו. וכשהלך לנחם את משפחת היהודי הששי שנלב"ע, בדק את המזוזה בחדר שהי' ישן הנהרג, ומצא בנרתיק המזוזה (מזוזה-האלטער) עשרת הדברות שהיו מודפסים על נייר פשוט!!! כל הנוכחים ראו כן תמהו.

ובידוע מ"ש מרן הבית יוסף זי"ע (ו"ד סימן רפ"הקנא), וז"ל: שמירת הבית הוא נס נגלה, שהדרים בשאר בתים שאין בהם מזוזה נזקין, והדר בבית שיש בו מזוזה ניצול, עכ"ל.

בעת ההוא דיווחו כל עיתוני הסביבה אודות המאורע, וכולם (אף הנכריים) הוסיפו, שרואים בחוש איך שהקב"ה שומר את עמו ישראל, שאף אחד מהנכרים לא ניצול מתאונת המטוס, רק ה' אנשים מאחבנ"י, והי' מזה קידוש השם גדול.

סימן יח

איפה אתם, סוחרי המזוזות?

בשהייתי בבראזיל סיפר לי חסיד חב"ד אחד מבראזיל, שלפני 22 שנה ניהל מוסד של ילדים חולים באמת, והממשלה היתה מוכנה ליתן להם מענקים כספיים גדולים, בתנאי שיורידו את המזוזות. אמנם המנהל חסיד חב"ד הנ"ל אמר להם, שאם רוצים לתת הכסף רק בתנאי שיורידו את המזוזות, אז אינו צריך את כספם, ולבסוף הסכימו אנשי המלוכה לתת את הכסף גם בלי שיורידו את המזוזות. והי' קידוש השם.

לקרות כשחסרה השמירה וההצלה של מזוזה כשרה על דלת החדר והבית.

ואיתא בספה"ק "ישמח משה", שבמצוות ציצית, תפילין ומזוזה צריכים לדקדק בכל פרטיהם ודקדוקיהם, וכמבואר באריכות בספרינו "מזוזת שלום".

ע"כ צריכים ליזהר מאוד בקניית מזוזה שתהא כשרה למהדרין מן המהדרין.

סימן יז

מעשה נורא מאוידון שנפל עם 179 בני אדם ורק 5 יהודים ניצלו

לפני כעשרים שנה דרשתי ברבים בבית המדרש בבארא פארק מענין קדושת התפילין והמזוזות.

באותה שבוע קרה מעשה נורא במדינת ארגנטינא: מטוס שהיו עליו 179 בני אדם, התרסק בהיותו בגובה עשרת אלפים רגל. בין נוסעי המטוס הזה היו גם ששה אנשים מאחבנ"י (רצ אחד, משגיח אחד ועוד ארבע יהודים). והנה חמשה מבין ששה היהודים הללו נשארו בחיים. אחד מהם נמצא תלוי על אילן, בלי שום היזק בעז"ה, א' מהם הי' ג"כ על האילן, אבל רגלו האחת נשברה ל"ע, ושלושה מהם היו על הר גבוה עם פצעים קלים, והששי נהרג אז ל"ע.

עלה אז בדעתו של אחד מהניצולים של התאונה, שאולי הששי שנהרג ל"ע לא היו לו מזוזות כשרות

ובצאתי אפרוש כפי בתפלה לבורא כל עולמים שג' מצות אלו יגן עלינו מכל גזירות קשות ורעות, ונצליח בכל מעשינו, ושנוכה לראות בנים ובני בנים חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה, ונוכה לראות בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ט ומלך המשיח במהרה בימינו אכ"ר.

כששאלתי לחסיד אחד מוויליאמסבורג, היתכן להוריד מזוזות במוסדות קדושים, ואמרתי לו: תתביישו לכם מחסידי חב"ד שפועלים שיהי' אצל כל איש ישראל תפילין ומזוזות ואתם מורידים המזוזות, ענה לי כך: אם החב"דיים מפיצים את קיום מבצע מזוזה, אז אנו צריכים לעשות ההיפך מזה, להוריד מזוזות, רח"ל.

שבת נחמו

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר, ה' אלקים גו', **אעברה נא ואראה גו' החר הטוב הזה והלבנון** (ג, כג-כד) **נחמו נחמו עמי** יאמר אלקיכם (ישעי' מ')

ונראה, דהנה עה"פ (משפטים כג, ל) ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו גו', פירש רש"י ז"ל: אם אתם קדושים ופרושים משיקוצי נבלות וטרפות, הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי, עכ"ל, וכן פירש רש"י עה"פ (קדושים כ, כו) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, וז"ל: אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו ותגלו מארץ הקדושה, עכ"ל.

והנה בשו"ת בית הלל מהגה"צ מקאלמייצ זצלל"ה (סימן מ"ח וסימן ט') בענין השחיטה כתב, וזלה"ק: תדעו שעבירה זאת של נבילות וטרפות חמור מאד באיכותו משאר עבירות, משום שעל שאר עבירות אמרו חז"ל [קידושין ל"ו ע"א] "בנים משחיתים" [הושע ב'], אף על פי שמשחיתים

הנה צריך להבין: (א) פירוש בעת ההיא, (ב) פירוש לאמר, (ג) שייכות תיבת לאמר שבסיום הפסוק הא' לתיבות ה' אלקים שבריש הפסוק שלאחריו, (ג) המשך הכתוב (ופירוש רש"י) החר הטוב הזה זו ירושלים, והלבנון זה בית המקדש.

גם צריך להבין בפסוק נחמו גו': (א) כפל הלשון נחמו נחמו, ב' פעמים. (ב) מה שדייק לומר עמי דייקא. (ג) הלשון יאמר אלקיכם. (ד) שייכות פסוק נחמו נחמו גו' לואתחנן גו'.

והנה במדרש (איכ"ר ספ"א) איתא: חטאו בכפלים דכתיב חטא חטאה ירושלים, ולקו בכפלים דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים וגו', ומתנחמים בכפלים דכתיב נחמו נחמו עמי וגו', וצריך ביאור.

ובזה ביארתי הכתוב ואנשי קודש תהיו לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו, פירוש, אם תרצו להיות אנשי קודש, הרי זה רק ע"י ובשר בשדה טריפה לא תאכלו, כי אם לא יזהרו, יצאו מהדת רח"ל, כמבואר בשו"ת דברי חיים (ס"א י"ד סימן ו'), וז"ל: דבר זה ידוע שאין דבר עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים עי"ז יצאו כמעט מן הדת כמה קהילות בארץ לועז ע"י השובי"ם הקלים, שאכלו ונתפטמו בטריפות, וגברו עליהם דיעות זרות עד שפקרו ונאבדו מתוך הקהל הקדוש וכו", עכ"ל.

ובזה אפשר לפרש סיום הכתוב לכלב תשליכון אותו, כי הנה איתא בס' הקנה (דף קמ"צ) וז"ל: שמור פיך ממאכל הטריפות ומכל האיסורין, כי יחליפך הקב"ה באתנן זונה ומחיר כלב, עכ"ל. וזהו לכלב תשליכון אותו, כי אם לא תקיים להשליך את הטריפה לכלב כי אם אתה תאכל אותה, אז יחליפך הקב"ה באתנן זונה ומחיר כלב.

ובזה יובן ג"כ כפל הלשון נחמו נחמו, כי הנה ידוע מחז"ל (סנהדרין נ"ח ע"א) עה"פ "אני הוי' בעתה אחישנה", שיש שני זמני גאולה, "זכו - אחישנה; לא זכו - בעתה", והקשה בספר נזר הקודש פרשת ויחי (הוצא נערצי נחל מדרש ג' לשנת הגדול), דלכאורה הם ב' הפכים בנושא א', והול"ל בכתוב או אחישנה

נקראים בשם בנים, משא"כ באיסור נבילה וטריפה, שעל הפסוק ואנשי קודש תהיו לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו פי' רש"י (מדנ"י ח"ג), אם אתם קדושים ופרושים משיקוצי נבילות וטריפות אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי. מעתה, אם אינכם נזהרים ח"ו מאיסור נבילות וטריפות, איך אתם אומרים בכל שני וחמישי בתפילת והוא רחום, אבינו מלכנו חננו ועננו כי שמך הגדול נקרא עלינו, כרחם אב על בנים כן תרחם עלינו וכו', ואיך אתם אומרים בימים הקדושים אנו בניך ואתה אבינו. איך מורא לא יעלה על ראשכם, שיאמר ד' איני מכיר אתכם ואינכם שלי עבור שנפשכם מגואל מאכילת טריפות. מכ"ש וק"ו בעת ובעונה כזאת, אשר אחינו בני וכו' הרבה מהם נתונים למשיסה ובוזזים, ד' ירחם עליהם, על מי לנו להשען רק על אבינו שבשמים, וגדול הרועה השומרן, א"כ בעת ובעונה כזאת מהצורך ביותר ויותר שנעשה כל מה שבכוחינו להיות שם ד' נקרא עלינו וכו', עכ"ל שו"ת בית הלל.

והנה "אין מלך בלא עם", כי אנו עמו וה' הוא אלקינו ומלכנו. ובה א"ש מה שדייק לומר (נחמו נחמו) עמי יאמר אלקיכם, כי דוקא עי"ז שבנ"י הם עמי, שהם "שלי", של הקב"ה, שהוא עי"ז שהם "קדושים ופרושים משיקוצי נבילות וטריפות", עי"ז דוקא "יאמר אלקיכם", שהשי"ת נעשה "אלקיכם" (ואם לאו - אינכם שלי, ואינם עמו ("עמי") של השי"ת).

והנה ידוע מס' ברית מטה משה על הגשפ, שמביא דכל ענין הגאולה תלוי בכשרות הבשר, ואם היו ישראל נזהרים לאכול בשר כשר היתה באה כבר הגאולה שלימה.

וכן מובא בספר שמרו משפט מהרהגה"צ ר' עקיבא יוסף ז"ל (נעמ"ס ס' לז הענ"ה), וז"ל: הגהצה"ק ר' נתן אדלער זל"ה רצה לפסול השו"ב דפפ"ד [דפרנקפוט דמיי"ן], ולהכניע החותם של הסט"א השורה על השוכי"ם הפסולים, בסוד על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל רצונו הי' בא משיח צדקינו, אך הס"ם העמיד עליו רודפים קצבים, והוצרך לברוח מפפ"ד, ותלמידו הח"ס רץ אחריו כמה פרסאות וכו', עכ"ל (הוצא נספר משליל אל דל, עיי"ש נאריכות).

ועפ"י הנ"ל יובן פירוש הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אליכם, דמתי יאמר אליכם נחמו נחמו בכפל, שהוא לשון מהר מהר (כי השנות המיוצות מורה על המהירות, כמ"ס [מקץ מא, לז] "ועל השנות גו' פעמים כי נכון הדבר מעם האלקים וממהר האלקים לעשותו"), וימהר את

או בעתה, ובפסוק אינו מבואר ההבדל ביניהם, ומשמע שיהי' בעתה וגם אחישנה, ואיך אפשר שיתקיימו שניהם כאחד.

עוד הקשה על מה שאמר הכתוב (נא י, מ"א) ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ד' מארץ מצרים, והרי באמת לא היו במצרים ת"ל שנה. והמפרשים תירצו דחשבון הזה נמנה מברית בין הבתרים.

אולם בפרקי דר"א ובמדרש חזית מבואר בפירוש שיצאו ישראל קודם כלות הזמן, לפי שדילג הקב"ה על הקץ בזכות אבות, כדכתיב מדלג על ההרים, ודרשו ז"ל (שהש"ר פ"ג, ט) מדלג על החשבונות, עיין שם. ולרבריהם יקשה איך אמר הכתוב ויהי מקץ ת"ל שנה בעצם היום הזה, שהרי באמת לא נשלם חשבון ת"ל שנים, ע"כ קושייתו.

ותוכן תירצו כי יש עת הגאולה המשומר ובא מששת ימי בראשית, ולעולם אי אפשר להיות קץ הגאולה אם לא בהגיע אותה העת הנשפע מכוכב ההוא, אשר מאיר בו הצירוף המורה על הגאולה^{קנב}.

קנב. [ראה כע"ז בזהר ח"א קי"ט, וח"ג רי"ב, ובאור החיים פ' בלק בד"ה אראנו, שרמז לכוכב היוצא באמצע השמים לנס מופלא] אלא שהקב"ה ברצונו מחליף את הזמנים ומעביר אותן הצירופים לצד אחר, ומאיר עתה צירוף הגאולה, ומסדר את הכוכבים ברקיע כרצונו.

ולפי"ז אפשר שיתקיימו שניהם כאחד, שיהי' הגאולה בעתה וגם אחישנה, שכאשר יהי' רצון הבו"ת להחיש הגאולה, יעתיק ויקדים אותו העת

והזמן המוכן לגאולה, ויקדימונו כפי רצונו. ועל דרך זה הקדים השי"ת בגאולת מצרים אותו המזל והכוכב והצירוף שהי' ראוי להיות בו הגאולה לסוף ת"ל שנה, וקבע אותם לסוף רד"ו שנה, ואתי שפיר הכתוב ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה גו' בעצם היום הזה וגו', שהי' זמן היציאה ממש בעצם היום של סוף ת"ל שנים, אלא שהקדימו השי"ת וקבעו לסוף רד"ו שנים, והבו, עכ"ד ז"ל.

מערכת המזלות כו', ה"ז כאשר יאמר עמי ע"י שיזהרו מאיסורים.

ובזה יובן גם שייכות פסוק זה לפרשת ואתחנן, ובפרט לתחילת הפרשה, ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר, כי משה רבינו ע"ה התפלל והתחנן אל ה' על בעת ההיא, היינו על עקבתא דמשיחא, שיוכלו להתפלל אז אל ה' ולאמר אליו ה' אלקים, היינו שיהיו "אלקינו", ע"ז שאנחנו "עמו", שהוא ע"י שאנו נזהרים ממאכלות אסורות, אשר ע"ז יתקבלו תפילותינו לרחמים ולרצון, שנוכל לומר "אבינו מלכנו חננו ועננו, כי שמך הגדול נקרא עלינו, כרחם אב על בנים כן תרחם עלינו וכו', אנו בניך ואתה אבינו", כנ"ל משו"ת בית הלל.

עוד אפ"ל ואתחנן גו' לאמר וגו', שכל תפילות בני צריכים להיות על גאולת השכינה הק' ובנין ירושלים ובית המקדש, וכמו שהמשיך משה רבינו בתפילתו ובבקשתו אעברה נא ואראה גו' ההר הטוב הזה והלבנון, ופי' רש"י ההר הטוב הזה זו ירושלים, והלבנון זה בית המקדש.

וכמבואר בסה"ק תולדות י"י (דף קפ"א ע"א), וז"ל: ידע האדם שאין התפילה לצורך עצמו, כי אם צורך גבוה, לתועלת השכינה, וכמו שכתב האר"י דאם מכוין לתועלת עצמו, השכינה מקוננת עליו (א"כ א') נתנני ה' בידי לא אוכל קום, ואם מכוין לתועלת השכינה מיד נענה, כמו שכתוב

בתיקונים (מיקון י"ח דף נ"ה ע"א) אם שכינתא תמן מיד פתחין ל'. . וגם מבוקש האדם נכלל בכינה, שהיא אם כל חי, וכל הנשמות הוא חלק השכינה, וגם הוא נענה, אבל אם מכוין לשכינה כדי שיהי' הוא נענה גם כן, נעשה מסך מבדיל, עכ"ל.

וכמבואר בס' צפנת פענח (דף נ' ע"ג) ועד"ז בס' תולדות י"י בשם הבעש"ט ז"ל, וזל"ק: כי צדיקייא אינון שלוחי דמטרוניתא, שעל ידי הצער וחסרונו יודע חסרון השכינה להתפלל שימולא שם החסרון. . כי תפילה הוא צורך גבוה, שידע האדם מחסרונו שהוא נמשך מחסרון של מעלה, ויתפלל שימולא החסרון שם למעלה בשכינה. . ממילא ימולא החסרון שלו ג"כ, רק לא יכוין לתועלת עצמו רק לתועלת השכינה, עכ"ל.

ובזה יובן גם המשך לשון רש"י בפ' קדושים שם: (אס אתם מוגדלים מהם הרי אתם שלי, ואס לאו הרי אתם של נצודננר ומצרי) ותגלו מארץ הקדושה, עכ"ל, כי כנ"ל מס' ברית מטה משה אם היו ישראל נזהרים לאכול בשר כשר היתה באה כבר הגאולה שלימה, וכן בס' שמרו משפט, דאלמלא השיג הגה"צ ר' נתן אדלער את רצונו להעביר את השוביים הפסולים הי' בא משיח צדקנו.

וזהו שאמר במדרש חטאו בכפליים כו', דקאי לעניננו על בני ישראל

עייז אינכם שלי ועוד שעייז תגלו מארץ הקדושה. אכן עייז שיהיו נזהרים בכשרות המאכלים, עייז מתנחמים בכפלים דכתיב נחמו נחמו עמי.

כשאינם פרושים ומובדלים משיקוצי נבילות וטריפות, שהוא חטא חמור וכפול, שהוא מטמטם הן את הגוף והן את הנפש, אשר עייז לקו בכפלים, כי

נחמו נחמו עמי יאמר אליכם (ישעי' מ')

בכלצרתם לו צר (ועיין תענית ט"ז ע"א), וע"כ חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה (משנה נרכות סס), ומפרש להלן בגמ' (דף ס' ס"ע"ג) לקבולינהו בשמחה.

ב

ועוד כפי' הרבי מלובלין זי"ע עה"פ (תהלים קיז, ג) כי גבר עלינו חסדו, שגבורות השי"ת (גבר) הם ג"כ חסדים (חסדו), אלא שאין אנו רואים אותם כי הם חסדים נעלמים שיכולים להתגלות רק עייז הסתר בלבוש הגבורות והצמצומים.

וכמ"ש ר' ייבי בפירושו לתהלים (מזמור י"ח ומזמור ל') בביאור מחז"ל (תענית דף כ"א ע"א) גם זו לטובה, וז"ל: בשם הריב"ש שמעתי שהשם כוזו הוא אחוריים של שם הוי"ה, ושם הוי"ה הוא מדת רחמים ושם כוז"ו שהוא מדת אחוריים הוא מדת גבורה, ואותיות כ"ו מן שם כוז"ו הוא מספר של שם הוי"ה ברוך הוא. נמצא שעודף שם כוזו שהוא מדת גבורה על שם הוי"ה מדת הרחמים הם אותיות זו. לכך אמר גם ז"ו, שהוא ממדת גבורה, לטובה הוא, כלול בחסד, עכ"ל.

ועפ"י הנ"ל אפשר לבאר המשך הכתוב הנ"ל בתהלים כי גבר עלינו

במדרש (איכ"ר ספ"א): חטאו בכפלים דכתיב חטא חטא ירושלים, ולקו בכפלים דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים וגו', ומתנחמים בכפלים דכתיב נחמו נחמו עמי וגו', וצריך להבין א) כפל הלשון נחמו נחמו, ב' פעמים, (ב) מהו חטאו בכפלים.

ואפשר לפרש בהקדם דברי ה"מדרש פנחס" מהצה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע, וזל"ק: מה שאמרו בגמרא (נרכות דף ס"ג ע"א) כל המשתף שם שמים בצערו, כי כשהאדם מצטער שכינה מה אומרת וכו' (סנהדרין דף מ"ו ע"א), נמצא, כשמחשב האדם, איך אצטער ואגרום חס ושלום גם כן וכו'. וזהו שאמרו בזוהר סבא משפטים דק"ז (ע"א) דוד בדיחא דמלכא וכו' בגין לבדח"א למלכא וכו', עכ"ל.

ועפ"י אמרתי לפרש הכוונה שצריכים לכוין בקריאת שמע "ובכל מאדך - בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו", כמבואר במשנה ברכות (דף נ"ד ע"א), כי עייז שאינו מקבל יסורים באהבה ויש לו צער מזה, עייז גורם צער להקב"ה, כי עמו אנכי בצרה כתיב (תהלים נ"א), וכתיב (ישעי' ס"ג)

והשיב לו המגיד הק', שילך לביהמ"ד, וימצא שם את תלמידו ר' זושא מאניפולי, והוא יגיד לו את פירוש המשנה.

ר' זושא הנ"ל הי' כל ימיו עני מדוכא ומצבו הי' רע ודחוק מאוד. הלך ר' שמעלקא לר' זושא, וסיפר לו, שהרבי שלחו אליו שיפרש לו את דברי המשנה.

פתח ר' זושא ואמר: תמיהה גדולה בעיני על רבנו, שצוה לשאול דוקא אותי על דבר זה, הלא שאלה זו יש לשאול לאדם שכבר עבר עליו איזה דבר רע ח"ו, אבל לי אין שום שייכות לכך, כי מעולם לא קרה לי שום דבר רע אפילו רגע אחד, ויש לי ב"ה כל טוב מיום הוולדי ועד היום, ומנין אוכל אני לדעת ענין של קבלת הרע בשמחה?

אז הבין ר' שמעלקא את ענין החיוב "לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", שצריך אדם להיות בשמחה במידה כזו, שלא ירגיש כלל ברעה.

אכן אנו מבקשים מהשי"ת שיהי' הראנו ה' חסדך וישעך תתן לנו, וכמבואר מהבעש"ט שפירוש הכתוב הוא, שאנו מבקשים שנראה את החסדים בגלוי, ולא שיהיו בבחינת "כי גבר עלינו חסדו", שהחסדים הם נסתרים ונעלמים בהגבורות.

וכידוע הסיפור מהקדוש השר שלום מבעלז זי"ע, שבאה לפניו אשה אחת וביקשה איזו ישועה שהיתה

חסדו ואמת ה' לעולם הללויה, פירוש, שאפילו כאשר אנו רואים גבורות (כי גבר), שהם דינים הבאים משם אליקים, אעפ"כ צריכים אנו לדעת אשר באמת הם חסדים (חסד), ובאים משם הוי"ה, מדת הרחמים, וזהו ואמת הוי"ה, שבאמת בגבורות אלו נמצא בהעלם החסדים שמשם הוי"ה, וכמ"ש מאתו לא תצא הרעות, ולכן מסיים הכתוב לעולם הללויה, כי לעולם, גם כאשר נראה לנו שהם גבורות ורעות, גם אז צריך להלל ולהודות להשי"ת, וכנ"ל במשנה חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, כי באמת גם זו לטובה, כנ"ל, וכשמקבלים היסורים והצער באהבה, נמתקין ונעשים חסדים טובים.

ועי"ז יקויים בו מאמר החוזה, שכאשר האדם מוצא בהדינים את הטוב הגנוז בהם, עי"ז תיכף יתפרדו כל פועלי און, ואז יראה גם האדם שהכל הי' לטוב, ואשר כל ההעלמות וההסתרים היו כמשל המחיצות וכו', שאחרי שעובר את המסכים והמחיצות, אז נגלה לפניו אבינו מלכנו אב הרחמים והחסדים.

אמנם כל הנ"ל הוא רק כאשר האדם מקבל את הגבורות והיסורים באהבה. וכסיפור הידוע ששאל הגה"ק ר' שמעלקא מניקלשבורג ז"ל את רבו הרב המגיד ממעזריטש ז"ל: איך אפשר לקיים דברי חז"ל "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה"?

כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו, שכל אחד יראה בעצמו שגם אלקיכם, בחינת הגבורות והדינים, הכל הם רחמים וחסדים. וכמבואר בכתר שם טוב (מ"ג נסופו) בפירוש הפסוק ויאמר אלקים יהי אור, כלומר, ויאמר השי"ת מכח מדת אלקים שהוא מדת גבורה המצמצם האור, מחמת זה יהי אור כו'. וכמ"ש בפרשתנו (ד, לט) "וידעת היום גו' כי הוי"ה הוא האלקים", ומבואר בזוהר דכולא חד.

שזוה יהי' ביום ההוא, כאשר עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם, בג"ע, וכל אחד ואחד מראה באצבעו ואומר הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה הוי' קוינו לו גו' (ממצולר נסיוס מסכת תענית ונפרס"י סט), בהמשך לביאור המשנה לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב כו', שחל בסמיכות לפ' (ואתחנן), היינו שיראו בעיני בשר (נאופן זמראה נאנצנו ואומר זה) איך שהכל טוב וחסד (ולא רק טוב ועלס), ובאופן דב' פעמים זה, נחמה בכפליים.

ועי"ז יקויים גם פירוש הפשוט במאמר חז"ל הנ"ל במסכת ברכות, אשר "כל המשתף שם שמים בצערו כופלין לו פרנסתו כו'", ג"כ ענין כפליים, ומביא ראי' על זה מהפסוק (איוז כ"ג) "והי' שדי בצריך וכסף תועפות לך", אשר גם משם שד"י שהוא ענין הצמצום והגבורות (שאמר לעולמו די), גם ממנו נמשך לבניי "כסף תועפות", פרנסה כפולה.

זקוקה לה. אמר לה הצדיק: העיקר הוא האמונה בה'. השיבה האשה: רבי! מקודם כתיב "ויושע", ואחר כך כתיב "ויהאמינו" ("ויושע ה' ציוס יהואל את ישראל גו' ויהאמינו זה"). אם תהי' לי הישועה, אין ספק שתהי' לי גם אמונה. ואמר הצדיק: מעולם לא נצחני אדם, אלא אשה זו.

ובזה אפשר לפרש הכתוב נחמו נחמו גו', ודרשו חז"ל מתנחמים בכפלים, כי כאשר יש לאדם צער אז השי"ת כביכול ג"כ בצער, וכנ"ל אשר עמו אנכי בצרה, ולכן אין לו להאדם להצטער, רק להיות בבחינה של נחמו, ועי"ז תהי' גם נחמת השי"ת, וזהו נחמו נחמו, נחמה בכפלים.

וזהו חטא חטאה ירושלים, ואיתא במדרש חטאו בכפלים, היינו שלא שמו אל לבם אשר בכל חטא שהם עושים, הנה לבד זאת שהם בעצמם חוטאים וגורמים רע לעצמם, הנה עוד זאת חטאו בכפלים בזה שהם גורמים ג"כ צער השכינה ע"י עוונותיהם, שעי"ז שכינתא בגלותא.

ועי"ז שישתף שם שמים בצערו, כפירוש הנ"ל במדרש פנחס, שלא לגרום ח"ו צער להשכינה הק' כ"א אדרבה לגרום לבדיחא דמלכא, שהוא עי"ז שאינו מרגיש בצער כלל, כסיפור הנ"ל מהר"ר זושא זי"ע, עי"ז נזכה אשר יאמר אלקיכם, שיהי' ונגלה

כלה שהיא בבית אביה כל זמן כו' שענינה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה (מענית כד.)

נאמר בש"ק פרשת ואתחנן

אפ"ל בהקדם מה שפירשתי פעם שענינה יפות סובב על מצות הכנסת אורחים, דהנה אמרו חז"ל (נ"מ פ"ז ע"א) כתיב (נאצנהס - וילא ית, ו) קמח וכתוב סולת, א"ר יצחק מכאן שהאשה עיניה צרה באורחים יותר מן האיש (היא) אמרה קמח והוא אמר סולת, רש"י.

וזהו כלה כל זמן שהיא בבית אביה, פי' שמקיימת מצות הכנסת אורחים כראוי כמו שראתה בבית אביה, ואז ממילא כל זמן שענינה יפות, דאשה זו שהולכת בדרכי אביה שקיים מצות הכנסת אורחים כראוי, ממילא יוצאת מגדר של סתם נשים ואין עיניה צרות באורחים, וע"כ אין כל גופה צריכה בדיקה.

ובזה יש לפרש הגמרא (מענית דף כ"ו ע"ג) אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו וכו' ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים ומה היו אומרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה, (משלי ל"א) שקר החן והבן היופי אשה יראת ה' היא תתהלל,

ואומר (שס שס) תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר (שיר השירים ג') צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו זה מתן תורה, וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו.

וצ"ב השייכות של חמשה עשר באב ליום הכיפורים דייקא, אשר בשתיים יוצאות בנות ישראל ואומרות בחור שא נא עיניך.

גם צ"ב השייכות שמביא לענין הזה פסוק צאינה וראינה בנות ציון וכו' ומסיים וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו.

אך להנ"ל דכלה שענינה יפות פי' שהיא מקיימת מצות הכנסת אורחים כראוי, ואין עיני צרות באורחים אלא יפות, א"כ י"ל דזהו שהיו בנות ישראל הכשרות (אשר מקיימות הכנסת אורחים כראוי) אומרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, פי' דלא די בזה שעני האשה יפות, לקיים מצות הכנסת אורחים כראוי, כי צריך שיהיה גם עיני האיש יפות באורחים, דבלאו הכי הרי יכול הבעל להפריע לאשתו שלא תוכל לקיים הכנסת אורחים כראוי.

ומסופר אודות שוחט אחד מחסידי הרה"ק מרוזין זי"ע,

שולחנו של אדם נחשב אצל הקב"ה כאילו אכל בכוונות האריז"ל, אך כל זה בתנאי שלא יאכל עם משפחתו על שלחן אחד, ואז חשיב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, ע"כ. ונמצא מזה דאם מקיים מצות הכנסת אורחים כהוגן חשיב ליה כאילו הקריב כל הקרבנות ומכפרת בעדו כמו הקרבנות.

ה

ובזה נבין השייכות בין ט"ו באב ליום הכיפורים, דכיון דמיירי מענין הכנסת אורחים אשר אם מקיימים אותה כראוי חשיב כאילו הקריב כל הקרבנות, ע"כ מדמהו שפיר ליום הכיפורים, דגם ביוה"כ נתכפרים עוונות בני ישראל, וזהו לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים.

ו

ומה שסיים בגמרא וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, אפשר לפרש דהכוונה כשמקיימין הכנסת אורחים כראוי, ובין עיני האיש ובין עיני האשה הם כדבעי, עיניהם יפות באורחים, מקרבים הגאולה בזה, כמו שהארכנו בחידושים להגדה של פסח לפרש מה שאומרים בהגדה כל דכפין ייתי ויכול וכו' השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל, עפ"מ שמביא בספר דברי יצחק בשם הגה"ק בעל שם שלמה ממונקאטש זצ"ל בשם הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע לפרש הגמרא גיטין (דף נ"ו עמוד ז') אקמצא ובר קמצא חרוב

שהצטיין במצות הכנסת אורחים. לימים מתה עליו אשתו ל"ע ונשא אשה אחרת, והיא לא נתנה להכניס אורחים לביתה. סיפרו זאת להרה"ק מרוזין, וכשבא השוחט, כדרכו, אל הצדיק, שאלו על השינוי שבא בהנהגתו כלפי האורחים. השיב לו השוחט:

- מה אני יכול לעשות, והלא אשתי אינה מסכמת לכך. כלום עלי לגרש את אשתי בשביל זה?

אמר לו הצדיק מרוזין: - כי מרים הם, על כן קרא שמה מרה.

ז

ולזה אמרו שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, דאם עיניך יפות ואינם צרות באורחים, אז תברור לך אשה שאין עיניה צרות כי אם יפות באורחים.

ח

וע"כ אמרו אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה, פ"י תן עיניך על משפחת המדוברת אם היא באה ממשפחה כזו אשר זהירים לקיים מצות הכנסת אורחים כראוי, ולזה מביא בגמרא הפסוק שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, דאחז"ל גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, והיופי העיקרי אצל הכלה היא אם היא אשה יראת ה' ומקיימת מצות הכנסת אורחים כראוי וכנכון, ועל זה אמר תן עיניך במשפחה.

והנה מובא מזקני הרה"ק השרף מסטרעליסק זי"ע דאורח על

בירו של ביהדי דקאתו שדא בי' מומא בניב שפתים וא"ל בדוקין שבעין, רצונו לומר שהעשיר נותן מום בעני ואומר עליו חסרונות שאוכל ושותה הרבה יותר מדאי ומביט בעינים מוזרות אל הקערות ואל צואר בעה"ב בעינא בישא וכדומה דלדין הוה מומא ולדידהו לא הוה מומא היינו לנו עניים זה מום גדול ולהם להעשירים הזוללים וסובאים הרבה ועושים כל מה שלבם חפץ ואין זה שום מום אצלם, עכלה"ק.

ואנב יש לפרש עוד מ"ש בגמרא שדא בי' מומא בדוקין שבעין, עפ"י דרכו של הר"מ מפרימישלאן אך באופן אחר קצת, דמובא בספר סיפורי צדיקים (כ"ד א') בשם הבעל שם טוב זי"ע, שאמר כלל גדול, אז פון זיך זאל מען נישט ארויסקוקן און אין יענעם זאל מען נישט אריינקוקן, ע"כ.

וזהו שאמר הגמרא שדא בי' מומא בדוקין שבעין, פ"י שהסתכל על חבריו מה שהוא אוכל ולא רצה שיאכל אצלו, ע"כ הלך ושדא בי' בהקרבן מומא בדוקין שבעין, שנענש לעשות ממש כמעשהו שעשה הוא מקודם.

ועל פי זה יש לומר עוד בדרך רמז, דמובא בחז"ל שביהמ"ק הוא כמו אישון עין של העולם, ונקרא אבן שתיה שממנו הושתת העולם.

והנה הקב"ה מתנהג עם האדם במדה כנגד מדה, וכדבריהם ז"ל (מלס

ירושלים, בדרך צחות כדרכו בקודש, כי העיר ירושלים נחרבה ע"י העשיר והעני, כי העושר נקרא קמצא כמאמרם ז"ל וסימנך עשירים מקמצין, ועני נקרא בר קמצא, והוא היפוך העושר [וכמאמר העולם שעני יש לו לב טוב] דהאי גברא דרחמי' קמצא ובעל דבבי' בר קמצא, הסדר שאוהבים העשיר ושונאים את העני [ומקרא מלא הוא גם לרעהו ישנא רש ואוהבי עשיר רבים] עביד סעודתא אמר לי' לשמע' זיל אייתי לי קמצא [פי' לך ותקרא לי רק העשירים על הסעודה] אייתי לי' בר קמצא, אזל אשכחי' דהוה יתיב [פי' דהוה מצא את העני ג"כ] אמר לי' מכדי האי גברא בעל דבבי' דהאי גברא מאי בעית הכא פי' הבעל סעודה אומר להעני הלא ידעת שאין אתה מחותן גדול אצלי וחשוב כ"כ בעיני ומדוע ישבת פה בראש הקרואים. השיב לו העני וא"ל הואיל ואתאי שבקן ויהיבנא לך דמי סעודתי מה דאכילנא ושתינא, רצ"ל תאמין לי שלא ארויח בזה כ"כ כח כמה שפיכות דמים שיש לי בזה, א"ל לא, לסוף א"ל יהיבנא לך כל דמי הסעודה שאין כל הסעודה שוה כ"כ כמו הבזיון ושפיכות דמים שלי נקטי' בידי' ואפקי' היינו שמבייש את העני בפני רבים בחציפות ועזות ואין לו שום בוש פנים כלל בפניהם כי הכל חונפין לעשיר ואין עומדים לימין האביון כידוע, אמר הואיל ויתבו רבנן ולא מחו ש"מ וכו' איזיל איכול בהו קורצא לבי מלכא, פי' שאמסור דין לשמים, אמר מרדו בך יהודאי וכו', א"ל שדר להו קורבנא רצ"ל עני כמבואר בזה"ק שדר

העדה, יפות, אז אין כל גופה צריכה בדיקה, היינו שאין צריך לבדוק באנשי העדה, כי בוודאי שגם הם מתנהגים באופן הטוב והיפה, כדאיאת בזוהר אי רישא טב כולוהו טב.

וזה אין כל גופה צריכה בדיקה, היינו שאין הקב"ה צריך לבדוק את כל אנשי הדור (כל גופה) אם ראויים הם לכל טוב, דכיון שענינה, עיני העדה, יפות, הרי בודאי שגם אנשי העדה, כל גופה, הם יפים, ואז השי"ת נותן להם כל טוב, כדי שיוכלו בני לקיים את התורה והמצוות מתוך הרחבה והרווחה.

יב

ועפ"ז יש לפרש ג"כ הגמרא הנ"ל בתענית, בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, פי' אם תשא עיני העדה שיהיו לך מנהיגים הראויים לנשיאות ראש, אז ממילא וראה מה אתה בורר לך, דזהו סימן על כל העדה, והוא אות שגם אנשי העדה מתנהגים כשורה.

וכן מבואר ברמב"ם (הל' משנה פ"ט ה"ב), וז"ל: הבטיחנו בתורה, שאם נעשה אותה בשמחה ובטובת נפש ונהגה בחכמה תמיד, שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותנו מלעשותה, כגון חולי ומלחמה ורעב וכיוצא בהן, וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה, כגון שובע ושלוש וריבוי כסף וזהב, כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להן, אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה, כדי שנזכה לחיי העולם הבא, עכ"ל.

דף ל"ז ע"א) משום מדה כנגד מדה, וכן הוא במשנה (סוטה דף מ' ע"ב) מנין שבמדה שאדם מודד מודדין לו שנאמר בסאסאה בשלחה תריבנה וכו', ועיין במכילתא פרשת יתרו על פסוק כי דבר אשר זדו עליהם.

וע"כ, מדה כנגד מדה על מה שהוא שדא מומא בדוקין שבעין, נענשו שנחרב ביהמ"ק שהוא בחינת דוקין שבעין של כל העולם.

ט

ואפשר לפרש עפ"י דבריו הקדושים של הרבי ר' מאיר'ל מפרימישלאן בפירוש הגמרא דקמצא ובר קמצא הנ"ל, דמשם רואים דע"י שלא רצה להכניס את האורח עי"ז נחרב ביהמ"ק בעוה"ר, וא"כ רואים אנו מזה, דאם מקיים הכנסת אורחים בשלימות מקרב את הגאולה בזה.

י

וזהו שמסיים הגמרא ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, דאם הוא מתחתן עם אשה כשרה שמקיימת מצות הכנסת אורחים כראוי, מקרב בזה הגאולה, ונזכה בשכר זאת וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, ודו"ק.

יא

עוד אפ"ל, דהנה כנסת ישראל נק' כלה, וכן ידוע דתלמידי חכמים שבדור הם עיני העדה. וזהו שאמר כלה, היינו כנס"י, שענינה, היינו עיני

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

ספר הזוהר הקדוש חק לישׂראל דף היומי עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים מסדר על הפרשיות

